

Giới thiệu Người Tình Tìm Đến Cửa

Đường đường là một tiểu thư đài các, lại được mẹ chồng thương yêu hết mực nhưng lại không được sự yêu thương của người chồng khiến cô cảm thấy bất hạnh vô cùng.

Đã thế hán còn dám nói dối cô để qua lại với tình cũ trước mặt mọi người, thách thức giới truyền thông nhanh tay lẹ mắt.

Và rồi cô quyết định rời xa tình yêu đó, cuối cùng hán cũng nhận ra tình yêu đích thực của mình.

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Tìm Đến Cửa* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1

Mười giờ tối Ưông Tử Nhân ngồi trong phòng khách xem tivi, đây là chương trình phỏng vấn nhân vật kinh tế tài chính, bình thường cô sẽ không xem mấy loại chương trình như vậy nhưng khách mời đặc biệt của ngày hôm nay là tổng giám đốc tập đoàn Sáng Tiên, một người đàn ông cô rất quen.

Anh khoảng chừng ba mươi tuổi, một thân tây trang lam sẫm vừa vặn, mặc dù ngồi thẳng nhưng có thể nhìn ra được dáng người anh rất cao, sinh ra trong môi trường giáo dục nghiêm khắc khiến cho gương mặt tuấn tú trưởng thành kia hiện lên vẻ oai phong凛冽, toàn thân anh đều tỏa ra sự tự tin của người đàn ông thành công.

Ưông Tử Nhân nhìn chằm chằm vào người đàn ông với giọng nói trầm thấp, chậm rãi kể về sự nghiệp của mình, cô không biết nội dung anh đang nói là gì vì giờ phút này tâm trạng của cô giống như thiếu nữ mới biết yêu, đầy mắt đầy vẻ sùng bái, trái tim đập bình bịch không ngừng.

Chồng của cô thật sự rất đẹp trai!

Khuôn mặt trắng nõn nhỏ nhắn có chút thẹn thùng, đúng vậy, vị khách mời đặc biệt khai chính là chồng của cô Lục Duy Đình.

Cuộc phỏng vấn này hôm nay do trợ lý An Chí Thành của chồng cô nói cho cô, bất cứ khi nào có tạp chí hay phỏng vấn trên truyền hình, An trợ lý đều thông báo cho cô. Kết hôn năm năm, mỗi lần nhìn thấy chồng mình tìm cô luôn đập nhanh như vậy, cho dù giờ phút này chỉ nhìn qua TV nhưng tìm cô cũng như trước đây vì anh mà đập nhanh không thôi.

“Lục tổng giám đốc, chương trình sắp kết thúc nhưng vẫn chưa thấy anh nói về cuộc sống gia đình mình? Dường như anh rất ít khi nhắc tới vợ, nghe nói hai người đã kết hôn nhiều năm, có thể chia sẻ cùng mọi người một chút về người vợ của anh như thế nào không? Tôi nghĩ mọi người nhất định sẽ rất tò mò về cuộc sống bình thường của Lục tổng giám đốc cùng vợ mình khi ở nhà.” Cô MC cười hỏi.

Ưông Tử Nhân hồ hập chậm lại, gần như quên thờ. Không nghĩ tới cô MC bỗng nhiên lại hỏi về chuyện riêng tư người ta như vậy, không biết anh sẽ trả lời như thế nào nhỉ? Cô cảm thấy mình hơi hụt hẫng tới mức lòng bàn tay toàn là mồ hôi.

“Tôi mỗi ngày sớm đi trễ về, cuộc sống gia đình cũng bình thường giống như đi làm, không có gì đặc biệt, về phần vợ của tôi cô ấy cũng chỉ là một người phụ nữ bình thường, không có gì để nói.”

Nhìn Lục Duy Đình lạnh lùng trả lời, Ưông Tử Nhân giật mình có chút thất thần, chờ cô hồi phục tinh thần thì chương trình không biết đã kết thúc từ khi nào.

Ngay lúc cô tắt TV bỗng nghe thấy tiếng mở cửa, cô đặt điều khiển từ xa trên tay xuống, thu hồi vẻ mặt thất thần vừa nãy, giống như thường lệ nở nụ cười ngọt ngào đón chồng về nhà.

“Chồng à, anh đã về.”

“Ừ.” Lục Duy Đình cúi đầu cúi giày, ngay cả liếc mắt cũng không nhìn vợ một cái.

“Bữa tối anh ăn chưa? Có cần em giúp anh chuẩn bị đồ ăn hay không?”

“Không cần, anh muốn tắm rửa trước, buổi tối còn phải làm việc.” Mặt anh không chút thay đổi lướt qua người vợ bên cạnh, đặt cặp tài liệu trên sofa trong phòng khách, đi vào phòng.

“Vâng.”

Ưông Tử Nhân đi sau chồng vào phòng, cô từ tủ quần áo lấy ra một bộ áo ngủ sạch sẽ, quay đầu đã thấy chồng bắt đầu cởi áo, phía trên trần trụi, cơ bụng cùng đường cong hoàn hảo, theo bản năng cô hơi cúi đầu xuống.

Bộ áo ngủ trên tay bị cầm đi cô mới nâng mắt nhìn, nhớ tới một chuyện, cúi đầu thì thầm, “Chồng à, cái kia.....”

Phanh! Cửa phòng tắm đã đóng lại.

Cô muốn nói với anh là bởi vì mùa hè đến rồi, do vậy cô giúp anh đổi sửa tấm nam bạc hà nhẹ nhàng mát mẻ, không biết anh có biết không, có lẽ là sẽ biết nhỉ!

Uông Tử Nhân đi qua giúp chồng treo áo khoác lên giá, sau đó đi đến phòng bếp giúp chồng pha trà, thường vào ban đêm nếu anh còn phải làm việc cô đều giúp anh pha một tách trà.

Cô cho thêm một ít trà hoa cúc tinh khiết, bởi vì nó giúp hạn chế kích thích dạ dày, hơn nữa lại có mùi thơm ngọt ngào, có đôi khi cô cũng thêm vào một ít hoa oải hương, ban đầu cô cũng lo lắng chồng mình sẽ không thích nhưng những năm qua, vẫn chưa thấy anh bảo không thích bao giờ, nhưng cũng không nói là thích.

Bưng ly trà đi vào thư phòng, cô đặt ly trà ở một góc bàn, sau đó dọn lại đồ đạc trên bàn một chút, trong lúc đó Lục Duy Đình đã tắm rửa xong mang cặp tài liệu đi vào.

“Em đã giúp anh pha trà.”

“Cám ơn. Anh còn làm việc, em ngủ trước đi.”

“Vâng.”

Từ cặp tài liệu lấy ra văn kiện mà vẫn thấy vợ đứng yên, đôi mắt sâu thẳm nhìn về phía cô: “Có chuyện gì sao?” Sau đó cúi đầu nhìn số liệu trên tay.

“Chuyện tối nay.....” Uông Tử Nhân vốn nói với chồng rằng cô mới xem cuộc phỏng vấn của anh trên tivi, nhưng thấy anh chăm chú nhìn vào văn kiện, hiểu được chồng cô trong lúc làm việc không muốn người khác gây ồn ào, với lại chuyện này hình như cũng không quan trọng lắm, vì vậy cô lắc đầu mỉm cười. “Không có chuyện gì.”

Lục Duy Đình lật xem văn kiện trên tay: “Tối mai Bách Ân sẽ tổ chức tiệc rượu mừng công ty bách hóa mở cửa, sau khi tan tầm anh sẽ bảo Hiếu Thiển đi đón em.”

“Vâng.” Lí Bách Ân là bạn thân của chồng cô, Lí gia nửa năm trước đã đóng quán trùng tu lại cơ sở kinh doanh công ty bách hóa, ngày kia là thứ bảy chuẩn bị mở cửa lại, nên tối mai tổ chức một bữa tiệc rượu chúc mừng, chuyện này hôm trước cô đã đọc trên báo, nghe nói rất long trọng.

“Em có thể ra ngoài.”

“Ngủ ngon.”

“Ừ.” Anh không ngừng đầu đáp lại, ánh mắt luôn nhìn vào tập văn kiện trên tay.

Đối với thái độ thờ ơ lạnh nhạt của chồng như thế này cô đã quen, khuôn mặt thanh tú của Uông Tử Nhân nở nụ cười cười đi ra khỏi thư phòng, sau đó cẩn thận giúp anh đóng cửa.

Nhớ tới câu trả lời cuối cùng của chồng trên TV, cuộc sống gia đình anh không có gì đáng nói, xem ra đúng thật như thế.

Bởi vì cô và chồng cô trong lúc ở chung không nóng cũng không lạnh, có lẽ do cuộc hôn nhân này của bọn họ đều do trưởng bối hai nhà quyết định, hơn nữa sau khi xem mặt ba tháng số lần gặp mặt nhau của hai người cũng chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay, sau đó bọn họ liền kết hôn.

Cũng bởi vậy cho dù hai người kết hôn năm năm nhưng quan hệ của họ vẫn luôn lạnh nhạt, lịch sự tôn trọng nhau, giống như vừa rồi cô chúc anh ngủ ngon thì anh cũng chỉ ừ một tiếng, không có ôm hoặc hôn.

Quan hệ vợ chồng bọn họ chính là như vậy, bình thường đến mức không có gì để nói.

Cô nhớ rõ trước khi kết hôn, mẹ chồng nói với cô, bởi vì con trai bà từ nhỏ đã sống trong gia đình quyền quý nên yêu cầu rất khắt khe, do vậy tính cách đàn ông tương đối lớn, gia trưởng, hơn nữa lấy sự nghiệp làm trọng nên không biết lắng mạn và chăm sóc người khác, vì vậy mong cô thông cảm cho chồng mình một chút.

Thái độ thờ ơ lạnh nhạt của anh là vì lấy sự nghiệp làm trọng?

Thành thực mà nói cô cảm thấy chồng cô không yêu cô, lúc trước đồng ý cưới cô chỉ sợ là do trưởng bối trong nhà yêu cầu đi? Cô biết hôn nhân của hai công ty, đối với tương lai hợp tác của hai bên đều cùng có lợi, nếu không một người đàn ông ưu tú xuất sắc như vậy làm sao có thể cưới cô một người phụ nữ không hề có nhan sắc đặc biệt về làm vợ chứ!

Mặc dù chồng cô không yêu cô, nhưng trong buổi xem mặt năm đó cô đã yêu anh ngay từ cái nhìn đầu tiên.

Cho tới bây giờ cô vẫn có thể cảm nhận được cái cảm giác lúc hai mươi tư tuổi năm ấy khi lần đầu tiên nhìn thấy anh, ngực cô nóng ran và đập rất nhanh. Thân hình anh cao to, đẹp trai chững chạc, mặc dù lạnh lùng nhưng rất tự tin trầm ổn, có một khí thế mạnh mẽ khiến cho người ta khó thể bỏ qua, lập

tức khiến cô bị chinh phục.

Thường nghe người ta nói, phụ nữ được gả cho người mình yêu sẽ được hạnh phúc, cho dù chồng cô không yêu cô nhưng có thể trở thành vợ của anh, vì anh làm hết thảy mọi chuyện, trong lòng cô đã cảm động không nói nên lời, khóe miệng lộ ra nụ cười hạnh phúc.

Sau khi kết hôn bọn họ được ba mẹ chồng tặng một món quà cưới, đó là một biệt thự trị giá hàng triệu, diện tích không phải là nhỏ do vậy mỗi lần quét tước đều tiêu tốn không ít thời gian, nhưng cô vẫn kiên trì không thuê người giúp việc, cho dù đôi rèm cửa cũng là do cô tự tay thay.

Uông Tử Nhân nhìn rèm cửa mới thay hôm trước. Hàng năm vào mùa hè cô đều có thói quen thay rèm cửa mới, đem rèm cũ đi quynh góp, không biết chồng cô có phát hiện ra không? Giống như mẹ chồng nói, chồng cô lấy sự nghiệp làm trọng nên cô luôn cố gắng hoàn thành tốt công việc của một người vợ, để cho chồng cô không cần lo lắng về cuộc sống trong nhà.

Tuy rằng trước mắt cô đối với cuộc sống hôn nhân của hai người như vậy không có gì bất mãn, nhưng vẫn có một chút tiếc nuối nho nhỏ, bởi vì hai người chưa có con, do chồng cô luôn sử dụng biện pháp tránh thai.

Kết hôn đã năm năm, chồng cô mỗi lần sinh hoạt vợ chồng đều không quên tránh thai, là vì anh không thích có con? Hay còn có nguyên nhân nào khác?

Cô chưa bao giờ hỏi chồng về vấn đề này, bởi vì kỳ thực cô không biết nên mở miệng nói với anh như thế nào về chuyện sinh đứa nhỏ, cũng giống như quan hệ vợ chồng hai người lúc nói chuyện đều rất đơn giản và ngắn gọn, hơn nữa chồng cô luôn sớm đi trễ về, ngày nghỉ còn có hoạt động xã giao do vậy hai người nói chuyện với nhau thật sự không nhiều lắm, chứ đừng nói là thảo luận sinh con.

Nhưng giờ cô không còn trẻ, cô thật sự hy vọng có một đứa con của hai người.

Ba giờ chiều sau khi ủi quần áo cho chồng rồi đặt gọn gàng vào trong tủ thì Uông Tử Nhân mới ra khỏi nhà, đi tới cửa hàng thời trang Yali do bạn tốt Lô Hiểu Thiên của cô mở.

Hiểu Thiên so với cô nhỏ hơn hai tuổi, là em họ của chồng cô. Năm đó khi cô và Duy Đình kết hôn được Hiểu Thiên du học ở Pháp tự mình thiết kế áo cưới cho cô, đó là một bộ áo cưới rất đẹp khiến cô thực cảm động, sau đó hai người trở thành bạn tốt. Ba năm trước Hiểu Thiên về Đài Loan mở cửa hàng thời trang Yali, cô dĩ nhiên trở thành một khách hàng trung thành nơi này, trong cửa hàng ngoại trừ những tác phẩm của Hiểu Thiên thiết kế thì còn là đại lý thời trang Pháp nổi tiếng.

“Hiểu Thiên, cậu có thể giúp mình chọn một lễ phục thích hợp đêm nay không?” Uông Tử Nhân cười hỏi. Hiểu Thiên là bạn gái của Lí Bách Ân, hai người hẹn hò đã hơn hai năm, tuy rằng tình cảm rất tốt nhưng bọn họ tạm thời chưa tính đến chuyện kết hôn.

Thân là chủ cửa hàng thời trang Lô Hiểu Thiên ăn mặc hết sức phong cách, một mái tóc siêu ngắn cùng với đôi bông tai màu tím rực rỡ, cả người tươi sáng rất bắt mắt, biết rằng Tử Nhân sẽ hỏi vậy nên liền trả lời: “Chị dâu yêu quý, em đã sớm giúp chị chuẩn bị xong xuôi, đây là bảo vật hiếm có của cửa hàng em đây.”

“Bảo vật hiếm có? Liệu có phải rất đắt không?” Lễ phục bình thường đã mấy chục ngàn, nếu là bảo vật hiếm có chắc chắn sẽ rất đắt.

“Dù sao người thanh toán là anh họ em, chị không cần tiết kiệm cho anh ấy” Mấy chục vạn tuy là rất nhiều nhưng đối anh họ Duy Đình cô mà nói, căn bản chẳng đáng là gì. “Nói thật, Duy Đình cưới được cậu mới là phúc khí của anh ấy.” Chị dâu yêu quý của cô vốn là một thiên kim tiểu thư nhưng rất hiền lành và giản dị. “Nhưng mà mình thật sự rất tò mò, sao cậu có thể chịu đựng được người đàn ông cuồng công việc như anh họ mình? Không chỉ quên ngày kỷ niệm đám cưới năm năm mà ngay cả sinh nhật của cậu cũng quên luôn, quá tệ.”

Uông Tử Nhân cười khổ. “Do anh ấy bận việc thôi, dù sao mình cũng không để ý.” Sau ngày sinh nhật lần trước, Hiểu Thiên hỏi cô chồng cô tặng cho cô quà gì, cô không trả lời bởi vì chồng cô đã quên sinh nhật của cô, lúc ấy Hiểu Thiên tức giận đến mức muốn gọi điện thoại mắng người, nhưng bị cô cản lại.

“Chị dâu, mình biết cậu rất yêu Duy Đình nhưng mình nói thật với cậu, phụ nữ không nên quá chiều đàn ông nếu không họ sẽ không đặt cậu lên vị trí quan trọng đâu.”

“Mỗi ngày anh ấy đã làm việc vất vả như vậy rồi nên mình không muốn bắt anh ấy phải hao tổn tinh thần thêm.” Do vậy cô cũng không nhắc nhở chồng mình ngày nào là ngày kỷ niệm kết hôn, ngày nào là ngày sinh nhật cô.

“Sinh nhật không phải là chuyện nhỏ! Nếu ngày nào đó Bách Ân mà quên sinh nhật của mình, mình nhất định sẽ cho anh ấy mém mùi, phụ nữ tuyệt đối không thể ủy khuất chính mình, hiểu không?”

“Rồi rồi, mình đã biết, lần sau nếu có ngày đặc biệt mình sẽ nhắc nhở anh ấy.” Biết Hiểu Thiên sợ mình bị ủy khuất, nhưng cô lại thấy mình chẳng ủy khuất chỗ nào, nếu có người bị ủy khuất thì cũng chỉ có thể là chồng cô khi phải cưới cô một người phụ nữ bình thường như cô.

“Cậu tốt nhất nên hiểu được.” Cô cũng không muốn can thiệp quá sâu vào cuộc sống vợ chồng của người khác, nhưng có một số đàn ông lại quá mức tự cao tự đại. “Quên đi, việc này mình tẩy não cậu từ từ sau cũng được, giờ để mình lấy lễ phục cho cậu xem.”

“Cám ơn cậu!” Uông Tử Nhân mỉm cười nhưng khi nhìn thấy nhân viên bán hàng lấy bộ lễ phục ra liền há hốc miệng. “Lễ phục này.....”

“Có vấn đề gì sao?”

“Cậu xác định lễ phục này là đưa cho mình chứ không phải là bộ cậu định mặc đêm nay?” Hiểu Thiên du học ở Pháp nên phong cách ăn mặc luôn luôn mới mẻ và phóng khoáng, loại lễ phục gọi cảm cổ áo trễ gần như xuống rốn thế này có lẽ chỉ hợp với dáng người cao ráo xinh đẹp của Hiểu Thiên mà thôi, cô tin rằng bộ này khi mặc lên người sẽ rất gọi cảm cuốn hút, nhưng cô càng tin rằng bản thân tuyệt đối không thích hợp với kiểu áo này, hơn nữa cô cũng không có gan mặc lễ phục khiêu gọi như vậy.

“Sao hả, lễ phục này là mình đặc biệt chọn cho cậu, còn mình thì. Mình định không mặc gì.” Nhìn cô bạn mở to hai mắt Lô Hiểu Thiên cười to. “Ha ha ha, chị dâu, chị thật dễ lừa, haha! Mình làm sao có thể không mặc cái gì được, đều lễ phục của mình so với bộ này còn thiếu vài hơn thôi.” Dĩ nhiên buổi tối cô cũng sẽ tham dự tiệc rượu.

So với bộ này còn thiếu vài hơn? Cô ghen hòng. Nhưng dáng người Hiểu Thiên cao gầy, mặc kệ kiểu quần áo gì mặc trên người cô ấy đều luôn vô cùng đẹp.

Hâm mộ chính là hâm mộ, Uông Tử Nhân cũng không quên bản thân mình chỉ cao tới 162cm chân ngắn cùn cùn, thậm chí dáng người cũng rất bình thường, cho nên vẫn là quên đi. “Hiểu Thiên, mình nghĩ bộ lễ phục xinh đẹp này không hợp với mình.”

“Làm sao mà không thích hợp? Mình cảm thấy dáng người của cậu rất hợp để mặc bộ lễ phục này.” Lô Hiểu Thiên không phải cố ý khen ngợi mà cô thật sự cảm thấy dáng người chị dâu rất đẹp. “Bộ lễ phục này, ngực quá nhỏ sẽ không nâng lên được, nhưng ngực quá lớn, quá đầy đặn sẽ làm mất đi vẻ đẹp của nó, giống cậu bằng cái chén như thế mặc mới đẹp, hơn nữa da của cậu lại trắng, lễ phục vàng nhạt sẽ khiến da cậu thoát nhìn trong suốt như sương.”

Khen nhiều như vậy Uông Tử Nhân không dám nhận, cô nhìn sang mấy bộ trang phục trên manocanh nói. “Mình thấy mình mặc bộ trên manocanh kia là được rồi.” Màu xanh lam tinh tế, đoan trang mà nhã nhặn.

“Cậu muốn mặc bộ lễ phục kia á?” Lô Hiểu Thiên bó tay. “Chị dâu, nếu hôm nay chị muốn tham dự tiệc cưới thì bộ kia hoàn toàn thích hợp, nhưng đêm nay là bữa tiệc rượu không giống vậy, cậu nhất định phải mặc bộ lễ phục này.”

“Vì sao?”

“Đương nhiên là phải ăn mặc gọi cảm hơn so người phụ nữ kia mới được.”

“Người phụ nữ nào?” Uông Tử Nhân ngạc nhiên.

Biết mình nói quá nhanh, nhưng việc đã nói rồi cô quyết định nói thẳng. “Tối hôm nay, Lăng Dao cũng sẽ đến tham dự, cô ta được mời với tư cách là ngôi sao lớn nhất.” Bách Ân có nói qua, để mở tiệc rượu lần này bọn họ đã mời giới truyền thông trong cả nước cùng những diễn viên ngôi sao người mẫu nổi tiếng đến tham dự để tuyên truyền rộng rãi.

“Lăng Dao?”

“Cậu hẳn phải biết cô ta là ai nhỉ?” Lăng Dao trước kia từng là người mẫu, sau đó đổi nghề chuyển sang làm diễn viên, hiện tại là ngôi sao nổi tiếng, nhưng điều này không quan trọng, quan trọng là Lăng Dao từng là bạn gái trước đây của anh họ cô Duy Đình, tuy chuyện của hai người đã qua nhiều năm nhưng nghe nói năm đó anh họ cô bức hôn không thành nên hai người chia tay, rồi sau đó không lâu anh họ bỗng cùng chị dâu kết hôn.

“Ừ, mình biết cô ấy là ai.” Cô có nghe qua tên Lăng Dao không phải do cô ấy là ngôi sao nổi tiếng, cũng biết đối phương từng có quan hệ với chồng cô. “Tối hôm nay cô ấy cũng tham dự tiệc rượu?”

“Đúng vậy, cho nên cậu nhất định phải mặc bộ lễ phục này, căn cứ vào khảo sát cho thấy có hơn 70% đàn ông đối mỗi tình đầu hoặc bạn gái trước đều tồn tại cảm giác không thể giải thích được, do vậy cậu nhất định phải khiến cho tầm mắt anh họ mình không thể rời được người cậu, hiểu không?”

Khiến cho tầm mắt chồng cô luôn đặt trên người cô? Thật sự nếu cô mặc lễ phục khiêu gọi này Duy Đình sẽ nhìn đến cô sao?

“Chị dâu, cậu có sao không?” Nhìn thấy khuôn mặt chị dâu đã mất đi nụ cười, nhất thời Lô Hiểu Thiên cảm thấy bản thân không nên nhiều chuyện như vậy. “Chị dâu, mình xin lỗi, cậu đừng để ý đến lời nói của mình. Cậu cũng biết mình nói chuyện thẳng thắn, cho dù Lăng Dao có tham dự thì sao? Cô ta và Duy Đình cũng đã chia tay lâu rồi, hiện tại cậu mới là chị dâu của mình.”

“Không sao mà, mình không để ý.” Uông Tử Nhân không muốn bản thân miên man suy nghĩ thêm. “Nhưng mà mình chỉ sợ phải phụ lòng tốt của cậu thôi, không phải là vấn đề giá cả mà là mình thật sự không hợp mặc bộ lễ phục này.”

“Cậu không thấy lo lắng chút nào sao? Hay là cứ thử mặc trước đã.”

“Mình thật sự không có cách nào để mặc lễ phục này.” Cô kéo léo từ chối.

“Thôi tùy cậu!” Lô Hiểu Thiên bất đắc dĩ lắc đầu, cũng không muốn bức chị dâu phải mặc, cô gọi nhân viên đưa ra vài kiểu dáng thanh lịch nhã nhặn để cho chị dâu chọn.

Cuối cùng Uông Tử Nhân chọn một bộ lễ phục lộ vai màu đen ngọt ngào, cũng giống như con người cô luôn nhẹ nhàng yên tĩnh, khiến cho người khác luôn có cảm giác thoải mái dễ chịu.

Bảy giờ tối xe của Lục Duy Đình dừng trước cửa hàng thời trang Yali, cô nhận điện thoại hướng Lô Hiểu Thiên nói cảm ơn, sau đó đi ra ngoài.

Tuy nói không để ý nhưng khi đến tầng cao nhất của công ty bách hóa nơi tổ chức tiệc rượu, cô vẫn suy nghĩ đến những lời nói của Hiểu Thiên nên có chút mất tập trung, do vậy lúc phục vụ đưa cho cô một ly cocktail cô sơ ý đánh đổ ra tay.

“Anh à, em xin lỗi, anh chờ em một chút, em đi vào phòng hóa trang một xí.” Nói xin lỗi chồng xong Ưông Tử Nhân đi về phía phòng hóa trang.

Ngay lúc cô vừa đi bỗng có một người phụ nữ xinh đẹp đáng người quyến rũ đi tới Lục Duy Đình.

“Duy Đình, đã lâu không gặp.”

Nhìn người phụ nữ trước mặt đầy mắt Lục Duy Đình có chút kinh ngạc, nhưng tuần nhan cũng không biểu hiện nhiều lắm. “Lăng Dao.”

“Hết rồi?” Bạn bè nhiều năm không gặp thế mà chỉ chào cô một tiếng rồi xong? “Anh vẫn như trước nhỉ, rất nói ít khiến cho người ta không biết anh suy nghĩ cái gì nữa.”

Cô tự tin nở nụ cười xinh đẹp, nhưng giờ phút này bởi vì Lục Duy Đình mà nội tâm cô cảm thấy có chút mất mát. Chia tay sau nhiều năm gặp lại, tuy sắc mặt anh không chút thay đổi nhưng cô khá kích động, bởi vì cô phát hiện mình đối với người đàn ông này còn lưu luyến, khó có thể quên.

Kỳ thật lúc Lục Duy Đình vừa mới tiến vào hội trường cô đã thấy anh, dù sao anh luôn là một người đàn ông xuất sắc nên rất khó làm người khác không chú ý đến, nhưng bên người anh đã có một cô vợ nhỏ.

Năm đó anh vừa du học ở Mỹ về, mà cô khi đó mới thành công bước đầu trong sự nghiệp người mẫu, hẹn hò hai năm rồi chia tay, lúc ấy bên ngoài tưởng anh do bức hôn cô không thành mà chia tay, kỳ thật không phải như vậy, hai người thường xuyên cãi nhau, cô chịu không nổi vì anh luôn luôn đặt cô sau công việc nên cô đòi chia tay, rồi anh gặt đầu, sau này cô bay sang Hongkong làm việc, nửa năm sau nghe tin anh chuẩn bị kết hôn.

Lúc này đã có mấy phóng viên bắt đầu chụp ảnh, dù sao tin đồn khi nào chẳng có, Lăng Dao và bạn trai trước gặp nhau các phóng viên làm sao bỏ qua cơ hội béo bở này, ngoài chụp ảnh họ còn tò mò hai người trong lúc đó nói gì hơn.

Lăng Dao không hổ là một ngôi sao lớn dưới ánh đèn sân khấu, khuôn mặt xinh đẹp không vì các phóng viên muốn xem kịch vui mà tức giận, ngược lại còn duyên dáng cười. “Tôi biết mọi người rất tò mò về mối quan hệ của tôi và Lục tiên sinh hiện giờ, không phải là bạn bè sao?” Nói xong cô chủ động ôm lấy cánh tay anh. “Duy Đình, cùng bạn tốt chụp kiểu ảnh, không có vấn đề gì chứ? Có cần hỏi qua ý kiến vợ anh không?”

“Không cần.” Lục Duy Đình không né tránh, như cô nói chỉ chụp vài kiểu ảnh mà thôi.

Ưông Tử Nhân từ phòng hóa trang trở lại hội trường, đập vào mắt cô là cảnh Lăng Dao thân thiết ôm tay chồng cô để cho báo chí chụp ảnh, khiến cô giật mình sửng sốt.

Mặc dù cô chưa từng gặp Lăng Dao nhưng cô ấy so với trên ảnh còn đẹp hơn rất nhiều, trên người lễ phục dạ hội phía sau trống rỗng lộ rõ tám lưng trần gợi cảm, mà cô ấy vốn dĩ đã cao còn mang thêm đôi giày cao gót gần mười cm đứng cạnh Duy Đình dường như cao gần bằng anh, hình ảnh kia giống như hoàng tử và công chúa, thoát nhìn rất chói mắt xinh đẹp.

Giống như một buổi ra mắt phim, ánh đèn flash liên tục nhấp nháy.

Nữ diễn viên nổi tiếng cùng cùng bạn trai cũ chụp ảnh chung thu hút rất nhiều phóng viên, bởi vì người đồng chen chúc nhau dồn lên trước nên Lăng Dao đành phải lui về phía sau, không phát hiện phía sau có ghế dựa khiến cô vấp ngã, tuy có Lục Duy Đình bên cạnh nhanh chóng kéo cô lại giúp cô không bị ngã ra sàn nhưng cô do mang giày cao gót quá cao mà khi nẩy lại mất đi trọng tâm do đó mất cá chân cô bị chẹo.

“Đau quá!” Lăng Dao đau quá rên một tiếng

“Lăng Dao, em ngồi xuống trước.” Lục Duy Đình đỡ cô ngồi lên ghế .

Thấy cô ấy có vẻ như bị bong gân nên Ưông Tử Nhân lo lắng đi về phía trước, nhìn ông chồng đang ngồi xổm kiểm tra mắt cá chân cô ấy hỏi. “Anh à, không có việc gì chứ?”

Không biết có phải rất đau hay không mà thấy Lăng Dao nhìn cô một cái rồi lập tức chuyển tầm mắt sang chồng cô.

“Duy Đình, chân của em đau quá.”

“Em bị bong gân phải nhanh chóng chườm đá mới được. Tử Nhân, em nói phục vụ đem khăn và đá lạnh tới đây.” Lục Duy Đình nhìn qua vợ mình bên cạnh nói.

“Dạ vâng.”

Chốc lát Ưông Tử Nhân đem khăn và đá tới, Lục Duy Đình dùng khăn quấn quanh đá lạnh, sau đó giúp Lăng Dao chườm đá lên mắt cá chân bị bong gân.

Hồi học đại học anh từng nằm trong đội tuyển bóng rổ, bởi vậy hiểu rõ bị bong gân không thể xem nhẹ, phải nhanh chóng chườm đá rồi đi đến bệnh viện điều trị nếu không sẽ để lại di chứng nghiêm trọng, thậm chí có thể không thể đi đứng bình thường.

Tuy anh chỉ làm một hành động sơ cứu đơn giản nhưng trong mắt các phóng viên và khách mời nhìn thấy, giờ phút này anh đang rất lo lắng cho Lăng Dao bị bong gân, căn bản chính là đối với người ta dứt tình chưa xong, nhất thời ánh đèn flash nhấp nháy ở khắp mọi nơi, hai người trở thành tiêu điểm được chú ý nhất ở tiệc rượu.

Uông Tử Nhân cũng thấy cảnh này, cả người hóa đá, trong đầu ù ù ong ong. Kết hôn từng ấy năm cô luôn nghĩ rằng chồng cô trời sinh tính tình lạnh lùng thờ ơ, cho tới bây giờ cô cũng không biết thì ra anh cũng có lúc chu đáo chăm sóc cho người khác như vậy, nhìn chồng của mình vì bạn gái cũ bong gân mà lo lắng khẩn trương đến thế, cô cảm thấy lồng ngực ngột ngạt không thôi, khó chịu đến mức dường như khiến cô không thể thờ nổi.

“Tử Nhân, em ngây ngốc cái gì vậy?”

“Dá?” Cô choáng váng hoàn hồn phát hiện chồng cô đã đứng bên cạnh cô, còn Lăng Dao đã không thấy đâu. “Lăng tiểu thư đâu?”

“Trợ lý đưa cô ấy tới bệnh viện rồi.”

“Anh không” Đi cùng sao?

“Hả?” Lục Duy Đình không biết vợ mình muốn nói gì.

Uông Tử Nhân cúi đầu. “Không có gì.”

“Chú di Lí đã đến đây, chúng ta qua đó chào họ một chút.”

“Vâng.”

Tuy rằng có lên tiếng trả lời ‘vâng’ nhưng trong đầu cô hoàn toàn trống rỗng, cô không biết mình đang làm cái gì, chỉ mỉm cười đi theo chồng, dù sao trước giờ cô đều như thế.

Cho đến khi hai người rời khỏi bữa tiệc hình ảnh kia lại hiện lên trong đầu Uông Tử Nhân, chồng cô cẩn thận chườm đá cho Lăng Dao.

Uông Tử Nhân tắm rửa sạch sẽ mới cảm thấy đầu óc mình bắt đầu hoạt động. Có lẽ cô không nên suy nghĩ quá nhiều, hôm nay đổi lại nếu cô bị bong gân thì chồng cô cũng sẽ làm như vậy nhỉ?

Sau đó cô phát hiện, bản thân cô không dám khẳng định chồng cô sẽ làm như vậy đối với cô.

Đột nhiên cô cảm thấy rất mệt mỏi.

Đi ra phòng tắm thấy chồng cô không đến thư phòng mà nửa ngồi nửa nằm trên giường, cô kinh hãi. Không phải đêm nay chồng cô muốn chứ? Mặc dù anh rất tập trung vào quyển tạp chí trong tay.

Uông Tử Nhân không nói gì, lặng lẽ lên giường sau đó nằm quay lưng về phía anh. Tuy đây không phải là lần đầu tiên cô theo chồng tham dự tiệc rượu, nhưng không biết vì sao đêm nay cô đặc biệt cảm thấy mệt mỏi.

Cô từ từ nhắm mắt lại, muốn quên đi những hình ảnh đêm nay.

Bỗng phía sau hơi thở nam tính nóng rực quen thuộc tấn công, cô hoảng hốt mở mắt xoay người muốn cự tuyệt đòi hỏi của người đàn ông bên cạnh.

“Chồng à, tối hôm nay em không muốn. á!”

Cô đang muốn nói lời cự tuyệt thì đã bị lửa nóng của người chồng bá đạo chặn lại thật sâu hôn cô, bàn tay to lớn đã thâm nhập vào bên trong áo ngủ nhẹ nhàng vuốt ve bộ ngực mềm mại.

“Á.” Nụ hôn nồng nhiệt khiến cô hít thở không thông, hô hấp của Uông Tử Nhân dần dần trở nên dồn dập, thở gấp không thôi, mà Lục Duy Đình vuốt ve, ngón tay tà ác chơi đùa nụ hoa của cô, sau đó tăng thêm lực đạo nắn bóp khiến cho thân thể cô nhịn không được run rẩy.

Tuy rằng anh không yêu cô nhưng từ khi hai người kết hôn tới nay, anh chưa từng buông tha quyền lợi của người làm chồng, nhưng động tác đòi hỏi của anh hôm nay đặc biệt rất mãnh liệt, là bởi vì mối quan hệ với Lăng Dao sao?

Nụ hôn mạnh mẽ nồng nhiệt chấm dứt, cô thiếu oxy trầm trọng, cả người vô lực nằm xụi lơ trên giường.

Khuôn mặt tuấn tú rất thấp, dường như sắp chạm vào mặt cô, không quen gần sát anh như vậy khiến cô hồi hộp không thôi, hai má vốn đỏ bừng giờ lại càng nóng hơn.

“Em không muốn sao?” Ngón tay thon dài mơn trớn khuôn mặt cô. “Mặt em đỏ thế này, có vẻ như không giống không muốn.”

Lời nói của anh khiến nhiệt độ cơ thể Uông Tử Nhân càng tăng vọt, cô xấu hổ quay mặt đi. Không cần anh nói, cô cũng biết mặt mình giờ đỏ như thế nào, đây còn không phải do anh hôn cô, chạm vào cô mà thành sao! Mỗi khi cô nhìn thấy anh tim cô luôn đập nhanh hơn chứ đừng nói tới những hành động thân mật kiểu này.

Thân hình cao lớn ôm cô vào lòng, hai cơ thể dính sát nhau, Lục Duy Đình vuốt tóc gáy cô ra, tình tế dịu dàng hôn lên sườn gáy xinh đẹp, bàn tay to vuốt ve cơ thể vợ “Thật sự không muốn sao?”

Cơ thể cô bị chồng cố ý trêu chọc trở nên mất cảm không thôi, hơi thở nóng rực của anh phảng phất truyền vào tai cô, nhiệt khí tràn đầy ham muốn như xuyên qua toàn bộ cơ thể cô khiến cô cả người khô nóng khó chịu.

Anh cởi bỏ áo ngủ trên người cô, cô không có cự tuyệt, mặc dù tâm trạng hôm nay không tốt nhưng cô vẫn như trước không thể cự tuyệt ham muốn của anh.

Bởi vì, cô thật sự rất yêu anh.

Khi anh bắt đầu đi vào cơ thể cô, suy nghĩ của cô cũng dần tan rã, giờ phút này cô chỉ cảm thấy khoái cảm mãnh liệt do anh mang đến.

Tối lúc cao trào cô vươn tay ôm lấy anh, hy vọng có thể quên đi chuyện tối nay.

Nhưng mà đêm nay cô quên, thì ngày mai sẽ không nhớ ư?

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Tìm Đến Cửa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2

“Aizz!”

Uông Tử Nhân bỏ đi về mặt nghiêm túc, thờ dài.

Tiệc rượu đã là chuyện hai tuần trước, vì sao cô còn nghĩ tới chứ? Mấy ngày nay ông xã cũng không khác thường ngày.

Nhớ tới Hiểu Thiên từng nói, đàn ông luôn không quên được mối tình đầu hay bạn gái cũ, chồng cô cũng thế sao? Cho nên ngày đó thấy Lăng Dao bị trẹo chân, anh mới lo lắng lập thức băng chân cho cô ấy?

Cô rất muốn hỏi ông xã chuyện này, nhưng nếu cô có dũng khí để hỏi, thì giờ phút này cũng không phải phiền não vậy rồi! Nghĩ đến đây, cô lại thờ dài.

“Này, chị à, gọi người ta ra đây là để nghe chị thờ dài à?”

Uông Tử Nhân khi đó mới ngỡ ngàng mình giờ đang ngồi ở tiệm cà phê với em gái Uông Tử Thiên. “Xin lỗi em, Tử Thiên, chị có chút tâm sự”.

“Từ khi mới tới cho tới giờ chị thờ dài hơn mười lần rồi, thế mà gọi là chút tâm sự à? Không cần hỏi em cũng biết cái gọi là một chút tâm sự của chị chắc chắn có liên quan tới anh rồi”. Hai chị em kém nhau một tuổi, tuy bề ngoài xinh xắn như nhau nhưng cá tính đúng là trái ngược, không cần thận diệu dàng như chị gái, Uông Tử Thiên lại rất ngay thẳng mạnh mẽ.

Cô kinh ngạc, “Sao em biết?”

“Xin chị đây, thế giới của chị nhỏ như thế, cũng chỉ có một mình anh rồi thôi, dùng đầu gối cũng biết tâm sự của chị liên quan tới anh rồi”. Tuy chị đã kết hôn nhiều năm rồi, nhưng hai chị em cô khi rảnh vẫn hay gặp nhau, tình cảm cũng rất tốt. “Chị nói đi, có chuyện gì?”

“Này...Chị cũng không biết nói thế nào, thực ra cũng không có gì”. Có lẽ chỉ là cô suy nghĩ nhiều quá thôi.

“Chị, em vẫn nói lại câu nói kia, nếu chị không vui về gì thì rời khỏi anh rồi đi!”

Nghe em gái lại bảo mình bỏ chồng, Uông Tử Nhân chỉ có thể cười khổ. Từ khi cô kết hôn đến nay, Tử Thiên không biết đã nói câu này bao nhiêu lần. Nhớ lúc trước ba mẹ sắp xếp cho cô đi xem mắt, lúc đó em gái còn đang học đại học, khuyên cô từ chối đám hỏi vì gia nghiệp này, rồi nhà đi, làm việc tự nuôi sống mình.

Đừng nói tới chuyện cô chưa từng làm trái ý cha mẹ, sau khi gặp gỡ Duy Đình, cô càng không nghĩ tới hai từ từ chối. Mà em gái khuyên cô bỏ nhà không được, sau khi nó tốt nghiệp đại học xong cũng chuyển ra ngoài, tự kiếm sống, giờ nó đang làm tiểu thuyết gia viết các tiểu thuyết tình yêu.

“Thực ra cũng không có chuyện gì, là chị tự suy nghĩ nhiều quá”. Uông Tử Nhân cười cười. “Còn nữa, chị thực sự chưa từng không vui”. Cô chỉ là có chút tâm sự thôi mà.

“Chị, em biết anh rể đối với chị không tốt, mấy hôm trước báo chí còn đăng tin mập mờ giữa anh ta và bạn gái cũ, đó là thật à?” Thực ra cô cũng không muốn phá hủy hôn nhân của chị mình, nhưng người đàn ông như anh rể, mọi chuyện trong nhà lớn nhỏ đều vất hết cho chị, dù là về nhà chồng hay là nhà mẹ đẻ, lúc nào cũng chỉ mình chị đi, nói thẳng ra thì anh rể không quan tâm chị gì cả, giờ lại còn rùm beng chuyện xấu, đúng là làm cho người ta tức giận.

Cô sợ đi tức giận như thế cũng là có nguyên nhân, chị và cô khác nhau, từ nhỏ chị luôn là một cô gái nhu thuận, gần gũi trong mắt mọi người, cô thực sự hi vọng chị hạnh phúc. Cho nên mới nói, lúc trước cô khuyên chị rời nhà trốn đi, chị lại không nghe, chị nên gặp một người đàn ông tốt biết yêu mình.

“Tôi hôm đó chị cũng ở đây, Duy Đình chỉ giúp đỡ sơ cứu thôi”. Việc chính cô cũng không xác định được, nhưng cô cũng không muốn là em gái chán ghét chồng mình, càng hiểu lầm anh nhiều hơn.

“Tốt nhất là như chị nói”. Chị lúc nào cũng đối xử với người ta quá hiền lành! Ông Từ Thiên nhìn đồng hồ. “Chị, em không ngồi lâu được, còn phải về công ty”.

“Về công ty?” Ông Từ Nhân hoang mang.

“Em quên nói với chị, giờ em đang làm trong phòng thiết kế ở công ty Lập Hàn, vừa làm vừa học”. Nhắc tới công việc hiện tại của mình, ánh mắt cô sáng hẳn lên. “Vừa rồi em nói với ông chủ là đi mua cà phê, cho nên không thể ngồi lâu, giờ phải về mới được”.

“Em tới phòng thiết kế vừa học vừa làm?” Nghe chuyện em gái vừa học vừa làm, cô thực sự quá kinh ngạc. “Vậy chuyện tiểu thuyết của em thì sao? Không viết sao?”

“Đương nhiên là tiếp tục viết, chị đừng quên em rất thích viết tiểu thuyết”.

Em gái từ nhỏ rất thích đọc tiểu thuyết, rồi trở thành tác giả cũng chính bởi vì muốn tìm nội dung của câu chuyện xưa đó, nhưng mà tìm không được, cho nên tự bắt tay vào viết. “Từ Thiên, vì sao em lại chạy tới đó làm?”

“Chị nhớ không, lần trước Dẫn Hàm kết hôn, em tới làm phù dâu, đứng bên cạnh nhà trai chính là người phụ trách phòng thiết kế Trương Lập Hàn, em nói với chị đó, anh ta là một người rất đẹp trai mạnh mẽ, cũng là nam chính trong tiểu thuyết em viết lần này, cho nên em tới chỗ hắn làm việc”.

“Không phải vì em thích người ta nên tới đó làm chứ?”

Ông Từ Thiên cười thẹn thùng, thẳng thắn. “Em đúng là có chút hâm mộ”.

Đã chạy thẳng tới công ty người ta rồi, sao có thể không thích chứ? Nhìn em gái cười vui vẻ, Ông Từ Nhân cực kì hâm mộ cá tính thẳng thắn đó, cô lại không thể giống như thế, thích thì mạnh dạn theo đuổi, yêu thì nói thẳng ra.

Lúc này di động của Ông Từ Thiên vang lên, cô nhận máy, đầu dây vang lên tiếng gầm gừ không kiên nhẫn của Trương Lập Hàn: “Ông Từ Thiên, cô chạy đến Cao Hùng mua cà phê hả? Lâu thế còn chưa về!”

“Lập Hàn, xin lỗi mà, em lấy cà phê rồi, giờ đang về”. Thực ra cô chỉ cần đến phía trước, cạnh bên công ty có quán cà phê, chờ một chút cầm lên công ty cho mọi người là được.

Nghe em gái phải xin lỗi người ta, nói chuyện điện thoại xong, Ông Từ Nhân áy náy. “Từ Thiên, chị xin lỗi, khiến em bị mắng, chị không biết em đi làm rồi”.

“Không sao mà, là em chưa nói rõ với chị, nhưng mà người ta không mắng em, anh ta chỉ nói to thôi, thực ra anh là một người đàn ông dịu dàng lắm đó”.

“Phải không?” Từ Thiên hình như rất thích người đó, có thể khiến con bé thích như vậy, có thể thấy được đối phương chắc chắn là người tốt. “Em nói đi mua cà phê, ở công ty không thể pha cà phê sao?”

“Có ạ, em pha, chẳng qua là không ai uống được”. Ông Từ Thiên lè lưỡi. Cô cũng chỉ là pha hơi đặc thôi mà, nói gì mà cô như là sắc thuốc Đông y chứ, đúng là.

“Lần sau rảnh chị dạy em pha cà phê”.

“Được”. Chị tay nghề rất giỏi. “Chị, em đi trước, lần sau rảnh chúng ta lại tán gẫu”.

“Chị đi với em luôn, chị định mua vài thứ”.

Ông Từ Nhân cùng em gái ra khỏi quán cà phê, phát tay, em ngồi lên taxi rồi đi, cô thì đi thẳng về phía trước. Mai ông xã đi Nhật Bản công tác, cô phải mua ít vật dùng hằng ngày cho anh mang theo.

A, phía trước có không ít người, giống như quay phim nhĩ? Cô không phải người tò mò, chân vẫn hướng về phía cửa hàng bách hóa, nhưng mà nghe người bên đường nói là Lăng Dao chụp hình quảng cáo, cô lại nhìn không được mà dừng lại.

“Được rồi, nghỉ 10 phút”.

Lăng Dao sau khi được đạo diễn cho nghỉ, đang định về xe nghỉ ngơi thì lại thấy vợ Lục Duy Đình phía trước, cô yên lặng nhìn cô ta, rồi đi qua đó.

Khuôn mặt xinh đẹp nhìn như thân thiết, cười nhẹ: “Xin chào, nếu tôi không nhầm thì cô là vợ của Duy Đình phải không?” Ở bữa tiệc ngày đó, người phụ nữ này vẫn ngoan ngoãn đi theo Duy Đình, sau đó khi Duy Đình thay cô băng lại chân, vợ anh cũng đứng bên cạnh như thế.

“Đúng, tôi là Ưông Tử Nhân”. Cô cười cười, không nghĩ Lăng Dao lại chủ động tới chào hỏi. “Lăng tiểu thư, chân của cô tốt chưa?” Lần trước cô phát hiện, Lăng Dao có nhiều bức hình rất đẹp, giờ dưới ánh nắng mặt trời, cô ấy đúng là càng đẹp hơn.

“Không có việc gì, cho dù khiêu vũ cũng ok”. Lăng Dao giảm mạnh vài cái, chân cô đúng là không có việc gì.

“Ngày đó may mà Duy Đình băng giúp tôi, thương tổn cũng giảm xuống mức thấp nhất, cho nên giờ tôi mới có thể mang giày cao gót làm việc”.

“Vây là tốt rồi”.

“Tôi sau đó có gọi cho Duy Đình”.

Cô ấy gọi cho chồng cô sao? Ưông Tử Nhân sửng sốt. Sau tiệc rượu, họ vẫn còn liên lạc?

Lăng Dao nhìn thấy vẻ kinh ngạc của cô. “Lần trước tôi gọi điện cảm ơn, cũng nhờ anh thay tôi nói với cô một tiếng, cảm ơn cô lấy giúp khăn mặt và đá, chẳng lẽ anh ấy không nói gì với cô sao?”

“Tôi nghĩ ông xã chắc bận quá, nên quên nói”. Ưông Tử Nhân xấu hổ cười, bởi vì cô còn không biết người này từ trước đến nay vẫn còn liên lạc với chồng mình.

“Duy Đình cũng thật là, chẳng giống trước kia gì cả, trong mắt chỉ có công việc, trước kia khi cùng anh qua lại, lúc nào cũng vì chuyện anh xem trọng công việc nhất mà cãi vã”.

“Vây sao?” Khuôn mặt tươi cười cứng đi, nghe bạn gái trước kia của chồng kể về chuyện của họ lúc xưa, đúng là không được tự nhiên.

“Thực ra năm đó nghe nói anh kết hôn với cô, tôi cũng rất kinh ngạc, bởi vì Duy Đình trước kia nói anh ghét nhất là đám cưới vì gia nghiệp, nếu chúng tôi không phải vì cãi vã mà chia tay, tôi tin tôi sẽ kết hôn với anh ấy”. Khuôn mặt xinh đẹp không có biểu tình gì đặc biệt, nhưng đôi mắt rực sáng, cũng đầy tâm cơ.

Cô cố ý nói những điều này, bởi vì cô hi vọng mình có cơ hội trở về bên người đàn ông đó.

Bữa tiệc trước gặp Ưông Tử Nhân, cô biết người phụ nữ này chỉ là đóa hoa nhỏ trong nhà ấm, là cô vợ bình hoa, vợ chồng Duy Đình nhìn rất nhạt nhẽo. Mà cô, sau khi chia tay với Duy Đình, nhận được nhiều danh lợi, nhưng tình cảm thì vẫn luôn lưu luyến đoạn tình yêu đó.

Trước kia họ còn trẻ, cá tính hiếu thắng, cho nên mới chia tay, nhưng giờ không như trước, nếu người bên cạnh không hợp với mình, cô hi vọng có thể cùng Duy Đình một lần nữa. Vốn cô đã không thể cầm lòng với anh, lần trước anh lại còn thay cô băng bó, cô càng hi vọng nhiều hơn.

Về phần Ưông Tử Nhân, cô cũng chỉ có thể xin lỗi cô ấy, cô không phải đoạt người đàn ông của cô ta, bởi vì người đó vốn thuộc về cô, hơn nữa nhìn địa vị của cô hiện tại chỉ có người xuất sắc quyền thế như Duy Đình mới tương xứng.

Ưông Tử Nhân không biết vì sao Lăng Dao lại nói những lời này với mình, nhưng theo lời cô ấy nói, cô có thể cảm nhận được, cô ấy cho rằng cô không xứng với Duy Đình, về điểm này cô cũng không thể hoàn toàn phủ nhận.

“Lăng tiểu thư, đạo diễn nói tiếp tục diễn”. Trợ lý riêng tới nói.

“Được, tôi biết rồi, qua ngay”. Lăng Dao quay lại nói. “Thời gian này hết quay phim lại chụp quảng cáo, bận quá, nhưng mà hôm nay chụp quảng cáo xong mai sẽ đi Nhật Bản nghỉ phép đến lúc đó có thể thả lỏng nghỉ ngơi rồi”.

Ngày mai cô ấy đi Nhật Bản nghỉ phép? Ưông Tử Nhân kinh ngạc không thôi. Chồng cô ngày mai cũng đi Nhật Bản công tác, họ...

Không, không phải như cô nghĩ, họ không phải cùng đi đâu! Nhìn vẻ mặt cứng ngắc của cô, khóe miệng Lăng Dao lộ ra nét cười thắng lợi. “Rất nhiều chuyện cho dù qua nhiều năm cũng không thể thay đổi, tình cảm con người cũng thế, bỏ qua không phải là mất đi, mà vẫn có thể có lại được”.

Nhìn dáng người cao gầy rời đi, Ưông Tử Nhân sợ hãi. Cô nhớ năm đó ông xã cưới cô, đơn giản là suy tính về đám cưới hai bên đều có lợi, hóa ra không phải sao? Nguyên nhân thực sự là như Lăng Dao nói?

Về nguyên nhân chia tay của chồng và Lăng Dao, cô biết chồng cô bức hôn không thành, cho nên hai người mới chia tay, vậy anh thực sự là vì muốn trả thù Lăng Dao mà cưới cô sao? Bởi vậy sau khi kết hôn thái độ của anh mới trở nên lạnh nhạt như thế?

Ưông Tử Nhân càng hoảng loạn, suy nghĩ rối tung lên, cô tưởng rằng mình không suy nghĩ, hóa ra lại cực kỳ đê ý.

Hơn nữa, cuối cùng cô ấy nói điều này là vì sao? Là chỉ cô ấy và Duy Đình tình cảm không thay đổi? Trong đầu không ngừng hiện lên cảnh ông xã săn sóc Lăng Dao, cảm xúc bất an khiến cô càng thêm khủng hoảng.

Chồng và Lăng Dao, họ vẫn yêu nhau sao? Bởi vậy thấy cô ấy bị thương, anh mới lo đến thế...

Không thể dứt ra khỏi mô hình ảnh đó, Ưông Tử Nhân thấy mình mà còn suy nghĩ miên man thế này chắc sẽ điên mất, vì thế cô đưa tay vẫy taxi, ngồi phía sau xe, đọc địa chỉ, cô muốn tìm được đáp án thực sự.

Kết quả, cô tới công ty của ông xã, đứng trước cửa lớn của công ty cô lại không bước vào được, ngo ngác đứng bên ngoài.

Cô tìm anh để làm gì? Vì Lăng Dao mà đến chất vấn anh, Duy Đình sẽ nghĩ thế nào về cô? Hay nếu anh nói đó là thật, cô sẽ có thể rời khỏi anh sao?

Cô biết đối với anh mà nói, sự tồn tại của cô có cũng được mà không có cũng không sao, nhưng mà, sự tồn tại của anh với cô, là cực kì quan trọng, giống như em gái cô nói, thế giới của cô chỉ có mình anh.

“Phu nhân, sao chị lại ở đây? Đến đưa đồ cho tổng giám đốc sao?” An Chí Thành từ bên ngoài trở về. Phu nhân tổng giám đốc không bao giờ đến công ty, ngoại trừ lúc giúp tổng giám đốc đưa văn kiện tới.

Uông Tử Nhân không nghĩ sẽ gặp An trợ lý, cô có chút ngượng ngùng. “Không phải, tôi chỉ là...”

“Là tôi tìm tổng giám đốc sao? Tổng giám đốc ở văn phòng, chị theo tôi lên lầu”. Anh cung kính nói.

Hai mươi tám tuổi anh làm trợ lý tổng giám đốc đã ba năm, có lẽ bởi vì hằng năm nom nớp lo sợ, cho nên nhìn anh già hơn nhiều.

“Không cần đâu, tôi chỉ đi ngang qua, không có gì đặc biệt, tôi đi trước”.

An Chí Thành nhìn phu nhân tổng giám đốc lên taxi rồi đi, hình như cô có gì là lạ, có vẻ hoang mang rối loạn, bởi vậy anh đi thẳng lên văn phòng, nói với tổng giám đốc chuyện phu nhân đến công ty.

“Cậu nói Tử Nhân đến công ty?”. Nghe vợ tới công ty, Lục Duy Đình cũng cảm thấy buồn bực.

“Tôi nghĩ phu nhân đến tìm tổng giám đốc bởi vậy mời chị lên lầu nhưng chị nói chỉ đi ngang thôi, không có chuyện gì, sau đó lên taxi rồi đi”

“Cô ấy không nói gì mà đi?”

“Vâng”.

Từ Nhân rất ít khi đến công ty, có chuyện gì sao? Mây nhú chặt, khi anh cầm lấy di động định gọi cho vợ, vừa lúc điện thoại reo, anh buông di động nhận điện thoại. Quên đi, tôi về hỏi vợ.

“Ông xã, hành lý ngày mai anh đi công tác em đã chuẩn bị rồi.” Thấy chồng từ phòng tắm đi ra, Uông Tử Nhân dịu dàng nói. Sau đó nhìn hành lý kiểm tra lần cuối, xem có quên gì không.

“Ừ, cảm ơn em”. Lục Duy Đình cầm khăn mặt lau tóc, “Đúng rồi, An trợ lý nói thấy em hôm nay đến công ty, có chuyện gì sao?”

Tay cô đang kiểm tra hành lý cứng đờ, may mà giờ đang đưa lưng về phía anh. “Không có gì, vừa lúc đi tới vùng bên cạnh, nên qua thôi”

“Phải không?” Nghe qua giống như không có chuyện gì.

“Vâng, không có gì, nên mang gì đều có cả rồi”. Đóng túi hành lý lại, sau đó đẩy túi qua bên cạnh. Thấy chồng đang lau tóc, cô nhận khăn mặt trên tay anh. “Đưa khăn cho em, em vào phòng tắm treo”.

“Cảm ơn”.

Uông Tử Nhân nhìn thấy chồng cầm cặp tài liệu bên ghế, biết anh lại định đến phòng sách, cô nhin không được hỏi: “Ông xã, mai đi Nhật Bản công tác chỉ có anh và An trợ lý sao?”

Bước chân Lục Duy Đình dừng lại, quay đầu nhìn phía cô: “Có vấn đề gì à?”

Đối mặt với đôi mắt đen chăm chú, Uông Tử Nhân có chút chột dạ, giờ phút này thật giống như bà vợ nghi ngờ chồng bên ngoài, hỏi chồng đi cùng ai, đúng là mắt mặt. “Không có gì, em chỉ tiện hỏi thôi”.

“Lần này hành trình đi Nhật Bản cũng ngắn, cho nên chỉ có An trợ lý theo”. Tuy không rõ vì sao vợ đột ngột có hứng thú với việc mình đi công tác với ai nhưng Lục Duy Đình vẫn trả lời.

“Vâng, em biết rồi, em mang khăn vào phòng tắm”. Uông Tử Nhân nén vẻ khấn trương, làm như không có chuyện gì cười cười vào phòng tắm.

Cô có ở đó thật lâu, nghe tiếng anh ra khỏi phòng, tiếng đóng cửa, mới dám đi từ phòng tắm ra, sau đó thở hắt hắt.

Chồng cô chắc sẽ không thấy cô kì lạ đâu nhỉ?

Nhớ tới mình vừa mới giống như mấy bà vợ ghen tuông chất vấn chồng đi công tác với ai, cô lại rối loạn, đúng là không biết mình lấy đúng khi nào, còn hỏi anh ấy thật.

Câu trả lời của anh đơn giản, giọng điệu trầm ổn, chắc là không lừa cô.

Vậy cô có phải nên tin lời anh đúng không?

Bởi vì dù mai Lăng Dao cũng đi Nhật Bản nhưng không phải là họ cùng đi, hơn nữa chồng cô mới nói chỉ đi cùng An trợ lý, không có người khác mà.

Uông Tử Nhân quyết định vừa bỏ trống suy nghĩ bất nháo trong đầu, cô tin tưởng chồng mình.

Hôm sau Lục Duy Đình sáng sớm đã bay cùng An trợ lý đến Tokyo Nhật Bản.

Hai người sau khi đến Đông Kinh, ở một khách sạn quốc tế lớn ở đó, đây là sản nghiệp của tập đoàn Sáng Tiên ở Nhật Bản, quản lý khách sạn và vài cán bộ chủ chốt tự mình nghênh đón Tổng giám đốc.

Anh đưa hành lý cho người gác cổng đưa đến phòng cao nhất, lập tức vào phòng họp khách sạn, nghe quản lý báo cáo, mất khoảng một giờ, dù sao anh sang lần này, ngoài kiểm tra, chủ yếu là muốn hợp tác với công ty điện khí.

Lúc Lục Duy Đình và An trợ lý chuẩn bị ra ngoài bàn bạc, ở cửa khách sạn, anh thấy có một người rất quen.

“Lăng Dao? Sao em lại ở đây?” Anh kinh ngạc nhìn Lăng Dao cải trang, trên tay là một vali lớn

Cô tháo kính mắt ra, cười tươi. “Em là khách du lịch, không ngại khéo như thế gặp anh ở đây! Sao nào Lục tổng, em vào khách sạn của anh, có được ưu đãi không đây?”

Lục Duy Đình gọi quản lý khách sạn ở phía sau, dặn dò phải phục vụ tốt bạn mình.

“Duy Đình, cảm ơn anh, em biết anh đối với em là tốt nhất, chọn đến khách sạn này là chính xác”. Lăng Dao vui vẻ cười.

“Anh còn có việc, anh đi trước”. Nói xong, Lục Duy Đình và An trợ lý ngồi lên xe.

“Anh đi việc của anh đi, gặp lại”. Cô vẫy vẫy tay. Khởi đầu tốt lắm, không phải sao?

Vì lần trước ở tiệc rượu anh băng bó cho cô, sau này cô còn gọi điện riêng cho anh, để cảm ơn cô còn muốn mời anh ăn cơm nữa, nhưng lại bị anh lấy lý do công việc nhiều mà từ chối, cô chưa từ bỏ ý định, tuần này không rảnh thì tuần sau, cuối cùng anh nói phải đi Nhật công tác, lập tức cô quyết định đi cùng.

Cô biết khách sạn này là sản nghiệp Lục gia, cô chính là thử vận may, có lẽ anh sẽ ở khách sạn nhà mình, kết quả chứng minh vận may của cô rất tốt đúng không?

Nói thực ra cô không thể xác định Lục Duy Đình giờ đối với cô là cảm giác gì.

Lần cô bị trật chân, anh thay cô băng bó, làm cho cô rất cảm động, nhưng khi cô chủ động mời anh ăn cơm, anh lại cực tuyệt, cô thực sự không rõ trong lòng anh suy nghĩ cái gì, trước kia cũng thế cô luôn không hiểu trong lòng anh suy nghĩ gì, rốt cuộc có cô hay không.

Nhưng mà tuy không xác định được cảm giác của anh với mình, cô vẫn biết mình muốn gì, nếu cô còn yêu anh, vậy thì cô không thể buông tha, huống chi Uông Tử Nhân là người phụ nữ bình thường như vậy, nhìn cách nào cũng thấy phần thắng của cô rất lớn.

Lăng Dao mang mắt kính, cười vui vẻ bước vào khách sạn.

Ở Đài Loan.

Uông Tử Nhân đi vào khu cao cấp nhà ăn năm sao, chiều qua mẹ chồng mới đi du lịch từ châu Âu về hẹn cô tới đây uống trà.

“Đây, là quà mẹ cho con, mua ở Luân Đôn”. Phan Lan Anh gần sáu mươi tuổi, áo quần đều là hãng Chanel quý giá, bà mở túi màu tím bạch kim hiệu Hemes, lấy ra hộp quà cho con dâu.

“Cảm ơn mẹ”. Uông Tử Nhân vui vẻ nhận lấy, mở ra, nhìn thấy vòng cổ trên châu sáng bóng. “Vòng cổ đẹp quá”

“Con thích là tốt rồi” Phan Lan Anh vui vẻ. “Mẹ nói với con này, chỉ có con mới có quà thôi, thằng nhóc Duy Đình cũng không có đâu”

“Cảm ơn mẹ”. Mẹ chồng thích du lịch nước ngoài, mỗi lần về đều mua quà cho cô, lúc đây cô còn không dám nhận, vì quà đều là loại quý giá, nhưng thấy mẹ tức giận cô đành nhận, nhiều rồi cũng quen.

Không cần khách sáo với mẹ, mẹ nói rồi, còn không phải là con dâu, mà là con gái. Phan Lan Anh thích con gái, chỉ tiếc bà sinh được hai đứa con. Lần đầu gặp Tử Nhân bà đã thích cô dịu dàng như thế, bởi vậy mới sắp xếp cho con xem mắt, thúc giục hôn nhân.

“Vâng thưa mẹ”. Uông Tử Nhân cười. Từ khi làm con dâu Lục gia, mẹ chồng vẫn yêu thương cô như con gái, cô cũng rất kính yêu bà.

“Ba chồng con nói Duy Đình đi công tác Nhật Bản à?”. Là chồng của bà nói. Con kết hôn, cũng không ở chung với nhau cho nên chuyện đi công tác cũng ít khi gọi điện báo cho cha mẹ.

“Dạ, sáng qua anh bay đi Nhật Bản bàn chuyện làm ăn, sẽ đi năm ngày”.

“Vậy sao?”Phan Lan Anh tao nhã uống ngụm trà.”Nghe nói lúc mẹ không ở trong nước, thằng nhóc Duy Đình kia làm chuyện xấu, thật sao?”

“Chỉ là gặp bạn gái trước thôi à, không có gì, lúc đó con cũng ở bên, chỉ là truyền thông không chụp ảnh con mà thôi”.Không nghĩ làm mẹ lo lắng, bởi vậy Ưông Tử Nhân nhẹ nhàng giải thích,hơn nữa cô cũng quyết định tin tưởng anh rồi.

“Con nghĩ vậy là được rồi, đàn ông làm việc bên ngoài, quan hệ xã giao nên gặp ai cũng có thể bị nói thành yêu đương vụng trộm, hoặc là tư tình gì đó, con nghe thấy cũng không cần để tâm, biết không?”

“tương lai hai đứa có con, đàn ông sẽ chú tâm vào gia đình hơn”.Phan Lan Anh hi vọng con dâu sẽ có cuộc hôn nhân vui vẻ.”Đúng rồi, con có động tình gì chưa?”

Nghe mẹ chồng nhắc tới chuyện mang thai, Ưông Tử Nhân cười chua xót, bởi vì không biết suy nghĩ của chồng, sợ sẽ khiến cho anh phức tạp, cho nên cô cũng không nói với mẹ chuyện anh tránh thai.

Phan Lan Anh thấy con dâu buồn rầu thì cười khổ.”Tử Nhân, mẹ không phải khiến con áp lực, mà chỉ là thấy có đứa nhỏ sẽ làm cho cảm tình vợ chồng các con tốt hơn”.

“Con biết”.

“Con chắc cũng thích trẻ con đúng không?”

“Dạ”.Cô so với bất kì ai càng muốn có con hơn.

“Mẹ nói với con, mẹ có một người bạn, con dâu kết hôn nhiều năm không có con, sau này nghe người ta giới thiệu một loại thuốc DÔNG y, không bao lâu thì có, mẹ sẽ đi hỏi, sau mua cho con uống được không?”

“Chuyện này...”Cô có chút khó xử, nếu từ chối mẹ nhất định sẽ truy hỏi nguyên do.

“Tử Nhân, con uống thử, có lẽ sẽ rất nhanh có con”.

“Dạ vâng”.cũng chỉ có thể gật đầu thôi, nếu không sẽ làm mẹ thất vọng hơn.

Sau đó mẹ lại kể về chuyến du lịch thú vị này, hai giờ sau mới xong buổi trà chiều.

Cô về nhà, quản lí khu nhà nói cô có thư của chồng, từ nước Mỹ gửi tới, cô thay anh kí nhận.

Ưông Tử Nhân nhìn bức thư, là từ Seattle Mỹ, Đây là thư gì nhỉ?

Sợ là tài liệu quan trọng, bởi vậy cô suy nghĩ không biết có nên gọi điện cho anh hay không nữa.

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Tìm Đến Cửa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3

Trải qua hai ngày đàm phán, đến ngày thứ ba Lục Duy Đình và đối tác cuối cùng cũng ký hợp đồng, một lần nữa tập đoàn Sáng Tiên lại kinh doanh sang ngành công nghiệp điện tử nổi tiếng thế giới.

Anh cảm thấy lợi nhuận cười đi ra khỏi tổng công ty tại Tokyo, phía sau An Chí Thành cũng đi theo.

“Tổng giám đốc, chúc mừng anh.” Ở trong mắt An Chí Thành tổng giám đốc là người không có việc gì là không làm được, chỉ cần anh muốn thì nhất định có thể thành công và chắc chắn sẽ thu được lợi nhuận, đối với việc có thể làm việc bên cạnh tổng giám đốc, anh cảm thấy rất là vinh dự.

“Hôm nay không có việc nên buổi tối cho cậu nghỉ ngơi, tha hồ hẹn hò với bạn gái.” Lục Duy Đình tâm trạng rất tốt.

“Cám ơn anh, tổng giám đốc.” An Chí Thành cười tươi rói. Bạn gái của anh hiện đang du học tại Tokyo, sang mùa xuân năm sau là có thể nhận được bằng thạc sĩ. “Tổng giám đốc vui lòng chờ một chút, tôi sẽ nhanh chóng gọi lái xe đến đây.”

Trong lúc An trợ lý gọi điện thoại thì Lục Duy Đình đứng nhìn một cửa hàng lưu niệm dưới toà nhà bên cạnh, bỗng anh bị một con búp bê khoảng 10cm mặc kimono truyền thống Nhật Bản tinh xảo hấp dẫn, bởi vì con búp bê này khi cười trông rất giống một cô gái nào đó, rất ngọt ngào và dịu dàng.

Anh đi vào cửa hàng mua con búp bê nhỏ thủ công tinh xảo đáng yêu kia.

Ngồi trong xe Lục Duy Đình ngắm mãi búp bê nhỏ qua hộp thủy tinh trong suốt, khóe miệng không khỏi cong lên.

“Thật là một búp bê Nhật Bản đáng yêu, tổng giám đốc, anh muốn tặng cho vợ anh sao?” An Chí Thành ngạc nhiên hỏi.

Qua nhiều năm như vậy, hình như đây là lần đầu tiên anh thấy tổng giám đốc đi công tác mua quà tặng vợ.

Lần trước vợ tổng giám đốc đột nhiên đến công ty, hơn nữa biểu tình cứ là lạ làm sao khiến anh còn lo lắng có phải vợ chồng tổng giám đốc xảy ra chuyện gì hay không, nhưng hiện tại xem ra là anh suy nghĩ nhiều.

Lục Duy Đình nhìn búp bê đáng yêu trong tay, thật ra trước đó anh cũng không nghĩ mua quà tặng vợ, nhưng lúc anh thấy con búp bê đáng yêu này bỗng cảm giác rất giống cô, vì vậy mới mua.

Liệu cô có thích con búp bê này không?

Nhưng nó thật sự rất giống cô, lặng lẽ, mỉm cười ngọt ngào dễ thương.

Trở lại khách sạn anh cũng không định ra ngoài, mặc áo choàng anh gọi phục vụ đem bữa tối đến, ăn xong chờ phục vụ dọn dẹp vệ sinh hoàn tất anh mới nói quản lý khách sạn mang báo cáo kinh doanh đến đây.

Đôi mắt lại nhìn qua con búp bê kimono ở trên bàn, khuôn mặt trắng nõn, mái tóc đen dài óng ánh, mỉm cười dịu dàng, càng nhìn càng cảm thấy giống vợ mình khiến anh không nhận được lại lấy con búp bê từ hộp ra, vuốt ve đầu nó.

Chợt phát hiện bản thân đang làm việc tự dừng lại mắt tập trung, xem ra sức quyến rũ của con búp bê nhỏ này thực sự rất lớn.

Chuông cửa vang lên, Lục Duy Đình đặt búp bê lên bàn đi đến mở cửa, anh còn tưởng là phục vụ khách sạn nhưng không ngờ người đến là Lăng Dao.

Tay cô giơ lên cao một cái gì đó rồi nói: “Buổi chiều em đi thăm một người bạn cũ, cậu ấy cho em chai rượu vang, anh có muốn uống cùng không? Bởi vì một người uống rượu rất nhàm chán.”

Lục Duy Đình nhìn cô, không biết giờ phút này cô đến tìm anh là vì nguyên nhân gì?

Rất lâu trước kia anh và Lăng Dao đã không gặp nhau, nhưng từ tiệc rượu khánh thành của công ty Bách Ân lần trước tình cờ gặp lại, cô không những gọi điện thoại cho anh mà còn xuất hiện ở Nhật Bản, thậm chí bộ dáng rất thân thiết.....

“Thế nào, thật sự muốn cự tuyệt em ở cửa à?” Anh hoàn toàn không có ý muốn cô đi vào khiến cô hơi xấu hổ. “Duy Đình, bạn bè với nhau uống ly rượu không được sao?”

“Mời vào.” Anh cũng muốn biết rốt cuộc cô đến đây để làm gì, bởi vậy cho cô vào cửa.

Đi vào trong Lăng Dao thấy văn kiện trên bàn, đặt chai rượu trên tay xuống cười nói: “Em đoán nhất định anh sẽ ở trong phòng làm việc, anh thực sự là người nghiện công việc nha! Ủa, trên bàn làm sao lại có một búp bê kimono đáng yêu như vậy?” Lăng Dao nói xong vươn tay muốn lấy con búp bê nhưng bị Lục Duy Đình phía sau ngăn lại.

“Không được đụng vào con búp bê kia!”

Anh đi qua cầm con búp bê kia cất vào hộp. Không hiểu sao anh không muốn để Lăng Dao chạm vào con búp bê giống vợ mình, bởi vì chỉ có vợ anh mới có tư cách chạm vào nó.

Lăng Dao bị tiếng quát của anh làm cho hoảng sợ, sau đó thấy anh thật cẩn thận cất đem con búp bê đó vào hộp.

“Ai tặng cho anh con búp bê này vậy?”

“Không ai tặng, là anh mua.”

“Anh mua á?” Lăng Dao kinh ngạc tột độ. Cô thật sự không thể tưởng tượng được anh lại có thể mua một con búp bê đáng yêu như vậy.

“Vì sao anh mua thế?”

“Thích thì mua, không cần lý do.” Lục Duy Đình đặt cái hộp sang bên, xoay người. “Lăng Dao, anh rất tò mò em tìm anh uống rượu là vì lý do gì?”

“Coi như em muốn cảm ơn anh lần trước ở tiệc rượu giúp em chườm đá.”

“Anh đã nói việc đó không có gì, nếu đổi là người khác anh cũng sẽ làm như vậy.”

Vừa mới bắt đầu mà thái độ của anh đối với cô đã rất lạnh lùng, điều này khiến nụ cười trên mặt cô duy trì không nổi. “Duy Đình, anh có nhất thiết phải

phân rõ giới hạn với em như vậy không? Cho dù chúng ta đã chia tay nhưng chẳng lẽ không thể làm bạn bè sao? Hay là anh vẫn còn giận em năm đó nói lời chia tay trước?”

“Lăng Dao, rốt cuộc em đang nói cái gì?”

Cô cũng không muốn lại tiếp tục đoán mò lòng anh nghĩ gì, đi đến Lục Duy Đình, đôi mắt đẹp nhìn chăm chăm vào khuôn mặt anh tuấn trước mặt, vươn tay ôm lấy gáy anh, mềm mại quyến rũ nói: “Nếu em nói, em rất hối hận sau khi chia tay với anh, rất hy vọng có thể được trở về bên cạnh anh thì sao?”

Anh lạnh lùng kéo hai tay cô xuống. “Em quên anh đã kết hôn rồi à?”

“Em biết, nhưng em nhận ra anh không yêu vợ mình.”

“Làm sao em biết anh không yêu cô ấy?”

Lục Duy Đình hỏi lại một câu khiến cho Lăng Dao giật mình. “Duy Đình, anh không cần phải giấu, ngày đó ở bữa tiệc rượu vợ chồng anh rất lạnh nhạt, hơn nữa lần trước lúc anh phỏng vấn trên tivi không phải nói vợ anh là một người phụ nữ bình thường, không có gì đáng nói hay sao? Cho nên, anh làm sao có thể yêu cô ấy?”

“Cho dù là tình yêu, kết hôn hay là cuộc sống gia đình, đây là quyền lợi cá nhân, anh không thích nói về chuyện riêng tư, cho nên không có gì để nói.” Lục Duy Đình giống như cũ trả lời, bởi vì không thích nói cho nên không có gì để nói, nhưng điều này không có nghĩa là anh không thích vợ của mình.

Nếu vậy, anh yêu Ưông Tử Nhân sao?

Điều này có vẻ như là một vấn đề khác, bởi vì anh chưa từng nghĩ tới.

Từ sau khi hai người kết hôn cô vẫn lảng lẽ đứng cạnh anh, chỉ cần anh về nhà sẽ nhìn thấy cô, nói không nhiều lắm nhưng rất thích cười, nhiều năm qua anh đã có thói quen thích cuộc sống yên tĩnh nhẹ nhàng như thế, nếu như vậy có nghĩa là anh thích vợ mình thì có lẽ anh thật sự thích vợ mình.

Về phần đoạn tình cảm với Lăng Dao trước đây, anh không dám tự hào.

Anh không phủ nhận mình đã từng thích cô, nhưng tính cách hay suy nghĩ hai người đều hoàn toàn không hợp.

Về mặt tình cảm, anh không thích công khai trên truyền thông nhưng cô luôn muốn làm nữ diễn viên chính dưới ánh đèn, hơn nữa dùng một cái lại giận anh không đi cùng cô, kết quả luôn cãi nhau, mà hầu hết anh đều cố gắng tha thứ, coi như anh cũng từng thích, còn nếu cô không nói chia tay thì chính anh cũng sẽ để nghị như vậy.

Tuy rằng Lăng Dao còn rất muốn phản bác nhưng cho dù cô không phát hiện lúc này trên mặt Lục Duy Đình không phải nói giỡn mà nói thật thì cô cũng hiểu rất rõ, anh sẽ không công khai tình cảm trên truyền hình.

“Anh thật sự thích Ưông Tử Nhân – một người phụ nữ bình thường lại không có gì đặc biệt này hả?” Cô vẫn là không thể tin anh sẽ thích Ưông Tử Nhân.

“Anh vừa mới nói tình cảm là chuyện cá nhân, cho nên không có gì để nói.” Lục Duy Đình lạnh nhạt trả lời.

“Phải không?” Lăng Dao không nghĩ buông tha dễ dàng như vậy. “Duy Đình, em muốn hỏi anh, anh thật sự đối với em một chút cảm giác cũng không có sao?”

“Đúng vậy.” Anh không suy nghĩ dứt khoát trả lời.

“Nhưng ngày đó ở tiệc rượu anh thấy em bị trẹo chân, không phải rất lo lắng mà?”

“Thì ra hành động của anh ngày đó lại khiến em hiểu lầm, giống như anh đã nói bữa trước, anh chỉ không muốn chân em sau này không để lại di chứng, hôm đó nếu đối thành người khác bị thương anh cũng sẽ làm như vậy.” Nhưng mà lần này anh đã sai lầm trầm trọng, cho nên lần sau anh sẽ bảo phục vụ làm.

Thái độ và giọng điệu của Lục Duy Đình lạnh lùng thờ ơ khiến cho Lăng Dao hiểu được, rằng cô đã hiểu lầm ý anh, anh đối với cô thật sự không có cảm giác đặc biệt gì.

Thật ra lần trước gọi điện thoại anh cũng đã nói rất rõ ràng, nhưng mà chính cô không dám đối mặt với sự thật bởi vì cô vẫn còn rất thích anh, trong lòng không nghĩ cô và anh cứ như vậy không còn liên quan, nhưng hiện tại xem ra hai người từ năm năm trước đã hoàn toàn kết thúc!

Hóa ra bỏ lỡ rồi lại muốn, là việc không có khả năng.....

Lăng Dao cười khổ. Rốt cuộc giờ đây cô có thể hiểu một câu nói nổi tiếng trong một tiểu thuyết tình yêu “Thứ đã đi thì sẽ không bao giờ quay trở lại”.

“Em hiểu rồi, vậy có thể cùng em uống một ly rượu lần cuối được không?” Chai rượu này vốn cô muốn đem tới để chúc mừng hai người tái hợp, hiện tại xem ra cũng là lần uống rượu vĩnh biệt.

Lục Duy Đình không phản đối. “Em ngồi đi, anh đi lấy ly.”

Khi anh đi đến cạnh tủ điện thoại trong phòng vang lên, mà ngồi cạnh điện thoại là Lăng Dao, nhất thời cô quên đây không phải là phòng của mình liền cầm điện thoại lên nghe. (Vô lý quá, chẳng lẽ nhạc chuông của mình mà cũng không nhận ra =.=)

“Alo.” Bên kia điện thoại không ai đáp lại, cô quên sửa lại tiếng Nhật. “Moshi Moshi.”

Tút tut tut, bên kia điện thoại đã gác máy.

Lục Duy Đình lấy ly rượu đến. “Là ai gọi tới?”

“Hình như là nhầm số, em mới alo bên kia đã gác máy.”

“Thật không?” Sẽ không phải là Từ Nhân gọi tới chứ? Nhưng nghĩ lại không thể là vợ anh được, tuy rằng anh có để lại số điện thoại của khách sạn nhưng cô chưa từng gọi điện cho anh khi anh đi công tác. (Sao tự anh không đi kiểm tra mà đoán mò làm gì >.<)

Lăng Dao rót hai ly rượu, “Nào, cùng ly, có lẽ đây là lần cuối cùng chúng ta uống rượu cùng nhau.” Cô lại nhìn sang con búp bê trong hộp thủy tinh kia, bỗng nhớ ra điều gì hỏi: “Anh mua con búp bê kia là muốn tặng cho vợ anh à?”

“Ừ.”

Thì ra là thế, xem ra cô thật sự không có bất kỳ cơ hội nào.

Khi này cô không nhìn kỹ con búp bê kia, bây giờ cô mới phát hiện con búp bê này có chút giống Ưông Tử Nhân, nếu thế có lẽ anh vì nguyên nhân này mà mua nhì. Ngay cả đi nước ngoài làm việc cũng nhớ đến vợ mình, xem ra cô không từ bỏ ý định cũng không được.

Cùng lúc đó ở Đài Loan.

Ưông Tử Nhân ngồi trên sofa nhìn bàn tay đang run lấy bẫy, cô muốn mình phải bình tĩnh không được run rẩy, nhưng cô làm không được.

Trong phòng chồng cô, người nhận điện thoại là Lăng Dao phải không?

Cô rất muốn nói với bản thân mình rằng cô nghe nhầm, nhưng cách đây không lâu cô mới cùng cô ấy nói chuyện.

Bởi vì lo lắng bưu kiện ở Mỹ gửi qua rất quan trọng, do vậy cô mới gọi điện thoại cho chồng.

Đáng lẽ cô không nên gọi, nếu không gọi cô sẽ không biết Lăng Dao ở phòng chồng cô, cũng không biết hai người bọn họ hiện tại đang cùng một chỗ.

Cho dù đã qua rất nhiều năm, tình cảm bọn họ vẫn không thay đổi, giống như Lăng Dao ngày đó đã nói hay sao?

Cho nên bọn họ cùng đi Nhật Bản?

Nhưng mà chồng cô rõ ràng đã nói chỉ đi cùng với An trợ lý, cô chọn tin tưởng anh, nhưng sao anh lại gạt cô? Cô không thể tưởng tượng được chồng cô sẽ nói dối cô, nhưng việc Lăng Dao nghe điện thoại, cô nên lý giải thế nào đây?

Vì sao lại muốn gạt cô?

Vì sao.

Có lẽ cô nên gọi lại, có lẽ là do cô nghe nhầm.

Ưông Tử Nhân cầm lấy điện thoại nhưng ngón tay run run không thể bấm được số, cô biết bản thân không có dũng khí gọi lại một lần nữa, nếu lại là Lăng Dao nhận điện thì sao? Làm sao cô dám đối mặt với sự thật?

Tự nhắc bản thân không nên suy nghĩ lung tung nhưng suy nghĩ của cô dần trở nên hỗn loạn, trong lòng rối rắm như bị nhốt trong mê cung, càng hốt hoảng sợ hãi tìm lối ra lại càng không thể tìm thấy, cô thật sự tìm không thấy!

Giữa trưa Lục Duy Đình và An Chí Thành cầm theo hành lý đi ra sân bay, Lăng Dao cũng kéo hành lý đi theo phía sau theo chân bọn họ, lúc này cô đã cài trang điểm mũi, trên mặt còn có kính râm siêu lớn, dù sao đây cũng là Đài Loan.

Tuy rằng mục đích đi Nhật Bản không thực hiện được nhưng hành trình đi cùng chuyến bay với Lục Duy Đình trở về là hoàn toàn trùng hợp, bởi vì cô đã mua vé máy tứ hồi, chiều nay cô còn tham gia chương trình ghi hình trên tivi.

Trong đám đông Lăng Dao đi cồ nhanh bước tới sóng vai cùng Lục Duy Đình.

“Lục tổng giám đốc, tiện đường có thể cho em đi ké xe không?”

Lục Duy Đình nhìn cô, không nói gì.

“Em nói giỡn với anh thôi, trợ lý của em sẽ lái xe tới đón.” Lăng Dao vừa nói xong trợ lý của cô liền gọi điện thoại cho cô.

Xe đã chờ ngoài cửa. “Được em biết rồi, bây giờ em sẽ đi ra ngoài.”

“Duy Đình, tạm biệt.” Cô ừ ừ nói, câu tạm biệt này cũng có ý nghĩa lần này bọn họ thật sự nói lời vĩnh biệt.

“Tạm biệt.” Anh cũng nói lời tạm biệt cô.

Lăng Dao nhìn Lục Duy Đình, bước lên một bước động tác rất nhanh hôn lên khuôn mặt đẹp trai kia, sau đó bỏ chạy sợ anh tức giận chửi người, cũng sợ bản thân còn lưu luyến anh.

“Bye bye!” Cô không quay đầu, vẫy vẫy tay về phía sau.

An Chí Thành bị hành động đột nhiên hôn tổng giám đốc của Lăng Dao khiến cho hoảng sợ. “Lăng tiểu thư cô ấy quả thật nhiệt tình, may mà vợ anh không ở đây nếu không chắc chắn sẽ hiểu lầm.” Tuy rằng truyền thông mấy ngày nay có viết rằng tổng giám đốc và Lăng tiểu thư tình cũ không rủ cũng tới, nhưng khi nãy ngồi trên máy bay trong khoang hạng nhất tổng giám đốc hoàn toàn không nhìn đối phương một lần, vừa thấy liền biết chuyện kia chỉ là tin đồn nhảm.

“Cậu còn nói cái gì? Đi nhanh lên.”

“Vâng.”

Lục Duy Đình và An trợ lý cùng nhau ra khỏi sân bay không để ý thấy Uông Tử Nhân đang đứng cạnh trụ cột phía sau.

Về đến nhà Lục Duy Đình ngoài ý muốn không thấy vợ mình đâu.

Từ Nhân không có ở nhà?

Cô hẳn phải biết hôm nay anh trở về mới đúng chứ. Đây vẫn là lần đầu tiên anh đi công tác trở về mà vợ không ở nhà chờ anh, bất kể trước kia anh đi công tác về sớm hay trễ cô vẫn luôn ở nhà chờ, bình thường đi làm về cũng vậy. Không thấy bóng dáng quen thuộc kia khiến anh có cảm giác mất mát.

Chẳng lẽ cô đi mua đồ? Có lẽ là vậy.

Lục Duy Đình đặt hành lý vào phòng sau đó thay quần áo sạch sẽ, anh còn muốn sang công ty một chuyến.

Đội anh thay quần áo xong ra khỏi phòng vợ anh còn chưa về, vốn muốn gọi điện thoại cho cô nhưng nghĩ rằng cô về đến nhà thấy hành lý của anh hẳn là biết anh đã về, thế nên anh cầm cặp tài liệu đi ra khỏi nhà.

Cho đến bây giờ tối khi anh về nhà lại càng ngạc nhiên vì phòng khách tối om, phát hiện –

Từ Nhân còn chưa về nhà?

Anh bật điện phòng khách sau đó đi thẳng vào trong phòng, nhìn thấy hành lý khi trưa anh để vẫn ở chỗ cũ, vừa qua đã biết chưa bị ai mở ra dọn dẹp, ngay cả quần áo bẩn anh thay vẫn còn trên mặt đất, Từ Nhân từ trưa đến giờ vẫn chưa về nhà?

Không đúng, chẳng lẽ đã xảy ra chuyện gì?

Lục Duy Đình lập tức gọi điện thoại cho vợ, cho đến khi chuyển sang hộp thư thoại, không ai trả lời, anh lại gọi lần thứ hai, lần này vợ anh mới trả lời.

“Từ Nhân, em đang ở đâu? Vì sao không có ở nhà?” Nghe thấy giọng nói của vợ khiến nội tâm căng thẳng tốt độ của anh thả lỏng ít nhiều, sau đó không thể không bắt đầu chất vấn.

“Chuyện này em.....”

“Xảy ra chuyện gì sao?” Cũng không biết có phải mấy ngày không nghe thấy giọng nói của vợ không mà anh bỗng cảm thấy giọng nói của cô có vẻ kỳ lạ.

“Không có gì, chuyện là.....em gái em..... có chút việc, cho nên em ở phòng trọ cùng con bé.”

“Muốn anh qua đón em giờ không?” Không biết vì sao anh vẫn cảm thấy giọng nói của cô rất là lạ, ghen ngạo sau đó dứt quãng, nghe qua giống như mới khóc, liệu anh có nghe nhầm không?

“Anh không cần tới đón em đâu, bởi vì..... đêm nay em muốn ở nhà với con bé, em xin lỗi..... Bữa tối chỉ sợ em không có cách nào..... Trở về làm cho anh, anh có thể tự đi ăn tối không?”

“Anh biết rồi. Từ Thiên, con bé xảy ra chuyện gì sao?” Nếu không vợ anh tại sao lại muốn ở lại đó qua đêm?

“Không có gì, chỉ là..... em xin lỗi, em không thể nhiều lời, tạm biệt.”

Lục Duy Đình cảm thấy thật sự bối rối. Rốt cuộc cô em vợ này đã xảy chuyện gì? Từ Nhân luôn luôn ngoan ngoãn lại không ở nhà chờ anh.

Từ Thiên và vợ anh tính cách kém hơn rất nhiều, sau khi tốt nghiệp đại học liền bỏ nhà trốn đi, bây giờ một mình sống ở bên ngoài, tuy rằng Từ Nhân nói cô và em gái khá giống nhau nhưng anh nhận thấy cô em vợ này rất tùy hứng, anh biết con bé không thích anh, anh cũng vậy cho nên hai người rất ít khi nói chuyện.

Nói thật khi này anh thiếu chút nữa thốt ra muốn vợ anh lập tức trở về, bởi vì anh thật sự không quen ở trong một nhà tối tăm như vậy, khi cô không có ở nhà.

Lục Duy Đình đi qua mở hành lý lấy quần áo bẩn ra, cũng lấy búp bê nhỏ định tặng cho vợ đi vào phòng khách, đặt trên bàn nhỏ cạnh sofa. Như vậy ngày mai Từ Nhân trở về hẳn sẽ thấy ngay lập tức!

Mà bên ở kia sau khi nói chuyện điện thoại xong quả nhiên Ưông Từ Nhân oa một tiếng rồi bật khóc. Đặc biệt khi nghe thấy giọng nói của chồng khiến cô càng cảm thấy đau lòng, bởi vì cô muốn gặp anh nhưng lại không biết mình sẽ đối mặt với anh như thế nào.

Vào buổi trưa cô chạy tới sân bay, tuy rằng anh nói giữa trưa sẽ về nhưng cô cũng không biết chính xác máy bay sẽ đáp xuống lúc nào, cho nên cô đến sân bay chờ từ sớm.

Vì sao lại muốn đến sân bay?

Bởi vì cô vẫn muốn tin chồng mình, tin tưởng anh sẽ không gạt cô, cho dù tình cảm vợ chồng tuy không quá sâu đậm nhưng cũng không đến mức anh phải gạt cô, cô tình nguyện tin tối hôm đó là do cô gọi sai số.

Bởi vậy cô một mình chạy đến sân bay muốn xác nhận xem đi cùng chồng có phải An trợ lý hay không, nếu như vậy thì tất cả đều do cô nghĩ ngợi lung tung.

Nhưng Lăng Dao cùng về với hai người, tuy cô ấy đi phía sau vừa đội mũ vừa mang kính râm siêu lớn nhưng vừa thấy liền nhận ra cô ấy, hơn nữa cô ấy còn rất thân thiết hôn mặt Duy Đình, sau đó đi trước.

Không cần tự nhủ, không cần tự mình miên man suy nghĩ nữa, tất cả đều là thật.....

Bây giờ Ưông Từ Nhân rất sợ hãi, sợ chồng cô sẽ đề nghị ly hôn.

Ly hôn?

Nghĩ tới hai chữ này tâm lại quặn đau, cô rút một tập giấy vệ sinh, nhịn không được che mặt khóc.

Ưông Từ Thiên sau khi tan tầm về nhà mở cửa đi vào bỗng thấy trong nhà sáng choang, còn tưởng có trộm nhưng cúi đầu bỗng thấy đôi giày của chị gái, biết chị ấy đến đây mới nhẹ nhàng thở ra. Chia khóa dự phòng nhà trọ của cô cô chỉ đưa cho vài người, có mẹ, chị và bạn tốt La Duẩn Hàm, gần đây cô nghĩ có nên đánh thêm một cái cửa cho Tương Lập Hàn hay không, tuy rằng rất muốn trực tiếp quăng cho anh nhưng mà quan hệ bọn họ chưa đến mức độ kia.

Chẳng qua tại sao chị cô lại ở đây?

Chị ấy không phải là con mèo ngoan ngoãn luôn chờ anh về về nhà sao? Thực ra cô cũng không muốn hình dung chị cô như vậy nhưng mà chị cô rất giống sủng vật anh về nuôi dưỡng, mỗi ngày đều rất đúng giờ ngoan ngoãn ở nhà, sau đó chờ chủ nhân về.

“Huhu.....”

Tiếng khóc chị cô khóc từ phòng khách truyền ra, Ưông Từ Thiên vội vã cởi giày quăng mỗi cái một nơi chạy vào phòng khách, nhìn tình cảnh trước mắt nhất thời hóa đá.

Trên sàn nhà đầy giấy vệ sinh, mà chị cô lại ngồi trong đó.

Chị ấy rốt cuộc đã khóc bao lâu vậy?

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Tìm Đến Cửa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4

“Chị, chị đừng khóc! Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Chị nhanh nói cho em biết đi”. Ông Từ Thiên lo lắng hỏi, bởi vì chị cô khóc nhìn rất đau lòng.

“Huhu...chị không sao”. Ông Từ Nhân nghẹn ngào nói xong.

“Chị không có việc gì sao?” Cô thật muốn té xỉu mà, chị cô đang trợn mắt nói dối đó hả?” Cũng không nhìn xem chị khóc ướt hết mấy bao giấy vệ sinh rồi, còn nói là không sao?”

Chị sẽ mua giấy trả lại cho em”.

“Chị, giờ vấn đề không phải ở chỗ giấy vệ sinh. Mà là chị ấy, rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Chị làm sao có thể khóc như thế, sắp thành mềo rồi”. Mí mắt cũng sưng phù lên luôn.

“Chị thực sự không có chuyện gì”.

“Chị”. Ông Từ Thiên điên mất rồi.

“Chị chỉ là gặp chuyện khiến cho mình hơi khổ sở chút thôi”.

“Nhất định có liên quan đến anh rề!” Cô tức giận không thôi. “Em giờ sẽ đi tìm anh ta tính sổ, anh ta saao có thể bắt nạt chị, để chị khóc đau lòng thế chứ”.

“Từ Thiên, không cần! Em đừng đi tìm anh rề”. Ông Từ Nhân vội vàng ôm lấy lưng áo em, ngăn nó đi tìm Lục Duy Đình.

“Chị, nhanh buông em ra!”

“Không được, em không thể đi tìm anh rề được, anh ấy không biết chị đã biết chuyện này đây”.

“Biết cái gì?”

Tóm lại em đừng đi tìm anh rề em”.

“Chị nhanh buông ra”.

“Chị muốn em đồng ý với chị, không đi tìm anh rề em”.

Ông Từ Thiên thực sự thấy chị mình hết cách rồi. “Được, em đáp ứng chị, em không đi tìm anh rề, nhưng nếu anh ta tự đến lúc đó cũng đừng trách em không khách khí”.

Nghe em gái cam đoan, Ông Từ Nhân mới buông cô ra. “Từ THIÊN, em cũng đừng hỏi có chuyện gì, vì chuyện gì chị khóc được không?” Tuy chuyện chồng và bạn gái cũ cùng đi Nhật Bản làm cho cô rất khó xử, nhưng nếu Từ Thiên biết nhất định sẽ đi tìm Duy Đình gây phiền toái, cô cũng không muốn làm khó anh.

“Chị”.

“Từ Thiên, chị xin em, đừng hỏi được không?”

Chị cô đã khóc đến mức đó, còn một lòng lo cho anh rề, cô thực sự không chịu nổi nữa. “Chị, chị bỏ anh rề đi, theo đuổi hạnh phúc của mình đi”.

“Cái gì?”

“Chị biết không? Có rất nhiều người bị bạo lực gia đình, luôn nghĩ tới tình yêu và gia đình mà chịu đựng, nhưng kết quả chỉ là thương tích đầy mình. Tuy anh rề không bạo lực với chị, nhưng mà anh lại có một cách khác làm thương tổn chị, em không muốn chị cuối cùng phải đau khổ như thế, cho nên rồi khỏi anh rề đi được không?”

“Từ Thiên...”

“Chị, chị muốn thấy mình sau này càng đáng thương càng buồn cười hơn sao, bắt đầu lại lần nữa, thành người sống độc lập tự chủ, đừng để cho ai xem thường mình!”

“Một người sống độc lập tự chủ? Chị không biết mình có làm được không?” Ông Từ Nhân hơi phân vân hoảng hốt. Trước kia cô dựa vào ba mẹ để sống, kết hôn xong thì dựa vào chồng, cô không biết mình có thể sống độc lập như em gái được không

Nếu sớm muộn cũng có một ngày anh bỏ cô, như Từ Thiên nói, cô sẽ đáng thương như thế, co phải cô cũng nên bắt đầu cuộc sống mới không?”

“Chị, đừng để cho mình có lí do thoái thác, em tin chỉ cần chị muốn, thì chuyện gì cũng làm được”. Cô không muốn chị cứ ngây thơ mà yếu như thế, vậy rất đáng thương!

“Chị không biết một người sẽ sống như thế nào...” Tương lai đó, mờ mịt quá.

“Đầu tiên chị phải tìm phòng trọ, mấy hôm trước bạn đại học của em kết hôn, nhà trọ của cô ấy đang định cho thuê, giờ em gọi điện hỏi cho chị”. Tuy chị có thể ở trọ cùng cô, nhưng khi ấy chị cũng không thể có cuộc sống độc lập tự chủ thực sự được, cô nghĩ chị ở một mình sẽ tốt hơn.

Uông Tử Thiên nói là làm, lập tức gọi điện hỏi bạn,

Đúng là chị rất may, nhà trọ của bạn cô còn chưa có ai thuê, hơn nữa đồ dùng đồ điện trong nhà đều có, chị có thể vào ở ngay.

“Được rồi, vấn đề nhà ở đã giải quyết, giờ đến chuyện tìm công việc”. Uông Tử Thiên tận tâm hết sức vì tương lai của chị, thực sự hi vọng chị có thể có cuộc sống mới, nhân sinh mới. “Có công việc, chẳng những có thể kiếm tiền nuôi sống mình, mà hơn nữa cũng không còn thời gian để miên man suy nghĩ nữa”.

“Nhưng chị chưa từng đi làm, không biết nên tìm công việc gì đây, cũng không biết mình có thể làm gì nữa, với lại chị không có kinh nghiệm, ai lại thuê?”

Em biết, mai chị theo em tới công ty xem”.

“Sao, đến công ty với em?”

“Vâng”.

“Nhưng chị cái gì cũng không biết làm, sao có thể chứ?” Nếu muốn bắt đầu làm việc, Uông Tử Nhân cũng không xác định mình có thể hay không nữa kia.

Đương nhiên có thể. Chị quên à? Em gái chị trước kia so với chị cũng chả biết làm gì, ngay cả việc nhà cũng tẻ hơn chị mà, không phải cũng vừa học vừa làm sao? Cho nên mai chị đi với em”. Tuy người nào đó tức giận lên vẫn nói cô càng giúp càng rồi, nhưng không hề đuổi cô đi, người này cực kì hiền lành dịu dàng đó.

“Mai đi làm? nhanh như vậy, chị còn chưa chuẩn bị tâm lí tốt...”. Uông Tử Nhân thật không biết làm sao, cô không rõ mình có thể làm được hay không nữa.

“Chị, cái gì cũng đừng nghĩ nữa, đừng do dự, mạnh dạn đi làm là được rồi, cho nên không cần lo này lo kia, mai theo em tới công ty, biết không?” Uông Tử Thiên cố ý không cho chị có thời gian suy nghĩ, bởi vì chị mà càng nghĩ, cuối cùng chắc chắn giải quyết được gì đâu.

“Nhưng em vừa học vừa làm rồi, ông chủ của em còn muốn thuê chị sao?”

“Chị yên tâm, có em rồi không vấn đề gì hết”.

Tuy trong lòng còn nghi ngờ, chuyện tương lai cũng không định hướng được, nhưng cô cũng muốn thử một cuộc sống độc lập như em gái nói.

Trước kia cô vẫn rất hâm mộ cá tính độc lập của em, hơn nữa nó bảo, có công việc rồi cô sẽ không phải suy nghĩ lung tung nữa, chồng cô nếu muốn chia tay, cũng không cần phải lo cho cô, mà cô cũng không chắc anh sẽ vì cô mà lo lắng.

Sáng hôm sau, Uông Tử Nhân đi theo em gái đến công ty.

Vừa bước vào công ty thiết kế của Lập Hàn, văn phòng không phải lớn, bên trong có khoảng mười người, nam chiếm đa số, ai cũng bề bộn nhiều việc.

“Chào mọi người, mọi người dừng tay chút được không?” Uông Tử Thiên nói, “Tôi muốn giới thiệu với mọi người một chút, đây là chị tôi, Uông Tử Nhân, cũng tới đây làm việc, mọi người vỗ tay nào, sau này chăm sóc chị tôi một chút được không, cảm ơn!”

Văn phòng không một tiếng động, người ngồi ở cuối cùng phì một tiếng, trà trong miệng phun ra.

Đồng nghiệp mới? Tương Lập Hàn tưởng mình nghe nhầm. Đây là chuyện gì? Cô nhóc kia lại làm loạn gì nữa, ngày đó cô tự chạy tới đòi làm công, cũng tự mình giới thiệu như thế.

Chính mình tới làm loạn, giờ còn mang chị tới, cô ta nghĩ công ty anh là cái gì? Được lắm đùa sao?

Thân hình cao lớn đứng lên, vẻ mặt tức giận ra lệnh. “Uông Tử Thiên, cô làm cái quỷ gì thế hả? Mau tới đây cho tôi”.

Uông Tử Nhân sợ run, “Tử Thiên, cái kia...”

“Chị yên tâm, không có việc gì”.

Uông Tử Thiên đi theo Tương Lập Hàn vào văn phòng, nơi này là nơi nghỉ trưa của nhân viên, cũng là phòng họp, nếu có khách hàng tới lại trở thành nơi chiêu đãi.

Đồng cửa xong, giọng anh đã bắt đầu cao lên, âm lượng không hề nhỏ.

“Uông Tử Thiên, cô rốt cuộc làm cái quỷ gì? Vì sao mang chị cô tới đây, còn nói là làm việc, tôi sao không nhớ đã đồng ý cho chị cô làm khi nào

nhỉ?” Cô định tiền trăm hậu tấu chắc?

“Lập Hàn, em nói với anh rồi, chị em còn cần công việc hơn em”.

“Đây không phải vấn đề, mà là...”

“Chồng chị em đối xử với chị không tốt, còn muốn bỏ, chị cần một cuộc sống mới, nhưng lại không biết làm gì, em nghĩ chị có thể tới đây học một chút”.

“Cô...” Trương Lập Hàn định mở miệng, người nào đó đã giành nói trước.

“Chị em thực sự cần công việc này, khi đó chị mới có thể bắt đầu lại từ đầu”.

“Cô...”

“Chị em rất biết làm việc nhà, còn nữa, chị cũng biết pha cà phê, sau này không cần phải ra ngoài mua cà phê cho mọi người nữa”.

“Cô...”

“Lập Hàn, cho chị em ở lại làm việc đi mà!”

“Cô...”

“Lập Hàn, cho chị em ở lại đây làm việc đi!”

“Cô...”

“Tin em đi, em cam kết, anh sẽ không có phiền phức đâu, anh...”

“Cô! Thôi, đừng nói nữa!” Toàn là cô nói, gì thì cũng phải để cho anh nói chứ.” Chị cô có thể ở đây làm thử, nhưng nếu như gây phiền toái gì...” Anh mới nói có một nửa, người nào đó đã vui vẻ mở cửa chạy ra.

“Chị, chúc mừng chị trở thành nhân viên mới ở đây”.

Nghe Uông Tử Thiên vui vẻ nói to, Trương Lập Hàn trên mặt đã nổi gân xanh. Không cho người ta nói, cũng không thêm để nói xong, cô nhóc kia, có ngày anh sẽ bị cô làm cho chết cực kỳ khó xem.

Bởi vì Uông Tử Nhân đột nhiên trở thành nhân viên mới, cũng không biết cô có thể làm gì, nên phân cho cô làm gì, giống như Uông Tử Thiên đều là cô tự tìm việc mà làm cả.

Nhưng mà Uông Tử Nhân pha cà phê thì còn ngon gấp trăm lần bên ngoài, lập tức được mọi người hoan nghênh nhiệt liệt, dù sao công việc ở đây nhiều như thế, nhu cầu cà phê lớn, cà phê ngon mới có thể làm cho người ta phấn chấn.

Hơn nữa Uông Tử Nhân trước học đại học kế toán, tuy không có kinh nghiệm làm việc nhưng kiến thức chuyên ngành cũng có, với cô kế toán công ty đang bị thương ở tay trái mà nói, đúng là quá tốt, nhiều tư liệu đưa vào máy tính đều nhờ cô đánh giúp.

Ngày đầu tiên làm việc Uông Tử Thiên cho chị mình 90 điểm, chị cô đúng là quá tuyệt vời mà! So với cô vừa học vừa làm, chị cô học tốt, lại có kiến thức trong phương diện kế toán nữa.

Em đánh giá cao như thế, Uông Tử Nhân chỉ cười. Nếu muốn cho điểm, cho nghĩ mình chỉ được 60, bởi vì cô lo lắng nhiều quá, nhưng mọi người trong công ty lại đối xử với cô rất tốt, công việc cũng không khủng bố như cô nghĩ, cô phải cố gắng hơn.

Tan tầm, cô cùng em gái đi thuê nhà trọ, bên trong cái gì cần đều có, cô có thể chuyển vào ngay, ngoại trừ đồ dùng cá nhân và quần áo, cô không cần mua thêm gì, dù là phòng ở hay công việc, cô đều thuận lợi như được ông trời giúp đỡ, cuộc sống mới bắt đầu này cũng tốt quá đi.

Tối hơn mười một giờ, Lục Duy Đình từ phòng sách vào phòng, trên giường trống trơn, tức giận viết rõ trên khuôn mặt.

Một tuần, đã một tuần rồi, đêm nay anh cũng phải ngủ một mình nữa sao?

Rốt cuộc cái cô em vợ yêu quái kia làm cái chuyện gì? Sao vợ mình phải ở bên cạnh chứ, ngay cả thời gian về nhà cũng không có, chỉ gọi điện thoại nói không về nhà, sau đó còn nhờ quản lý khu nhà tìm giúp người giúp việc, bởi vậy sẽ có người đến quét dọn nhà cửa.

Không hiểu phiền muộn vì chuyện gì, khiến cho anh càng không thể làm việc, đành quay về phòng ngủ. Có đôi khi, lúc anh làm xong việc trở lại phòng, nếu cô còn chưa ngủ, sẽ bắt gặp nụ cười ngọt ngào chào anh, nếu cô đang ngủ, bộ dạng ngơ ngác cũng khiến anh cảm thấy thực đáng yêu, anh có thói quen, cũng thích ôm cô đi vào giấc ngủ, bởi vì mùi hương thoang thoảng trên người cô.

Lục Duy Đình nghiêng mình, gối đầu còn mang hương thơm của vợ, thanh nhẹ, không đậm mùi khiến người ta thoải mái, làm cho anh luôn không nhận được mà muốn cô.

Nhớ tới lúc hai người trên giường, tuy đã kết hôn nhiều năm, nhưng vợ khi nào cũng thẹn thùng, nhìn về bất động đồ mặt đó, dục vọng của anh lại không khống chế được....Tóm lại, ở phương diện trên giường này, anh và vợ phối hợp rất tuyệt.

Nhưng lần trước sau khi tiệc rượu trở về, không ngờ rằng người luôn ngoan ngoãn thuận theo anh, chưa bao giờ từ chối ân ái, đêm đó đột nhiên lại nói rằng không muốn, anh kinh ngạc, hóa ra về kháng cự của cô cũng thú vị như thế, như gọi lên dục vọng chinh phục của anh, cô càng thẹn thùng nói không cần, anh càng muốn ôm cô, bàn tay to sờ soạt, cắn mút lên gáy cô, anh biết từng chỗ mẫn cảm trên người cô, cuối cùng cô cũng không chống cự nữa, phục tùng anh, ôm anh.

Lần đó anh càng không ngừng tiến sâu vào cơ thể cô, kích tình cuồng dã, vài lần đạt cao trào.

Lục Duy Đình ngồi bật dậy, phiền chán cũng quá đủ rồi, giờ lại ngửi thấy mùi hương của vợ trên giường, người anh càng căng thẳng.

“Đáng chết!”

Đừng nói là ngủ, toàn thân anh như lửa, buộc lòng phải vào phòng tắm mà tắm nước lạnh.

Mặc kệ cô em vợ xảy ra chuyện gì, ngày mai, mai anh phải mang vợ về nhà.

Hôm sau, Lục Duy Đình vốn định gọi điện cho vợ, không ngờ cô lại gọi trước, hẹn anh tối cùng nhau ăn cơm, cô đã đặt ở nhà hàng rồi

Anh đồng ý, nhưng dập máy xong lại thấy buồn bực. Từ Nhân luôn không thích ăn ở ngoài, vì sao giờ lại hẹn anh ra nhà hàng ăn? Phàm là chuyện ăn uống của anh ở nhà, tất cả đều là tự tay cô làm mà.

Chẳng lẽ cô định nói chuyện với anh, chuyện em gái cô sao?

Mặc kệ, dù sao tối cũng gặp, anh phải kéo cô về nhà lập tức.

“Ông xã à, chúng ta ly hôn đi”

Lục Duy Đình kinh ngạc. Mấy ngày không thấy, còn tưởng vợ cùng mình ăn cơm là để nói chuyện em gái, kết quả, là muốn nói chuyện ly hôn?

“Từ Nhân, em vừa mới nói gì?” Là anh nghe nhầm sao?

Uông Từ Nhân âm thầm hít thở sâu, sau đó nói lại lần nữa, “Em nói chúng ta ly hôn đi”.

“Nói lại lần nữa xem”

“Chúng ta ly hôn đi”. Nói liên tục ba lần, Lục Duy Đình xác định mình không hề nghe nhầm, anh vừa khiếp sợ vừa kinh ngạc.

Nhìn về mặt vợ xinh đẹp, giống như ngày cô mới về nhà, không biết có phải nhiều ngày không gặp hay không, anh nhận ra cô thay đổi, khuôn mặt vẫn như cũ nhưng về mặt lại hình như thay đổi, tinh thần có vẻ phấn chấn nhiều lắm, trái lại với anh, cảm xúc cực kì thấp.

Nhưng rốt cục xảy ra chuyện gì? Vì sao vợ đột nhiên muốn cùng anh ly hôn?

“Em muốn ly hôn?”

“Vâng”. Uông Từ Nhân hơi cúi mặt, sau đó gật đầu.

Bàn ăn im lặng không tiếng động, cô lo lắng không thôi, càng không dám đối mặt với đôi mắt đen của chồng, đánh tiếp tục cúi đầu, hồi lâu, anh mới mở miệng phá vỡ cục diện bế tắc.

“Em tại sao lại muốn ly hôn?” Về mặt bình tĩnh, giọng nói Lục Duy Đình ghi chặt.

“Nguyên nhân?” Uông Từ Nhân kinh ngạc, không ngờ ông xã lại hỏi cô nguyên nhân ly hôn. Cô nghĩ khi cô đưa ra đề nghị đó, anh sẽ lập tức đáp ứng với cô kia, dù sao anh cũng luôn muốn cùng mình chia tay.

Ở công ty thiết kế Lập Hàn làm việc một tuần, cô từ làm mấy việc phụ được nâng lên thành trợ lý kế toán, đồng nghiệp ở đó cũng trở nên thân thiện, như em gái Từ Thiên nói, họ tốt lắm, biết cô chia tay với chồng, nhưng cũng không hỏi lý do, điều đó khiến cô thật thoải mái.

Hóa ra cô cũng có thể làm việc, có thể sống độc lập, tuy tới về nhà một mình, cô luôn nhớ chồng, nghĩ đến anh giờ đang làm gì, nhớ cái ôm của anh, dù sao ở chung năm năm, thế giới của cô chỉ có anh, nhớ anh cũng là đương nhiên.

Nhưng cô phát hiện cuộc sống một mình cũng không đáng sợ như cô tưởng, ngược lại, quen biết nhiều người, rồi làm trợ lý kế toán khiến cô rất vui vẻ, giờ với cô, cô tin tưởng mình sẽ không phải lo khi xa chồng nữa, bởi vì cô đã có một công việc tốt rồi.

Mấy hôm trước nói chuyện với em gái, Từ Thiên cho rằng nếu cô đã quyết sống một mình thì nên sớm chia tay đi, ly hôn với Duy Đình, như thế cô mới chân chính dứt ra, bắt đầu lại.

Cô nhớ cô không trả lời em ngay lập tức, nên nói sao nhỉ? Cô còn yêu anh, lòng luôn nhớ về anh, nhưng cô biết rõ, anh không hề yêu cô.

Mấy tối gần đây, cô vừa nhớ anh vừa nghĩ, mấy năm nay anh có hạnh phúc không?

Nói thật ra, tuy cuối cùng Duy Đình cũng sẽ ở cùng với bạn gái cũ, cô sẽ rất đau lòng, nhưng cô cũng vui mừng vì có thể ở chung với anh năm năm, năm này thực sự thoải mái, tuy cô không biết anh có hạnh phúc hay không, nhưng bây giờ cô đã biết, hạnh phúc của anh không ở nơi đây, bởi vậy cô mới quyết định ly hôn, để cho anh có cuộc sống như mình muốn, mà cô cũng bắt đầu lại từ đầu.

Mấy hôm trước cô từng về nhà lấy quần áo, cô biết Duy Đình sẽ không về sớm như thế, nhưng cô cũng không có gì mà mang đi, chờ họ chính thức ly hôn, khi đó mới có thể chuyển đồ của cô đi.

Hôm nay cô ý hẹn anh ra ngoài, không ở nhà nói chuyện, là vì sợ mình về lại căn nhà đó, sẽ không muốn rời đi, thậm chí sẽ thay đổi ý định.

Nếu thay đổi như thế, như Từ Thiên nói, cô không dứt được, mà Duy Đình cũng không thể quang minh chính đại gặp Lăng Dao, chờ ly hôn xong, họ sẽ không phải phức tạp như vậy nữa.

Cô không phải muốn mang anh tặng cho ai, so với bất kì ai khác cô còn thương anh hơn, cho nên cô mong anh hạnh phúc, cô sẽ chúc phúc cho họ, cho dù cô phải rất lâu nữa mới có thể quên, hoặc cả đời cũng không quên được, nhưng cô vẫn sẽ chúc phúc.

Vợ chán chường không trả lời anh, khiến cho Lục Duy Đình càng thêm phiền não.

“Uông Từ Nhân, em sao không trả lời anh, em vì nguyên nhân gì mà ly hôn?”

Nội tâm Uông Từ Nhân gầy dựa. Muốn nói cho anh, cô đã biết anh và Lăng Dao cùng đi Nhật Bản sao? Cô cũng thấy hai người thân mật nói chuyện lại ở sân bay sao?

Anh không cần hỏi, cứ thế đồng ý không phải là tốt hay sao chứ?

Uông Từ Nhân sao lại không nói gì? Anh muốn biết nguyên nhân.” Anh phải biết xảy ra chuyện gì chứ, vì sao vợ lại đột nhiên đòi ly hôn, họ không phải vẫn ở chung rất tốt sao?

Giờ xem ra cô ở cùng em gái mấy ngày, không phải vì Từ Thiên xảy ra chuyện, mà là vì cô, đúng thế, cô rốt cuộc xảy ra chuyện gì?

“Uông Từ Nhân”.

“Được em nói”. Không chịu nổi khí thế bức người của Lục Duy Đình, cô hốt hoảng, dù sao cô cũng định rời đi rồi mà? Nhìn anh, mắt cô đầy đau khổ, “Em biết, anh không thương em”.

“Cái gì?”

“Em vẫn biết anh không yêu em”. Cô vẫn biết, chỉ là không nói mà thôi.” Cho nên em quyết định buông tha cho anh, để anh đi tìm người cho anh hạnh phúc”.

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Tìm Đến Cửa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5

“Từ Nhân, cảm ơn cà phê của em, rất tuyệt.”

“Không có gì ạ.”

“Từ Nhân, báo cáo thông tin khách hàng em đã in chưa?”

“Đã in cho chị rồi.”

“Cảm ơn em”

“Không có gì ạ.”

“Từ Nhân, cậu giúp mình đọc số tài khoản này với.”

“Được, không thành vấn đề.”

Ở trong khu thiết kế nội thất Lập Hàn mọi người dường như đã quen sự giúp đỡ của Ông Từ Nhân, chân tay nhanh nhẹn, suy nghĩ thấu đáo hơn nữa làm việc rất cẩn thận nên mọi người đều yên tâm nhờ vả cô giúp đỡ.

Nhưng mà mọi người bắt đầu không gọi tên Ông Từ Thiên, điều này khiến Ông Từ Thiên kháng nghị.

“Mọi người thật khoa trương, tại sao chuyện gì cũng tìm chị của em, vậy em phải làm gì đây, đừng bảo em quét rác lau bàn nữa được không?” Cô giả vờ tức giận phàn nàn.

“A, Ông Từ Thiên, trong toilet hết giấy vệ sinh, em lấy một cuộn lại đây.” Người nào đó hét lên trong toilet, chỉ thấy cô grrừ một tiếng, cầm một cuộn giấy vệ sinh đi qua, sau khi nhận được người kia liền nói cảm ơn.

“Em còn muốn bỏ sung một chút, về sau trong toilet hết giấy vệ sinh không cần gọi tên em, tự mình tới lấy ấy.” Hừ, cô cũng không phải bà thím quản lý giấy vệ sinh đâu.

“Nhưng cà phê em pha so với thuốc Đông y còn khó uống hơn.”

“VẬY anh xem như là uống thuốc đi, còn có thể bỏ thân.” Ông Từ Thiên mỉm cười trả lời.

“Lần trước chị nhờ em photo một tập tài liệu, em lại làm mất hai tờ hại chị lúng túng không biết làm gì trước mặt khách hàng.”

“Đó là vì lúc em xong tài liệu rơi tán loạn trên mặt đất, làm sao em biết còn có hai tờ chạy rong đi chơi, sau đó không trở về.” Cô cười gượng.

“Cắt!” Lần này mọi người cùng nhau đồng thanh.

“Thôi được rồi, em đã biết, mọi người đều thích chị em, em nhận thua.” Ông Từ Thiên cười nói. Kỳ thật chị cô từ nhỏ đã rất thông minh, làm việc lại cẩn thận, cô đâu không lại.

Ông Từ Nhân cũng cười, sau đó nhỏ giọng cảm ơn em gái bên cạnh. Nếu không có Từ Thiên, cô sẽ không biết ngoài việc trong nhà cô cũng có thể làm những việc khác, dĩ nhiên lại còn quen được rất nhiều bạn bè.

“Chị, cố lên nha, chị thật sự rất tuyệt.” Ông Từ Thiên nhìn chị gái giơ ngón tay cái lên.

“Cảm ơn em.” Ông Từ Nhân nhin không được hốc mắt đỏ đỏ.

“Em luôn ủng hộ chị.”

“Ừ, chị biết.”

“Này Ông Từ Thiên!”

“Có chuyện gì?” Người ta còn đang xúc động nha. Cô nhìn qua, ra là Trương Lập Hàn mới về đang đứng cửa công ty gọi cô.

“Trước cửa có phân chó, mau tới dọn đi.”

“Cắt, thật phiền phức quá!”

“Em còn rề rà cái gì? Nhanh dọn sạch đi.”

“Rời rời rồi!”

Ông Từ Thiên cầm chổi cùng sọt rác đi tới chỗ Trương Lập Hàn, nhưng lúc đi đến gần cửa cô đột nhiên lảo đảo, Trương Lập Hàn vì đỡ cô một chân dẫm vào phân chó trước mặt.

“Boss, chúc mừng anh, anh đã trúng thưởng.” Cô cười hi hi nói.

Trương Lập Hàn nghiêng răng nghiêng lợi. “Ông Từ Thiên, anh thấy em rõ ràng là có ý, anh muốn làm thịt em!”

Ông Từ Nhân nhìn hai người trước cửa ngày nào cũng đấu võ mồm nhẹ nhàng cười. Cô ôm một đồng tài liệu đã sắp xếp gọn gàng trên bàn cắt vào kho, nhưng hình như hơi nặng.

“Đề anh giúp em.”

“Cảm ơn anh, chủ nhiệm Trương.” Trương Nghĩa Vĩ là nhà thiết kế nội thất, chức vị là chủ nhiệm.

“Không cần khách sáo, anh biết em rất chăm chỉ nên cứ từ từ sẽ đạt được điều mình muốn thôi.”

“Vâng, em biết” Ông Tử Nhân mỉm cười đáp lại.

Trương Nghĩa Vĩ giúp cô mang tài liệu vào kho.

“Đúng rồi, buổi chiều tan tầm mọi người muốn đi hát, em có đi cùng không?”

“Tối nay em có việc, để lần sau em sẽ đi.”

“Được, vậy lần sau nhớ đi nhé, em xếp lại đi anh ra ngoài trước.”

“Cám ơn anh.” Ông Tử Nhân sắp xếp tài liệu vào giá sách.

Hôm nay là thứ năm nên cô đoán Duy Đình sẽ về nhà trễ, do vậy cô muốn về nhà lấy vài bộ quần áo, bởi vì tối thứ sáu nhiều khi anh sẽ về sớm, sau đó lại mấy ngày nghỉ lễ có thể anh sẽ có ở nhà.

Lần trước ở nhà hàng cô nói muốn ly hôn, nhưng kết quả vẫn chưa nghe được câu trả lời của anh, sau đó An trợ lý lại gọi điện thoại xong anh phải chạy về công ty trước, anh chỉ nói sẽ liên lạc cho cô sau.

Anh sẽ gọi luật sư đến nói chuyện với cô nhỉ?

Anh bận rộn như vậy nên chắc là thế. Thật ra thì cũng chẳng cần mời luật sư làm gì, cô cũng không yêu cầu anh phí cấp dưỡng, những năm qua cha mẹ chồng vào mấy đợt lễ tết tặng cô rất nhiều lì xì, hơn nữa bây giờ cô đã có công việc, tự mình kiếm tiền nuôi mình đã không còn là vấn đề.

Nghĩ tới cha mẹ chồng cô cảm thấy thật có lỗi với hai người, dù sao hai người luôn yêu thương cô, điều này khiến cô không dám gọi điện nói cho họ chuyện ly hôn. Đương nhiên còn có nhà mẹ đẻ cô, về phần cô và Duy Đình tạm thời ở riêng cô cũng nhờ em gái giữ bí mật giúp cô.

Chẳng qua sớm muộn gì sẽ có một ngày mọi người sẽ biết, đến lúc đó cô sẽ đi xin lỗi hai người vậy.

Ngồi trong quán bar, Lục Duy Đình cau mày uống rượu.

Tử Nhân nói muốn ly hôn, là thật sao?

Nhớ mười ngày trước trong nhà hàng cô bàn chuyện ly hôn, cho tới bây giờ anh vẫn rất ngạc nhiên, lại không nghĩ ra cô muốn ly hôn vì lý do gì?

Lí Bách Ân bên cạnh thấy anh nhíu mày, cũng không biết nên khuyên thế nào.

Sau khi tan làm thẳng bạn thân đột nhiên gọi tới rủ anh đi uống làm chén, vừa thấy người kia trong quán bar, nói thật, dọa anh chết khiếp, Duy Đình bây giờ chẳng khác nào mấy tên thất tình, quần áo xộc xệch, cả người trông rất tiêu tụy.

Quen nhau hai mươi mấy năm đây vẫn là lần đầu tiên anh nhìn thấy thẳng bạn thân suy sụp như thế, hỏi ra không nghĩ tới lại nghe được tin tức giật mình như vậy.

“Duy Đình, Tử Nhân thật sự nói cô ấy muốn ly hôn à?”

“Ừ.” Ngày đó thậm chí anh đã hỏi lại ba lần, nên không thể sai được.

“Minh thật sự không thể tưởng tượng được Tử Nhân sẽ nói ly hôn.” Cô ấy luôn nhẹ nhàng ngọt ngào, làm sao có thể đột nhiên nói ly hôn nhỉ? “Không phải cô ấy rất yêu cậu à?”

Tuy rằng Duy Đình và Tử Nhân gặp mặt rồi kết hôn, nhưng sau khi kết hôn cho tới nay, hai người ở chung vẫn rất hòa hợp cơ mà? Tử Nhân không cần phải nói, là một người vợ tốt tiêu chuẩn, về phần Duy Đình, tuy rằng nghiện làm việc nhưng không ăn chơi đàng điếm, hơn nữa ai cũng có thể nhìn ra Tử Nhân rất yêu Duy Đình nha.

“Làm sao cậu biết cô ấy rất yêu mình?”

“Làm ơn đi, khi ở một chỗ với cậu, ánh mắt cô ấy chỉ nhìn cậu thôi, còn có mình nghe Hiểu Thiên kể, cô ấy nói cậu quên ngày sinh nhật của Tử Nhân, ngay cả ngày kỷ niệm kết hôn năm năm của hai người cậu cũng quên nốt, nếu theo tính cách Hiểu Thiên ấy, mình mà dám quên chỉ sợ đã sớm biến mất khỏi trái đất này rồi.”

Thật ra anh cũng nhận thấy Tử Nhân rất yêu mình, bởi vì đôi mắt to sáng kia luôn nhìn anh đầy tình cảm sau đó mỉm cười, anh chưa bao giờ nghe cô phàn nàn khi không đi cùng cô chỗ này chỗ kia, cô luôn ngồi trên sofa, lặng lẽ chờ anh trở về, rất ngoan, rất dịu dàng.

Nhớ tới ngày đó trong nhà hàng cô nói — “Em biết, anh không yêu em.”

Lời của cô làm anh sửng sốt, muốn trả lời lại nhưng không biết nói như thế nào.

Chẳng lẽ đây là nguyên nhân mà cô muốn ly hôn? Bởi vì anh không yêu cô?

Kỳ thật vấn đề này lúc ở Nhật Bản Lãng Dao có hỏi qua anh, nhưng anh không trả lời, chỉ nói thích cô bên cạnh, những năm gần đây anh đã có thói quen có cô bên người, huống hồ năm năm qua hai người chung sống không phải rất tốt sao?

Lục Duy Đình một ngụm uống hết ly rượu, mà trong mắt Lí Bách Ân chính là bộ dáng uống rượu giải sầu. Xem ra cậu ta thực sự rất chán nản.

“Tử Nhân có nói cô ấy vì sao mà ly hôn không?”

Anh dừng lại, nặng nề nói: “Cô ấy nói mình không yêu cô ấy, cho nên cô ấy muốn buông tha mình.”

“Ồ.” Lí Bách Ân thờ dãi.

“Ồ cái gì?” Lục Duy Đình không hiểu ý bạn.

“Khó trách Tử Nhân lại nói như vậy. Nói thật với cậu mình cũng không biết cậu có thích Tử Nhân hay không, sở dĩ cậu cưới cô ấy có lẽ là do cha mẹ cậu rất thích cô ấy thôi.” Tử Nhân nhìn vào đã biết là một cô con dâu ngoan ngoãn, không có việc cần sẽ không ra ngoài gây họa, rất nhiều bậc cha mẹ đều thích con dâu ngoan hiền như vậy.

Lục Duy Đình cau mày im lặng.

“Duy Đình, cậu yêu Tử Nhân không?”

“Mình không biết.”

“Xem đi, vấn đề là ở chỗ đấy. Tử Nhân nói ly hôn khiến cậu buồn chán mà ở đây uống rượu, đây không có nghĩa là cậu thích cô ấy mà là cậu đã quen có cô ấy bên cạnh, bây giờ cô ấy bỏ đi nên khiến cậu có cảm giác không quen thôi.”

Chẳng lẽ chỉ là thói quen có Tử Nhân bên cạnh?

“Tuy nhiên cũng phải nói lại, trong lòng cậu nghĩ cái gì.”

Lí Bách Ân không nói hết, dù sao tình cảm cũng có rất nhiều loại, có loại biểu lộ ra ngoài có loại lại ẩn giấu bên trong. “Có lẽ cậu nên từ bỏ bông hoa nhỏ để ngắm thử bông hoa khác xem, nơi này toàn những bông hoa xinh đẹp thôi. Bên kia có một cô gái gọi cảm luôn nhìn cậu nha.”

Lục Duy Đình nhìn theo hướng bạn thấy một cô gái từ đứng dậy khỏi ghế.

Lí Bách Ân nhìn người đẹp tới gần. “Chắc chắn, thật sự là một báu vật gọi cảm, đáng người nóng bỏng, hơn nữa rất có khí chất nha.”

Lúc này người đẹp gọi cảm đã đến trước mặt hai người, nhìn Lục Duy Đình nở nụ cười câu hồn. “Anh đẹp trai này, có thể mời em ly rượu không?”

“Không thành vấn đề.” Lí Bách Ân tươi cười gật đầu. “Duy Đình, người đẹp đã chủ động yêu cầu, đừng để người ta chờ lâu, nhanh lên mời người ta uống rượu đi.”

Không hiểu sao anh chỉ cảm thấy khó chịu hơn. “Tự cậu chơi đi, mình đi trước.”

“Duy Đình.”

Cậu bạn thân không đáp lại trực tiếp đi ra quán bar.

Nhớ lại lời khi nãy Bách Ân nói, anh chẳng qua chỉ quen có Tử Nhân bên cạnh cho nên bây giờ không quen khi cô ấy rời đi, do vậy nên buồn chán ư?

Là như thế thật sao?

Nghe tiếng mở cửa Lục Duy Đình khá ngạc nhiên, chẳng lẽ Tử Nhân về nhà?

“Tách!” Đèn phòng khách bật lên, thoáng chốc cả căn phòng sáng trưng.

Lục Duy Đình thấy cô mặc một chiếc váy xuất hiện trước mặt anh, nhìn thấy anh dường như cô bị sốc nhẹ.

“Ông ông..... xã, anh ở nhà à?”

Uông Tử Nhân nói chuyện lấp bắp, bật điện sáng thấy chồng cô ngồi trong phòng khách dọa cô chết khiếp.

Khi nãy ở dưới lầu cô nhìn lên tầng 8, không có ánh điện nên nghĩ bình thường thứ năm chồng cô đều về trễ, do vậy cô mới đi lên, không nghĩ tới anh lại ở nhà!

Cô ngáy ngốc đứng im một chỗ, đột nhiên không biết nên làm cái gì bây giờ? Kiên trì ở lại lấy quần áo hay xoay người bỏ đi? Nếu cứ như vậy rồi đi thì hơi kỳ kỳ, nhưng chồng cô ở nhà, cô vào phòng lấy quần áo cũng có chút xấu hổ.

Lục Duy Đình nhìn cô vợ đứng trước cửa, sắc mặt cô rất tốt nhưng có thể nhìn ra cô rất khẩn trương khiến anh nhớ lại năm đó khi hai người đi xem mắt.

Lúc đó anh vừa chia tay với Lăng Dao không lâu, khó chịu chán ghét nên tạm thời anh không muốn có bạn gái, kết quả mẹ anh lại bày kế cho anh đi xem mặt, anh đến nhà hàng mới biết là xem mặt, có lẽ mẹ anh cũng biết nếu nói trước cho anh đảm bảo anh sẽ từ chối thẳng thừng.

Lúc ấy anh không nói hai lời muốn bỏ đi nhưng nhà gái đã đến, cũng giống như anh đi theo với mẹ mình, ngay lúc đó thấy cô toàn thân mặc một bộ đồ thanh lịch, da thịt trắng nõn, nhìn thấy anh khuôn mặt xấu hổ, mặc dù rất khẩn trương nhưng vẫn lịch sự chào hỏi anh.

Khuôn mặt xinh đẹp nở nụ cười ngọt ngào. “Xin chào, em là Uông Tử Nhân.” Lập tức nội tâm anh khó chịu không tình nguyện bỗng chốc tan biến hết.

Mà bây giờ cô đang khẩn trương sao?

Đối mặt với cái nhìn chăm chú của chồng, ban đầu Uông Tử Nhân chỉ khẩn trương thôi nhưng giờ đây tim cô đập rất nhanh khiến cô khó thở, giống như trước đây cô không thể nhìn thẳng vào đôi mắt đen sâu thẳm kia.

Không biết vì sao chồng cô lại nhìn cô chăm chăm nhưng cái gì cũng không nói, cô thật sự chịu không thể chịu nổi cái bầu không khí quái dị lúc này, do vậy cô mở miệng, “Em trở về lấy vài bộ quần áo, rất nhanh sẽ đi nên không quấy rầy đến anh nghỉ ngơi đâu.”

Nói xong cô đi vào phòng, lướt qua bên cạnh anh cô ngửi thấy toàn mùi rượu. Anh uống rượu? Nghĩ đến mình lại muốn đi giúp anh pha trà giải rượu, cô bỗng cảm thấy bản thân thật buồn cười.

Không phải đã quyết định ly hôn với anh rồi sao? Ấy vậy mà còn lo lắng ngày mai anh sẽ đau đầu khó chịu, có lẽ cô nên cố gắng buông tha tình cảm của mình đối với anh!

Uông Tử Nhân âm thầm thở dài sau đó đi vào phòng.

Cô lấy ra một va ly rồi mở cửa tủ, chọn quần áo cần lấy, khéo mắt thấy chồng cô cũng đi theo nhưng không vào phòng, cơ thể cao to dựa vào khung cửa, chỉ cảm thấy sau lưng cặp mắt kia luôn nhìn chăm chăm vào cô khiến cô khẩn trương không thôi.

Tim cô đập nhanh dữ dội, suy nghĩ cũng rối loạn theo, chỉ có thể vội đại vài bộ bỏ vào va ly rồi đóng cửa tủ, quay người bỗng thấy chồng cô không khi biết đã đến đây, dán cạnh cô rất gần, không hiểu sao cô muốn chạy trốn bởi vì ánh mắt anh rất nóng rực.

“Quần áo em đã lấy xong, em đi trước.”

Khi cô đi ngang qua Lục Duy Đình hần đột nhiên anh giữ tay cô lại. “Sao phải đi vội vã như vậy, sợ anh làm gì em sao?”

Bàn tay to lớn nắm lấy cổ tay cô, nhiệt độ cao đến dọa người, cơ thể phảng phất tỏa hơi nóng khiến cho Uông Tử Nhân vội vã gỡ tay anh ra. “Ông xã, anh buông,”

Kết quả cô chẳng những không gỡ được còn bị anh ôm lấy, sau đó ném lên giường lớn phía sau, thân hình cao lớn lập tức đè lên vậy cô trong lòng, điều này xác định cho cô biết anh thật sự muốn làm chuyện kia.

“Ông xã, buông ra, chúng ta sắp ly hôn.” Cô mới mở miệng môi của anh đã thuận thế áp lên, cô còn không kịp phản ứng lại thì đầu lưỡi ẩm áp đã xâm nhập vào miệng cô, thật sâu mút vào. (*Đồ mờ mờ*)

Uông Tử Nhân vốn đã khẩn trương, đột nhiên chồng cô lại hôn tới tấp, nụ hôn nồng nhiệt khiến cô tâm hoảng ý loạn tùy cho anh xâm nhập, cái lưỡi muốn tránh cũng không được chỉ có thể đáp lại anh, môi lưỡi dây dưa nước bọt giao hòa, ngay cả hơi thở cũng trộn lẫn vào nhau.

Lục Duy Đình cố tình không cho cô có thời gian thở dốc, một lần nữa mãnh liệt hôn lên, nóng bỏng cuồng dã, hôn cô cho tới khi choáng váng.

Xa cách nhiều ngày, nụ hôn triền miên mong nhớ, cũng là nụ hôn khát vọng. Dục vọng tích lũy quá nhiều khiến anh không thể dừng lại, bàn tay to trực tiếp thâm nhập vào váy cô, anh muốn cô.

Đúng vậy, anh muốn cô, rất rất muốn cô.

Đối mặt với sự dụ hoặc của Lăng Dao anh hoàn toàn không có cảm giác, ngay cả bầu vật gọi cảm trong miệng Bách Ân khi này quấy rầy, anh cũng không nổi lên một tia dục vọng.

Nhưng điện phòng khách vừa sáng, nhìn thấy Tử Nhân xuất hiện trước mắt, nội tâm anh mãnh liệt khát vọng, thiếu chút nữa anh gần như lao ra phía trước trực tiếp ôm cô vào phòng.

Có lẽ so với suy nghĩ của mình anh còn thích cô gái này hơn.

Động tác của người đàn ông mãnh mẽ chiếm đoạt, giống như một con thú bắt đầy kỳ động dục, vây chặt đối phương không buông, sau đó chuẩn bị xuống tay.....

“Chờ một chút! Ông xã, không được, chúng ta đã sắp ly hôn.” Cảm nhận được lửa nóng của anh chạm thẳng vào cơ thể mình khiến cô run rẩy không thôi, nhưng mà bọn họ không thể như thế phải không?

Đôi mày nhíu lại, thân thể cứng ngắc, Lục Duy Đình nhìn người phụ nữ dưới thân bắt anh phải dừng lại. “Nói thật anh rất rất muốn em, nhưng anh cho em cơ hội đẩy anh ra.”

Uông Tử Nhân nhìn gương mặt phải kim nén đau đớn, cô chưa từng thấy anh có biểu tình như vậy, bỗng cô nhin không được vuron tay vuốt ve hai má anh, ngay sau đó anh động thân một cái, thật sâu tiến vào cơ thể cô.

Cô thở gấp, thân mình giống như bị hòa tan. Thật ra cô rất rõ bản thân cô vốn không thể kháng cự lại anh, từ lúc anh hôn cô, cô cũng đã trầm luân.

Nói thẳng ra cô vẫn còn rất yêu anh.

Người phụ nữ dưới thân tay nhẹ nhàng ôm lấy anh khiến cho anh cảm thấy rất đẹp, sau đó anh phát hiện đôi mắt nâu xinh đẹp kia chất chứa đầy tình cảm nhìn anh, điều này khiến Lục Duy Đình phần khời không thôi.

Cô ấy vẫn yêu anh phải không?

Như vậy cô ấy sẽ không có lý do để ly hôn nữa.

Với lại ai nói, anh không yêu cô?

“An trợ lý, hôm nay tôi đến công ty muộn một chút, không chắc mấy giờ, cỡ tầm mười giờ đi, có chuyện gì quan trọng thì gọi điện thoại cho tôi.”

Nghe tiếng của chồng, hình như là đang nói chuyện điện thoại với An trợ lý, Uông Tử Nhân chậm rãi tỉnh lại.

“Tỉnh rồi?”

“..... Vâng.” Thật ra cô rất muốn ngủ bởi vì mệt mỏi quá, nhưng cô còn muốn đi làm. Đi làm? Nghĩ đến đi làm, Uông Tử Nhân nhanh chóng mở mắt, hoàn toàn tỉnh táo, thấy cô và chồng bên cạnh đều khòa thân bỗng nhớ tới chuyện tối hôm qua, mặt cô đỏ tại chỗ.

Cô nhìn đồng hồ treo tường, chín giờ, cô giật mình nhảy ra khỏi giường.

“Trời ạ, đã hơn chín giờ, em đi làm muộn mất.” Bất chấp trời sáng cô xuống giường tìm quần áo.

“Em đang đi làm?”

“Vâng ạ.” Uông Tử Nhân tiện tay cầm quần áo che người, nhanh chóng đi vào phòng tắm.

Cô bật vòi hoa sen tắm rửa, nhìn trên thân mình toàn dấu vết hoan ái đêm qua, khuôn mặt nhỏ nhắn nóng đỏ không thôi.

Tối hôm qua cô chắc bị điên rồi, Duy Đình rõ ràng đã cho cô một cơ hội đẩy anh ra, nhưng cô lại ôm lấy anh, hoặc nên nói từ lúc thấy anh ngồi trong phòng khách, cô nên rời đi.

Sau đó cửa phòng tắm bật mở, cô nhìn anh khòa thân đi vào, ngừng chải tóc xấu hổ nói: “Ông xã, cho em 2 phút là được rồi.”

“Cùng nhau tắm.”

Cái gì? Cùng nhau tắm? Anh thật sự đi đến bên cạnh cô. “Ông xã, đừng đùa, em sắp đi làm muộn, anh không phải cũng sắp muộn rồi à.” Chồng cô luôn luôn đi làm đúng giờ.

“Anh vừa nói cho An trợ lý trễ một chút anh mới đến công ty.”

Thật sự không hiểu anh muốn làm cái gì, nhưng cô cũng không muốn cùng tắm với anh, Uông Tử Nhân xoay người muốn đưa vòi hoa sen cho anh, kết quả lòng bàn chân trơn trượt suýt ngã, cô vội vàng ôm lấy chồng.

“Sao vậy, em còn muốn?”

Mặt cô đỏ như ớt chín. “Không phải, em chỉ là.....”

Lục Duy Đình vuron bàn tay to ôm thắt lưng cô, đặt cô ngồi trên bồn rửa mặt bằng đá cẩm thạch rộng rãi, Uông Tử Nhân kinh ngạc không thôi bởi vì anh chưa bao giờ vào buổi sáng muốn cô, chưa nói đến việc trì hoãn đến công ty.

“Ông xã, anh.....”

“Anh cũng còn rất muốn em.” Anh hôn nhẹ lên giọt nước trên hai má cô, giờ phút nhìn cô gọi cảm mê người, cũng rất ngon miệng.

“Ông xã, anh đừng đùa nữa.”

“Anh không đùa, tự em nhìn sẽ biết.” Lục Duy Đình luồn thân thể vào giữa hai chân cô, đem dục vọng bùng bùng mãnh liệt hướng về phía cô.

Lửa nóng dần ông cứng rắn thẳng tắp, Uông Tử Nhân không thể tin được anh lại muốn cô, đêm qua anh gần như không để cô ngủ.

Trong phòng tắm, một màn giao hoan kịch liệt nóng bỏng lại lần nữa dấy lên.

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Tìm Đến Cửa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6

Uông Tử Nhân dường như không đứng nổi nữa, đôi bộ quần áo, cô nhìn đồng hồ, mười giờ rồi.

Xong đời, không biết phải giải thích với mọi người vì sao mà muộn nữa.

Đều do tên kia, sao có thể đột nhiên cuốn lấy cô như thế? Quên đi, cũng không có thời gian mà nghĩ! Cô không lấy vali nữa, cầm túi xách lên vội ra khỏi phòng, sau đó ngờ ngàng phát hiện Lục Duy Đình đang ngồi trong phòng khách.

Cô nhớ anh nói phải đi mà.

Lục Duy Đình đứng lên, khác hẳn với vẻ mặt sa sút tối qua, giờ này tinh thần anh có vẻ sáng láng lắm, tràn ngập tự tin. “Em làm ở đâu, anh lái xe đưa em đi”.

Cái gì? Anh muốn lái xe đưa cô đi? “Không cần đâu, em tự đi là được mà” “Cô muốn bảo trì khoảng cách với anh, đỡ phải giống như hôm qua, một cái hôn đã khiến cô đầu hàng.

Lục Duy Đình đi qua, dắt tay cô. “Không phải muộn sao? Nhanh chút đi”.

“Không sao, em có thể tự đi”.

Anh không buông tay cô ra, ngược lại còn cầm rất chặt, sau đó đi ra cửa.

20 phút sau xe Lục Duy Đình dừng phía trước công ty thiết kế Lập Hàn.

“Em làm ở đây?”

“Dạ vâng” Uông Tử Nhân tháo dây an toàn, “Cảm ơn anh đưa em đi làm”.

“Vì sao đột nhiên lại đi làm bên ngoài?”

“Không có gì”.

“Anh muốn biết nguyên nhân”. Anh cầm tay cô, không cho cô đứng dậy.

“Cho anh biết cũng không sao, em giờ một mình ở nhà trọ, tìm được công việc rồi, cho nên ly hôn với anh xong, em vẫn có thể tự lực cánh sinh, độc lập tự chủ”.

Về mặt Lục Duy Đình âm trầm. “Em thực sự muốn cùng anh ly hôn như thế?”

“Vâng” “Cô gạt đầu. Cho dù cô không nói ly hôn, sau này anh cũng sẽ ly hôn với cô thôi, không phải sao? Nếu không Lăng Dao biết làm sao bây giờ?

“Cho dù trải qua đêm qua em vẫn muốn ly hôn”.

Uông Tử Nhân đỏ mặt cúi đầu. “Em đã đồng ý với Tử Thiên, sẽ sống độc lập tự chủ, anh có thể làm chuyện của mình”.

“Em ly hôn với anh là em gái em muốn?” “Lục Duy Đình lo lắng. Anh biết cô em vợ này không thích mình, nhưng muốn vợ chồng họ ly hôn, đây cũng quá mức rồi!

“Không phải như thế...”

“Đừng nói với anh, em giờ ở nhà trọ, rồi công việc này, đều là em gái sắp xếp cho em”.

“Là Từ Thiên sắp xếp, nhưng mà...”

“Anh nghĩ phải tìm thời gian nói chuyện với cô em vợ này”. Anh tìm ra vấn đề, hóa ra là do em gái Ông Từ Thiên.

Nghe chồng muốn đi tìm em nói chuyện, Ông Từ Nhân biết anh hiểu lầm. “Duy Đình, tuy phòng và công việc là do em gái tìm cho em, nhưng là em muốn rời khỏi anh, cho nên nó mới giúp em”.

“Vì sao muốn rời khỏi anh?” Trải qua tối hôm qua, anh cực kì xác định người trước mặt vẫn yêu anh, nhưng lại kiên định đòi ly hôn, phải rời khỏi anh, anh thật không biết cô đang nghĩ gì nữa? “Bởi vì em nói em thấy anh không thương em, phải không?”

Ông Từ Nhân không nói gì. Cô không hiểu anh vì sao vẫn ép hỏi vấn đề này?

“Vậy có phải anh nói yêu em, em sẽ lập tức nghỉ việc về nhà phải không?”

Lục Duy Đình bá đạo nói, càng khiến cô thương tổn. Anh thực sự nghĩ cô vì ba chữ kia mà quyết định ly hôn sao? Năm năm qua là cái gì chứ?

“Em đã trễ lâu quá rồi, em phải vào, gấp lại sao”.

Ông Từ Nhân xuống xe, không quay đầu đi thẳng vào công ty. Cô không ngờ chồng cô lại có ý nghĩ đó, vì sao lại không chịu ly hôn, sao vẫn truy vấn chuyện đó chứ?

Có lẽ cô lo lắng quá nhiều, cô vẫn không quên hình ảnh đã ghi sâu trong lòng khi thấy ở sân bay đó.

Đứng nghĩ nhiều nữa, Ông Từ Nhân bước vào công ty.

Vừa thấy cô bước vào, em gái vội chạy tới bên, lo lắng: “Chị, rốt cục chị cũng tới! Còn tưởng chị bị làm sao? Trễ thế không tới công ty, em gọi về nhà trọ rồi đi động cũng không tiếp, hù chết em”.

“Xin lỗi em, chị...chị ngủ quên, chị xin lỗi, làm mọi người lo lắng rồi”. Cô thấy đây đúng là lí do không tốt tí nào.

“Chị ngủ quên, em sao lại thấy chị như có vẻ ngủ không đủ thế, bộ dạng mệt mỏi quá”.

Lời của em khiến cho Ông Từ Nhân chột dạ đỏ mặt, nếu nó mà tiếp tục truy hỏi cô nên làm gì bây giờ, may mà Trương Lập Hàn ra ngoài, em gái cũng phải đi heo, cô nhẹ nhàng thở ra.

Cô bắt đầu làm việc, ngẫu nhiên còn trộm ngáp vài cái.

Về chuyện quần áo, tốt nhất đừng nên về lấy, cô phải giữ khoảng cách với chồng, miễn cho chuyện tối hôm qua lại xảy ra lần nữa.

Ngồi trong văn phòng, Lục Duy Đình có chút thất thần nghĩ.

Anh vẫn nghĩ Từ Nhân ở chỗ em gái, hóa ra cô lại ở một mình, còn tìm được việc, chẳng lẽ cô muốn ly hôn với anh thật sao?

Không biết vì sao, anh thấy nguyên nhân cô muốn ly hôn thật sự, không phải là cái cô vẫn nói, vậy rốt cuộc vì sao đột nhiên phải rời khỏi anh? Thái độ còn kiên định như thế.

Dù là thế nào, anh cũng không ly hôn.

“Con suy nghĩ cái gì mà xuất thần thế? Ta mở cửa vào mà cũng không biết?”

Lục Chấn Sinh vào văn phòng, thấy con trầm tư cau mày, chuyện gì mới khiến nó hoang mang suy nghĩ vậy chứ, ông ngồi bên sô pha, hơn sáu mươi tuổi, đầu đã có hai màu, đứa con anh tuần này cũng là di truyền nhiều từ ông.

Lục Duy Đình đứng dậy, ngồi xuống sô pha. “Ba, ba tìm con có việc à?”

“Không có gì, mẹ con muốn ba truyền lời, trưa mai cùng Từ Nhân về nhà, em trai con mang bạn gái về giới thiệu”.

“Chuyện này gọi điện là được rồi mà”. Em trai anh Lục Duy Bình không có hứng thú với chuyện kinh doanh của gia tộc, giờ đang làm nghệ thuật.

“Thì mẹ sợ con nói bận nhiều việc, sau đó lại bảo Từ Nhân về một mình, cho nên muốn chủ tịch ba đây phải tới hạ mệnh lệnh cho con, mai không có làm việc, nhất định phải về nhà, biết không?”

“Mẹ thật là, chuyện này con sẽ không vắng mặt”.

“Mẹ con hôm qua còn đi mua thuốc Đông y, nghe nói là cho vợ con”.

“Thuốc Đông y? Mẹ sao lại mua thuốc Đông y cho Từ Nhân?”.

“Ba cũng không biết, tóm lại mai phải về sớm chút, biết chưa?”

“Con biết”.

“Từ Nhân, lần trước cô không phải nói muốn xem thiết kế nhà của ông Hoàng sao, ở đây này”.

“Trương chủ nhiệm, cảm ơn chị”. Lúc làm việc, Trương chủ nhiệm luôn giúp cô rất nhiều.

“Có muốn tôi giải thích cho cô không?”

“Tốt quá, anh giải thích cho tôi nghe với”. Trả lời không phải là Ông Từ Nhân mà là một nhân viên thiết kế tên là A Ben cất giọng nữ đáp lại: “Trương chủ nhiệm của chúng ta hôm nay thật dịu dàng nha”.

Đồng người này ngày thường vẫn hay đùa giỡn, Trương Nghĩa Vĩ không tức giận: “A Ben, tôi sao không biết cậu chuyên giới hời nào nhỉ?”

“Ai za, người ta là vì anh mà”. A Ben tiếp tục giả vờ.

“A Ben, đừng thế mà, ló Trương chủ nhiệm người ta đúng là có ý với Từ Nhân, cậu như vậy không phải là phá hoại chuyện tốt đẹp của người ta sao?” Có người nói.

“Thôi, mấy người hay nói giỡn, nhưng đừng quá mức”. Trương Nghĩa Vĩ chặn đứng trò đùa, sợ Ông Từ Nhân thấy ngại. Tuy anh không phủ nhận cảm giác đối với Từ Nhân, nhưng trước mặt cô mới ở riêng với chồng, chuyện này chờ sau hẵng nói.

“Chủ nhiệm, đã tan tầm rồi, hôm qua anh mời người ta đi hát thì bị từ chối, tối nay mời người ta ăn cơm đi, người ta sẽ từ từ giải thích, nhớ kĩ nha, đừng biết thành sói đó, ời...”

“Các cậu đủ rồi đó”.

Ông Từ Nhân cũng đã quen với mấy người này hay đùa giỡn, cho nên cô cười cười lơ đãng.

Lục Duy Đình mở cửa công ty đi vào, nghe tiếng đùa giỡn bên trong, sau đó thấy vợ mình và cái tên chủ nhiệm nào đó, hai người dựa vào gần nhau nói chuyện, vẻ mặt hiện lên nét hung tợn.

Ông Từ Thiên đi ra ngoài đưa hàng về thì thấy anh đứng trước cửa công ty, lớn tiếng nói: “Lục Duy Đình, xin hỏi anh lên lút đứng trước cửa công ty người ta làm gì?” Tuy cô đã đồng ý với chị không đi tìm hấn tính sổ, nhưng hấn tự đưa người tới thì khỏi nói rồi.

Duy Đình? Nghe thấy em gái nhắc đến tên chồng, Ông Từ Nhân kinh ngạc quay đầu, thực sự thấy chồng đang đứng với em cạnh cửa, hai người lại có vẻ căng thẳng, cho nên cô lập tức chạy qua.

“Duy Đình, sao anh lại ở đây?”

Ông Từ Thiên đi vào trong công ty, kéo chị mình. “Chị, đừng đi với anh rề, à không, là anh rề trước mới đúng”.

Lục Duy Đình vốn đã bất mãn với em vợ này rồi, giờ càng tức giận hơn: “Ông Từ Thiên, anh và chị em chưa ly hôn”.

“Sắp rồi, anh sắp trở thành một phần kỉ ức của chị em thôi”.

Nhìn chồng mình tức giận như vậy, Ông Từ Nhân vội hòa giải: “Từ thiên, em đừng thế, Duy Đình tới tìm chị chắc là có chuyện mà?”

“Chị, kệ anh ta có chuyện gì, chị không cần để ý”. Cô mới không sợ về thâm trầm tức giận đó, nhớ tới chị trước kia vì hấn mà khóc ướt vài bao giấy đâu. “Đúng rồi, anh rề trước, anh làm sao biết chị em làm việc ở đây?”

Sợ chuyện tối qua bị phát hiện, Ông Từ Nhân vội trả lời, “Cái kia, chị lần trước về nhà lấy đồ có nói với anh”.

“Được, chị, chị nói làm gì, em không phải đã dặn chị phải đoạn tuyệt quan hệ với anh ta sao? Chị nếu muốn bắt đầu cuộc sống mới, phải quên ông chồng vô lương tâm này đi.

“Ông Từ Thiên, em đừng có làm loạn, anh và chị em không li hôn”.

“Cái gì? Em làm cái quỷ gì?” Tên đàn ông đáng ghét nói cái gì cũng khiến người ta chán ghét. “Em thấy anh mới mà làm cái quỷ gì đấy, muối đâu, phải nhanh tát muối mới được”.

Trong văn phòng mọi người đều tròn mắt choáng váng, mà Ông Từ Nhân đứng giữa cuộc đối chọi gay gắt của chồng và em thì vô cùng bất lực. “Từ Thiên, được rồi, em vào trước đi, chị sẽ vào ngay”.

“Chị!”

“Xin em!” Cô cầu xin em vào trước.

Uông Tử Thiên bấu môi đi vào trong.

Thấy em gái đi vào, Uông Tử Nhân mới nhẹ nhàng thở ra, xoay người, nhìn không hiểu.”Duy Đình, sao anh lại tới đây?”

“Anh có việc nói với em”.

“Anh muốn nói chuyện gì? “

“Anh đói, chúng ta đi ăn tối trước đã”.

“Sao?”

“Anh chờ em trên xe”.

Uông Tử Nhân nhìn bóng người cao lớn xoay người bước đi. Rốt cuộc anh muốn nói cái gì với cô chứ?”

“Em gái em sao lại không thích anh như thế?”

“Hả?”

Ngồi trong nhà hàng, sau khi phục vụ đưa đồ ăn lên, Lục Duy Đình mới nói như thế, mà Uông Tử Nhân còn không biết phải trả lời thế nào. Phải nói là em gái không phải không thích anh, mà là không thích đám cưới vì gia nghiệp.

“Anh thấy em gái em giống như rất tức giận anh”.

“Cái kia...” Về thái độ của em với anh, cô cũng hiểu được.”Đừng nói Tử Thiên nữa, không phải anh có chuyện muốn nói với em sao?”

“Ba mẹ muốn chúng ta trưa mai về nhà”.

“Sao?” Cùng nhau về nhà chồng? Ba mẹ chồng còn chưa biết chuyện họ ở riêng.

“Mai Duy Bình mang bạn gái về nhà giới thiệu, cho nên ba mẹ mong chúng ta về sớm chút”.

“... Vâng, em biết rồi”. Tuy rất muốn tìm lí do từ chối, nhưng Duy Bình muốn giới thiệu bạn gái là chuyện vui, cô không thể phá hỏng được.

Thực ra chuyện họ ở riêng, không chỉ ba mẹ chồng, mà ba mẹ cô cũng không biết, cô không biết phải nói thế nào với mọi người nữa? Họ nhất định sẽ rất thất vọng.

“Đúng rồi, nghe nói mẹ anh mua thuốc Đông y cho em, sao thế, em không khỏe à?”

Nghe mẹ chồng mua thuốc Đông y, Uông Tử Nhân nóng mặt.”Không có, cái đó là... mẹ thấy em uể oải, nên muốn em uống cho khỏe thôi”.

“Thật sao?”

“Vâng”. Cô cúi đầu ăn.

Hai người sau đó cũng không nói nữa, ăn uống gì đó.

“Công ty em mọi người đều như thế sao?” Một lúc lâu sau anh đột nhiên hỏi.

“Cái gì?”

“Thường trêu đùa đồng nghiệp nữ vậy sao?”

“Không có gì đâu, mọi người hay nói giỡn thôi”. Ngay từ đầu cô cũng không quen, nhưng ở cùng một thời gian, cô cũng quen dần.

Lục Duy Đình nhìn vợ: “Cái người gọi là Trương chủ nhiệm ấy, anh ta hôm qua mời em đi hát à?”

Uông Tử Nhân không nghĩ chuyện này anh cũng nghe được.”Không phải như anh nghĩ, mọi người đều cùng đi, nhưng em không đi mà, em về lấy quần áo”. Giờ ngẫm lại nếu cô đồng ý đi hát thì tốt rồi, vậy thì chuyện tối qua cũng không xảy ra... nhớ tới chuyện tối qua, đầu cô lại ầm ầm vang lên.

Buổi sáng mới nghĩ phải giữ khoảng cách với anh, giờ lại cùng nhau ăn tối, mai lại còn về nhà chồng, hình như giữ khoảng cách với anh rất khó.

Nhớ lại trước kia, cô muốn có nhiều thời gian bên anh hơn cũng không được, khi cô quyết định ly hôn thì họ lại liên tiếp ở cùng một chỗ, đây là ông trời

trêu đùa cô sao?

“Em làm sao thế?”

“Không có gì”. Cô ăn một miếng salad, thấy có rau cần, cô lấy đĩa bỏ qua bên.

“Đưa qua đây”.

“Gì cơ?”

Lục Duy Đình đưa đĩa của mình ra trước. “Không phải không thích rau cần sao? Đưa cho anh, đừng gắng ăn, em không muốn mà.”

“Sao anh biết em không thích ăn rau cần?” Ưông Tử Nhân kinh ngạc.

“Anh biết”. Anh tự gấp rau cần sang đĩa mình. “Em cũng không thích ăn cà rốt”. Vợ mình không thích ăn các loại có vị cay độc thì phải.

Đúng thế, cô cũng không thích cà rốt. Nhưng cho tới giờ cô cũng không hiểu sao chồng lại biết cô không thích cà rốt, nhất thời cảm xúc của cô càng trở nên phức tạp, giờ phút này cô thấy anh có lẽ không phải là không để ý đến cô đâu.

“Sao lại nhìn anh như thế? Biết em không thích ăn gì thì kinh ngạc đến thế sao?”

“Đúng là khiến người ta kinh ngạc, em cũng không biết anh không thích ăn gì, anh trước giờ cũng không có gì không thể ăn”.

“Chỉ cần là em làm, cái gì anh cũng thích”. Anh luôn không có gì phàn nàn về khả năng nấu ăn của cô đâu.

Chỉ cần là cô là, anh đều thích, cho nên vốn không ghét ăn gì cả? Ưông Tử Nhân cảm đĩa buông xuống, tình cảm ấm áp tràn đầy lồng ngực. Đây là cảm giác gì? Giờ cô lại thấy cảm động, còn muốn khóc.

Cô làm sao vậy, sao lại thấy ông xã dịu dàng thế chứ?

Là ảo giác của cô sao?

Thực ra cô không muốn rời khỏi anh, cho nên muốn tìm một ưu điểm của anh, để khiến mình ở lại? Nếu không sao cô có thể thấy anh dịu dàng được chứ?

Nhưng dù thế, dù cô ở lại bên anh, thế giới ba người...

“Tử Nhân, em làm sao vậy?”

“Không có gì, em hơi mệt, muốn về nghỉ thôi”.

Sắc mặt vợ mình rất lạ. “Anh biết, mình về đi”.

“Em muốn về chỗ của em”.

Lục Duy Đình nhìn cô. “Được, anh đưa em về”

Lần này Ưông Tử Nhân không hề từ chối, vì cô biết dù cô muốn tự về anh cũng sẽ kiên trì lái xe chờ cô.

Hai người lên xe xong, anh mới hỏi địa chỉ nhà trọ của cô.

“Em nhìn có vẻ rất mệt, nhắm mắt nghỉ ngơi đi, đến anh sẽ gọi”.

Nhắm mắt lại, cô không phải mệt, mà là...

Giờ phút này tâm tình của cô rất mâu thuẫn, bên cạnh là người đàn ông chăm sóc cô, là người cô sống cùng năm năm sao? Vì sao cô lại thấy không giống? Chẳng lẽ trước kia cô không chú ý sao?

Cô thấy đầu mình rất đau, nhiều chuyện cô nghĩ không ra, rồi rầm thành một đồng.

Ưông Tử Nhân hít sâu. Không miên man suy nghĩ nữa! Nếu cô đã quyết định rời đi, muốn sống độc lập thì không được chần chừ.

Mai cùng về nhà chồng xong cô sẽ không gặp anh nữa.

Có lẽ nên giống như Từ Thiên nói, phải dứt khoát. Đúng thế, nếu không cô mới có thể không nghĩ đến anh, có thể rời đi được.

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Tìm Đến Cửa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7

“Mẹ không thích bạn gái Duy Bình.”

Sau khi ăn trưa ở Lục gia xong, Ưông Tử Nhân đi theo mẹ chồng vào trong phòng vì bà nói có chuyện muốn nói riêng với cô. Vốn cô còn lo lắng mẹ chồng có phải đã biết cô và Duy Đình tạm thời ra ở riêng hay không, nhưng sau khi bà nói ra câu này, cô liền hiểu chuyện mà bà muốn nói có liên quan tới bạn gái chú út.

“Gia Lị rất được mà mẹ.” Hôm nay chú út đem bạn gái chu Gia Lị về nhà, chính thức giới thiệu cho gia đình biết. Cô ấy là một người mẫu khá nổi tiếng, cao khoảng một mét bảy lăm, cũng không biết tại sao bạn gái chú út khiến cô liên tưởng tới Lăng Dao.

Chú út như giới thiệu đã nói, Chu Gia Lị là mối tình đầu của chú, nhưng sau đó lại chia tay. Nửa năm trước gặp lại, hai người tái hợp khiến tâm trạng của cô bỗng nặng nề.

“Đàn ông chỉ thấy được vẻ bề ngoài mà thôi.” Đối với sự lựa chọn của đứa con trai út, Phan Lan Anh chỉ có thể lắc đầu. “Thật ra mẹ không quan tâm đến gia thế của con dâu thế nào, cho dù chỉ là một cô bé bình thường mẹ cũng không phản đối, nhưng cá tính phải hiền lành khéo léo.”

Ưông Tử Nhân biết mẹ chồng không phải người khó tính. Chẳng qua tính cách của bà là người Thượng Hải, lúc trước nghe nói bà tích cực khuyến khích Duy Đình và cô xem mặt, có lẽ cũng do nguyên nhân này.

“Từ Nhân, con có thấy con bé ăn mặc toàn hàng hiệu đắt tiền không, so với mẹ ăn mặc còn khoa trương hơn, con bé chỉ là một người mẫu nhỏ nhỏ mà thôi, sao lại chú trọng hưởng thụ vật chất như vậy, rất không thực tế.” Con dâu cũng là người trong nhà, cho nên Phan Lan Anh nói chuyện rất thẳng thắn.

“Có lẽ bởi vì cô ấy muốn trong buổi ra mắt cha mẹ bạn trai tạo được ấn tượng tốt, nên ăn mặc long trọng một chút.” Cô cũng là lần đầu tiên gặp bạn gái của chú út, cũng không rõ về người ta lắm.

“Còn có, cái mũi kia của con bé vừa thấy là biết đi nâng mũi, rất giống mẹ.”

Mẹ chồng đi nâng mũi? Ưông Tử Nhân choáng.

“Tóm lại, mẹ không thích bạn gái Duy Bình, vì sao mấy đứa chỉ nhìn bề ngoài mà chọn nhỉ? Trước kia Duy Đình thẳng bé cũng” Phan Lan Anh nói một nửa, ngừng lại. “Xem mẹ kia, tự dưng đi nói lại chuyện trước kia làm chi không biết.”

Tuy mẹ chồng không nói hết câu nhưng cô cũng biết bà muốn nói tới Lăng Dao. Chú út nói gặp lại Gia Lị xong phát hiện vẫn còn yêu cô ấy, bởi vậy một lần nữa theo đuổi đem cô ấy về, nếu vậy liệu Duy Đình có giống thế hay không?

“Từ Nhân, con nghĩ cái gì vậy?”

“Dạ không có gì.”

“Đúng rồi, chuyện thuốc Đông y lần trước mẹ nói với con ấy, khi này mẹ mới nhờ bà giúp việc để thuốc Đông y bỏ lên xe hai đứa, về nhà nhớ lấy ra mà uống, tuy có chút khó uống nhưng trên hướng dẫn có ghi rõ, mỗi ngày đều phải uống, con nhớ chưa?”

“..... Dạ.” Ưông Tử Nhân cười gượng.

“Tin tưởng mẹ, chờ con và Duy Đình có con, tình cảm vợ chồng hai đứa sẽ trở nên tốt hơn thôi.”

“Vâng.”

Lúc này di động của mẹ chồng vang lên, bà nhận điện xong nhỏ giọng nói với cô, “Từ Nhân con ra ngoài cùng bọn họ nói chuyện trước đi, mẹ nhận điện thoại xong sẽ ra sau.”

Ưông Tử Nhân gật đầu, sau khi đi ra khỏi phòng cha mẹ chồng thuận tay đóng cửa, còn chưa đi vào chột nghe phòng khách truyền ra tiếng nói chuyện.

“Anh cả, anh biết không? Gia Lị và Lăng Dao cùng một công ty quản lý đó.”

“Phải không?”

“Gia Lị, lần trước em nói Lăng Dao gần đây chuyển sự nghiệp diễn viên về lại Đài Loan, là thật không? Không phải ở bên kia cô ấy đang phát triển kiếm được không ít tiền sao, không dưng vô cớ về lại Đài Loan làm chi?”

“Anh cũng không rõ, nhưng mà đúng là gần đây Lăng hoạt động ở Đài Loan hơi nhiều.”

Uông Tử Nhân đứng đằng sau nghe. Cô cũng đoán được nguyên nhân, hẳn là có liên quan tới Duy Đình Cô miễn cưỡng cười, sau đó đi vào phòng khách.

Lục Duy Bình thấy chị dâu vào, thay bạn gái đòi công bằng: “Chị dâu, lần sau mẹ tìm chị vào phòng nói chuyện, chị nhớ mang theo Gia Lị cùng vào nha.”

Chu Gia Lị nhìn Uông Tử Nhân. “Duy Bình, bác gái cỡ lẽ chưa quen với em, không sao mà.”

“Bởi vì không quen nên mới phải bồi dưỡng tình cảm, mẹ anh rất thương chị dâu, em nên học theo để được mẹ anh thương như thế.”

“Vậy ạ? Chị dâu, sau này mong chị giúp đỡ nhiều.” Chu Gia Lị có chút lố mẫm cười.

Uông Tử Nhân thật sự không biết nên nói cái gì, đang lúc muốn tìm cái cớ lên lại trên tầng thì mẹ chồng ở trong phòng đi ra, nói rằng muốn đi ra ngoài vì có một người bạn của bà mới từ nước ngoài trở về, mấy chị em đang chờ bà.

Bởi vì mẹ chồng đi ra ngoài, bữa ăn trưa gia đình cũng xem như kết thúc, do vậy Uông Tử Nhân và chồng cũng về nhà.

“Duy Đình, cảm ơn anh đã đưa em về.”

Uông Tử Nhân cầm trên tay một gói to, bên trong là thuốc Đông y mà mẹ chồng mua cho, cô đứng trước cửa phòng trọ, nói lời cảm ơn tới chồng. Đêm qua anh cũng đưa cô đến đây.

“Không mời anh vào à?”

Anh muốn vào?

“Ngày hôm qua do khuya quá cho nên anh muốn để em nghỉ ngơi, nhưng hôm nay ít nhiều thì cũng phải mời anh vào ngồi chút chứ.”

“Nhưng mà.” Lúc này hàng xóm bên cạnh trở về, nhìn hai người chằm chằm nhìn khiến Uông Tử Nhân cảm thấy có chút xấu hổ, đành phải mở cửa.

Lục Duy Đình đi vào cùng cô, quan sát xung quanh căn phòng. Nói là phòng trọ, kỳ thật chẳng qua chỉ là một căn phòng lớn hơn bình thường, phòng khách thông với phòng bếp, có thêm một cái cửa trượt, kéo cửa mở ra là thấy bên trong, phía sau có đặt một chiếc giường, còn những cái khác cũng không lớn hơn bao nhiêu. “Đây là phòng em gái em tìm cho em? Đáng lẽ con bé phải tìm cho em một căn phòng tốt hơn chứ.”

Uông Tử Nhân đưa tay đặt túi đồ lên bàn, vốn căn phòng đã không lớn, nhưng nay lại thêm một người đàn ông cao to khiến cho căn phòng trông càng nhỏ, cũng khiến người ta cảm thấy chật chội khàn trương. “Ồ đây không có đồ uống, chỉ có nước lọc, anh có muốn uống không?”

“Không cần đâu.”

“Vậy cảm ơn anh đã đưa em về, em thấy hơi mệt nên muốn vào phòng nghỉ ngơi một chút.” Cô thăm nghĩ, chồng à anh mau đi đi cho em nhờ.

Lục Duy Đình nhìn cô vợ. “Hôm nay em có chút gượng ép, em khó chịu ở đâu vậy?”

Anh đây là đang quan tâm cô sao? Uông Tử Nhân không hiểu, cũng không muốn biết. “Không có gì, em chỉ cảm thấy hơi mệt, muốn nghỉ ngơi mà thôi.”

“Phải không? Anh cũng hơi mệt, cùng nhau ngủ trưa đi.” Lục Duy Đình nói xong, lập tức cởi áo quần.

Thấy chồng cởi áo, cô chân kinh. “Anh anh. anh làm chi mà phải áo khoác?”

“Không phải đã nói anh cũng mệt, muốn chợp mắt một lát.” Anh cởi bỏ caravat, sau đó đi thẳng vào chiếc giường duy nhất trong căn phòng.

Uông Tử Nhân mở to mắt, không biết nên nói cái gì. Nói thật cô đã rất mừng khi được về nhà sớm, bởi vì cô thật sự không thể coi như chuyện gì cũng chưa hề xảy ra, sau đó nói chuyện vui cười trước mặt cha mẹ chồng, hơn nữa, cô cũng muốn tránh anh.

Kết quả, bây giờ anh lại nói anh muốn ngủ cùng nhau? Có anh ở đây cũng đủ khiến cô bối rối, càng không nói đến chuyện cùng nằm trên một chiếc giường.

Sau đó cô thấy anh ngồi xuống giường, nội tâm lại càng bị kích thích căng thẳng không thôi. “Nơi này rất nhỏ, anh có lẽ sẽ không quen, em cảm thấy anh nên về nhà nghỉ ngơi có vẻ tốt hơn.”

“Sao lại nói nhiều câu vô nghĩa như vậy, không phải nói mệt à? Mau mau lên giường nghỉ ngơi đi.”

“Duy Đình, anh.”

“Đêm qua anh làm việc đến khuya gần như không ngủ, buổi sáng lại phải lái xe đón em về nhà, bây giờ anh thật sự mệt gần chết, em muốn anh trong tình trạng buồn ngủ lái xe về à?”

“Em.” Uông Tử Nhân phát hiện bản thân không cách nào có thể mở miệng để đuổi người này về được nữa. Vạn nhất anh thật sự mệt đến thế, lái xe

trở về sẽ rất nguy hiểm, nhưng mà, anh ngủ ở đây.....

“Hay là em sợ anh làm gì em sao?”

Khuôn mặt Uông Tử Nhân nhanh chóng đỏ lên, không nói lên lời.

“Em yên tâm lại đây nằm xuống nghỉ ngơi đi, anh quá mệt lại buồn ngủ thế này sẽ không làm gì em đâu.” Đôi mắt đen chuyển động, anh nở nụ cười yếu ớt xấu xa hiếm thấy. “Hay là, em muốn anh làm gì em hả?”

“Em đâu có!” Mặt cô càng ngày càng đỏ.

“Tóm lại, anh sẽ không làm gì em đâu, cho nên em nhanh tới nằm xuống đi.” Nói xong Lục Duy Đình ngả lưng nằm lên giường, sau đó nhắm mắt lại.

Uông Tử Nhân do dự đi tới

Anh thật sự mệt đến thế à? Đáng lẽ khi này cô nên tự về nhà, hiện tại cũng sẽ không khổ đến mức này.

Nếu biết chồng cô mệt như vậy, cô sẽ không quyết liệt đuổi anh về. Thôi bỏ đi, để anh ngủ ngon chút vậy.

Không biết vì sao, cô càng muốn duy trì khoảng cách với anh, hai người càng xích lại gần.

Bước tới mở điều hòa, cô điều chỉnh nhiệt độ cho dễ ngủ, đồng thời kéo rèm cửa, bởi vì buổi chiều ánh mặt trời phía tây chiếu thẳng vào đây sẽ rất chói mắt.

Cô xoay người nhìn người đàn ông đang nằm trên giường, tiếng hít thở đều đặn. Anh sẽ không nhanh như vậy đã ngủ chứ?

“Duy Đình.” Thấy anh không trả lời, cô kéo chăn mỏng đắp lên người anh.

Cô ngồi bên mép giường, nhìn khuôn mặt anh tuấn. Rốt cuộc ngày hôm qua anh làm việc đến mấy giờ? Đến mức mới đó đã ngủ. Trước kia biết anh làm việc mệt mỏi nên cô cũng không nháo anh, có khi buổi chiều nhân lúc ngày nghỉ anh sẽ ngủ rất lâu, mà cô, thường như vậy lặng lẽ nhìn anh.

Bất cứ khi nào trông anh cũng rất đẹp trai, thậm chí lúc ngủ, khuôn mặt luôn mê người như vậy, lại nghĩ lần đầu tiên nhìn thấy anh, chẳng phải cô đã bị anh quyến rũ đến chết mê chết mệt sao?

Thật ra cô cũng gặp rất nhiều người đẹp trai hơn chồng cô, nhưng không biết vì sao, mỗi lần nhìn thấy anh tim cô đều đập nhanh hơn.....

Uông Tử Nhân cười khê. Có lẽ đây là nhất kiến chung tình mà người ta hay nói.

Cô cúi xuống, nhẹ nhàng hôn lên đôi má kia, ngay lúc cô rời khỏi, Lục Duy Đình hai tay găt gao ôm lấy cô khiến cô giật mình hoảng sợ. Không phải anh đã ngủ rồi à?

Trong lúc cô chưa phản ứng kịp, anh xoay người, đè cô xuống dưới.

“Duy Đình, không phải anh đang ngủ à?” Khuôn mặt Uông Tử Nhân nhanh chóng nóng bừng.

Lục Duy Đình hôn hai má đỏ ửng. Anh không ngủ, mọi việc vợ anh cẩn thận làm vì anh anh đều để ý, trước kia anh biết vợ anh luôn làm như vậy, nó khiến anh cảm thấy an tâm sau đó ngủ rất ngon.

Nhưng mà, anh không biết cô lại hôn trộm anh, cảm giác thật thích.

“Duy Đình.....”

“Lần này đừng nói là em không cần, là em quyến rũ anh trước.”

Leng keng! Lục Duy Đình cúi đầu đang muốn ngấu nghiến đôi môi vợ bỗng chuông cửa vang lên, anh không khỏi hờn giận nhú mày.

“Có người ấn chuông cửa, anh để em đứng lên đi.” Uông Tử Nhân ngẩng đầu nhìn anh nói.

Anh ừ ừ nói: “Xem như em không có ở nhà.”

Leng keng leng keng!

“Duy Đình, anh để em đứng lên đi.”

Nhìn vợ mình, anh miễn cưỡng xoay người để cô đứng dậy.

Uông Tử Nhân điều chỉnh hô hấp. Tuy rằng không biết là ai đến bấm chuông, nhưng mà giờ phút này cô rất cảm ơn người này.

Có thể do quá mức khẩn trương, cô bất giác quên nhìn ai tới liền mở cửa, thấy người ngoài cửa, cô liền hóa đá.

“Từ..... Thiên?”

“Chị, sao chị mở cửa lâu vậy? Em còn tưởng chị không có ở nhà định gọi điện thoại đây này.”

Từ Thiên cất di động trong tay.

“Từ Thiên, sao em lại đột nhiên tới tìm chị?” Tim cô đập thật nhanh.

“Chị, chị làm sao vậy, thoát nhìn rất căng thẳng nha?” Ông Từ Thiên đi ra ngoài mua đồ uống, dù sao cũng đã ra ngoài nên thuận đường tới đây thăm bà chị, muốn hỏi tình hình làm việc thế nào, có lẽ là do thói quen!

Nhưng mà bà chị vừa nhìn thấy mình hình như rất sốc á.

“Chị..... Không có gì.”

“Thoạt nhìn không giống không có gì nha.” Đôi mắt Ông Từ Thiên mở to nghi ngờ xem xét bà chị, “Sao vẫn đề em ngoài cửa, không muốn em vào à, chẳng lẽ là.....”

“Là, là cái gì?”

Từ Thiên cúi đầu cười gian xảo. “Chẳng lẽ trong phòng chị ẩn dấu người tình? Ha ha a.”

“Từ Thiên.”

“Chị, chị cũng thật là, sao có người tình mà cũng không nói cho em một tiếng..... A? Đây là giày da của nam phải không?” Cô vốn định nói giỡn, bởi vì bà chị ngoan ngoãn làm sao có thể có bạn trai mới nhanh như vậy, nhưng không nghĩ tới thật sự bên ngoài có một đôi giày da nam. “Chị, chị thật sự có người tình à?”

“Chị.....”

Đôi giày da này nhìn rất cao cấp đắt tiền nha, sẽ không phải là..... “Chị, chị tránh ra, em muốn vào.”

Ông Từ Thiên không rảnh ở cửa giăng co, trực tiếp xông thẳng vào trong phòng.

“Từ Thiên.....”

Nhìn Lục Duy Đình đứng trước mặt, Ông Từ Thiên giận dữ hét lên: “Anh rể trước, xin hỏi anh vì sao lại ở chỗ này? Còn có, vì sao lại đeo caravat?” Vừa nãy nhìn thấy đôi giày da cao cấp kia cô bỗng có cảm giác xấu, kết quả không nghĩ tới đúng là anh rể, không, là anh rể trước mới đúng.

Nằm ở trong phòng biết Ông Từ Thiên tới tìm Từ Nhân vợ mình, Lục Duy Đình liền biết không thể ngủ ngon một giấc được, bởi vậy anh đứng dậy đi ra phòng khách, đeo caravat.

“Anh rể trước, phiền anh giải thích một tiếng?” Không buồn hé răng, tức chết đi được.

“Không có gì để giải thích.” Anh không nhanh không chậm tháo caravat. “Tự cô không thể thấy được à?”

Ông Từ Nhân kinh ngạc. Chồng cô nói như vậy, Từ Thiên sẽ hiểu làm cho mà xem, tuy rằng nếu Từ Thiên không ấn chuông, không biết chuyện gì sẽ xảy ra, nhưng mà, hai người trong lúc đó quả thật không xảy ra chuyện gì.

Ông Từ Thiên thiếu chút nữa té xỉu. “Anh rể trước, em mặc kệ rồi cuộc đã xảy ra chuyện gì, nhưng chớ quên, chị gái em đã quyết định ly hôn với anh.”

“Từ Thiên.”

“Chị, chị không cần nói nói, để em giúp chị xử lý.” Cô không thể để bà chị hiền lành tùy ý bị bắt nạt, ngấm lại ngày đó bà chị khóc như mưa, cho tới bây giờ cô chưa từng thấy chị mình khóc thương tâm khổ sở như vậy, cô làm có thể để cho anh rể trước tiếp tục quấy rối lấy chị cô. “Lục Duy Đình, em nói cho anh hay, về sau anh không cần đến tìm chị em.”

Anh bình tĩnh nói: “Anh là người tình mới của cô ấy.”

“Cái gì?” Không chỉ Ông Từ Thiên hoang mang, ngay cả Ông Từ Nhân cũng rất kinh ngạc.

“Khi nãy không phải em vừa mới nói à? Chị gái em có người tình, mà anh chính là người tình đó, nếu đã là người tình mới, anh tới tìm chị em hẳn không có vấn đề nhì.”

“Lục Duy Đình, rốt cuộc anh đang nói cái gì? Mặc kệ anh là anh rể trước hay là người tình mới gì gì đó, chị gái em cũng không có khả năng ở cùng một chỗ với anh, anh không hiểu à?”

“Nhưng bọn anh vẫn ở cùng một chỗ đấy thôi.” Lục Duy Đình khiêu khích. “Tư Nhân chưa nói cho em biết à? Sáng hôm qua là anh lái xe đưa cô ấy đi làm, sáng nay bọn anh lại cùng nhau đến nhà ba mẹ anh, trước đó hai ngày, buổi tối thứ năm cô ấy còn ngủ trong lòng anh đấy.”

Quá ngạc nhiên và sợ hãi, lời của anh rở trước khiến Tư Thiên bị nội thương, cô quay sang nhìn bà chị gái, chỉ thấy bà chị chột dạ quay mặt đi.

Lục Duy Đình đi qua lấy áo khoác mặc vào. “Anh thấy hôm nay ở đây không có cách nào để anh yên tĩnh ngủ ngon, thôi anh về trước.” Trước khi rời đi, anh nhìn vợ nói: “Anh sẽ liên lạc với em sau.”

Sau khi anh rở trước rồi đi, Ưông Tư Thiên vốn muốn chất vấn bà chị: Đây là chuyện gì?

Nhưng đúng lúc đó bạn tốt La Duẩn Hàm lại gọi điện thoại cho cô, nói ông chồng bác sĩ đi bệnh viện không có ở nhà, muốn tìm cô uống cà phê, vì thế hẹn hai người đi chơi, tiện đường mang bà chị qua luôn.

La Duẩn Hàm là chủ tịch tập đoàn Nhân Anh, mới đây đã kết hôn với bác sĩ khoa ngoại nổi tiếng Tề Diệc, Duẩn Hàm và Ưông Tư Thiên là bạn thân hồi trung học, đối với Ưông Tư Nhân cũng thân sơ sơ, Duẩn Hàm chuẩn bị bà có cốc nước cùng bánh ngọt, đang uống trà bỗng nghe tin Ưông Tư Nhân tạm thời ở riêng với chồng khiến cô rất ngạc nhiên.

Còn nhớ tới trước kia lúc học trung học cô thường đến nhà Tư Thiên chơi, lúc đó chị Tư Nhân đang học đại học, ba người đều ôm ấp giấc mơ của thiếu nữ, thảo luận về đám con trai mà các cô yêu thích, không ngờ mới chớp mắt, cô và chị Tư đã kết hôn, mà Tư Thiên còn đang hỏi chị Tư Nhân về chuyện với Duy Đình.

“Chị, vậy là chị lại để bị anh rở trước dất mũi như trước à?”

Cô bị chồng cô dất mũi á? Ưông Tư Nhân cười khở. Hình như em cô nói không sai, cho tới nay, đối với chồng cô luôn không thể kháng cự. “Tư Thiên, chị xin lỗi, chị rất vô dụng.”

“Chị, em rất hy vọng chị được hạnh phúc.” Cô không có ý trách chị mình. Chuyện này hết thấy đều là lỗi của Lục Duy Đình. “Mỗi năm bài tập nghỉ đông và nghỉ hè đều là chị giúp em cùng thức đêm cùng nhau hoàn thành; Chị cùng bạn bè đi chơi, ăn cái gì ngon chị đều mua một phần đem về cho em; Còn có những ngày lễ ngày tết, người lớn tặng quà cho chị em mình, chị luôn cho em chọn cái em thích trước. Với em, chị giống như tiên nữ vậy, em thật sự rất yêu chị, so với ai em đều muốn nhìn thấy chị hạnh phúc vui vẻ, chị hiểu không?”

Ưông Tư Nhân đôi mắt đỏ lên ôm chầm lấy em gái mình. Cô làm sao có thể không hiểu, chỉ cần có người muốn bắt nạt cô, Tư Thiên luôn luôn đứng chắn trước mặt cô cùng đôi phương liều mình, cô cũng rất yêu cô em gái này.

Tuy La Duẩn Hàm không có anh chị em khác, nhưng lúc này cô hoàn toàn có thể cảm nhận được tình cảm chị em sâu sắc của hai người. Thật là, bình thường rõ ràng hay nói giỡn trêu đùa, hôm nay sao lại nói mấy câu cảm động phát khóc thế này.

Cô rút tờ khăn giấy trên bàn, lau hai mắt nhìn hai chị em nhà kia đang ôm nhau khóc. “Tư Thiên, cậu yêu chị mình hình như hơi quá.”

“Mình thật sự rất yêu chị mình.” Ưông Tư Thiên không sợ bị bạn tốt trêu chọc, cô chỉ không muốn nhìn chị mình thương tâm rơi lệ mà thôi. “Chị, em xin chị, nếu anh rở trước lại đến đây đưa vợ chị, chị đừng để ý đến anh ta.”

“Chị biết rồi.” Khiến cho em gái cô lo lắng như vậy, cô thật sự cảm thấy xấu hổ.

“Tư Thiên, cậu có từng nghĩ tới vì sao anh rở cậu sau khi chị Tư Nhân rời đi lại vẫn tìm đến chị ấy hay không?” Có lẽ bởi vì bản thân cũng đã kết hôn, bởi vậy La Duẩn Hàm có thể nhìn ra có cái gì không đúng. Cứ coi như chị Tư Nhân và chồng thật sự xảy ra vấn đề, nhưng không đến mức phải ly hôn để giải quyết, chắc chắn phải có vấn đề khác mới đúng.

“Có gì mà nói, Lục Duy Đình vẫn dây dưa cùng chị mình đương nhiên là vì tôn nghiêm đàn ông, không chịu được việc mình vợ nói ly hôn trước, mọi người không cười anh ta mới là lạ.” Ưông Tư Thiên dứt khoát nói. “Chị, nhất định chị phải hiểu rõ, chẳng lẽ chị muốn trở về để sống một cuộc sống hôn nhân một người à?”

“Chị biết rồi, chị sẽ cố gắng.” Ưông Tư Nhân cảm thấy không thể lại khiến cho em gái vì cô lo lắng, cô phải kiên cường lên.

Chồng chị Tư Nhân thật sự giống như lời Tư Thiên nói sao? La Duẩn Hàm hoang mang. Tuy rằng cô không biết cuộc sống hôn nhân một người là như thế nào, nhưng trước khi kết hôn với chồng, cô từng nhiều năm một mình thăm mến anh, lúc đó mặc dù đôi khi cũng cảm thấy cô đơn, nhưng cô cũng rất hạnh phúc khi thích anh, có khi ở trường tình cờ nhìn thấy anh, cô cũng có thể vui vẻ rất lâu, chị Tư Nhân có lẽ cũng như vậy nhỉ, chỉ cần ở bên chồng là cũng đủ hạnh phúc rồi.

Đúng lúc cô đang muốn mở miệng hỏi, chồng cô bỗng gọi điện thoại đến, nói công việc ở bệnh viện đã xong.

“Xin lỗi hai vị, chồng mình chuẩn bị đến đón mình, bọn mình còn phải về gia đình chồng nên mình đi trước đây. Chị Tư Nhân, em xin lỗi, lần sau có thời gian em lại mời chị uống cà phê.”

Ưông Tư Nhân mỉm cười. “Em đừng ngại, gửi lời hỏi thăm sức khỏe của chị đến hai bác nhé.”

“Vâng.” La Duẩn Hàm cuối cùng cũng không có nói ra.

Bên cạnh chị Từ Nhân đã có cô em gái yêu mình hết mức cho ý kiến, nếu cô lại nói cái gì bất đồng sợ rằng lại khiến cho chị Từ Nhân gặp rắc rối, với lại, cô cảm thấy chuyện giữa hai vợ chồng, nên để tự đương sự giải quyết có vẻ tốt hơn.

Hy vọng chị Từ Nhân có thể đưa ra quyết định sáng suốt.

Sau khi La Duẩn Hàm rời đi, Ưông Từ Thiên suy nghĩ làm sao để bà chị không bị anh rề quấy rầy nữa, bỗng nhớ tới một chuyện.

“Tuần sau Trương chủ nhiệm phải tới miền nam làm việc nhưng của trợ lý anh ấy lại ở Đài Bắc có việc, vốn Lập Hàn muốn ta và anh ấy đến miền nam, bây giờ đổi sang chị và chủ nhiệm cùng đi công tác đi.”

“Nhưng chị không biết trợ lý phải làm những gì? Chị đi được không?”

“Yên tâm, Trương chủ nhiệm là người tốt, chị không biết anh ấy sẽ nói cho chị, chị không cần lo lắng.”

“Vậy đi mấy ngày?”

“Ba ngày.” Ưông Từ Thiên vẫn rất lo lắng, “Chị, chị đã quyết định suy nghĩ cẩn thận, như vậy đi miền nam công tác chị không được gọi điện thoại báo cho anh rề, chị biết không?” Nếu người kia lại mò tới, chị làm sao mà đối phó được!

“Em yên tâm, chị sẽ không gọi điện thoại cho anh ấy đâu.” Cô cũng muốn có thời gian suy nghĩ lại.

“Vậy chị đưa điện thoại chị ra đây, mấy ngày nay em giữ giúp chị, thuận tiện giúp chị loại bỏ một ít cuộc gọi tới ‘quấy rầy’ ” Vốn cô nghĩ chỉ cần chị cô và anh rề trước không gặp nhau, ai ngờ kết quả bà chị vẫn bị anh rề trước không chế được, vì vậy cô quyết định phải giữ điện thoại của chị gái mình.

“Từ Thiên, em yên tâm, chị sẽ không liên lạc với Duy Đình đâu.”

“Anh rề đã nói sẽ liên lạc với chị, cho nên vẫn là để em giữ điện thoại cho chị vẫn hơn.” Nếu Lục Duy Đình thật sự dám gọi tới, chờ xem, muốn tiếp tục bắt nạt chị cô, đừng hòng.

“Được, vậy để em giữ.” Ưông Từ Nhân đưa điện thoại cho em gái.

Nói thật cô cần phải suy nghĩ cẩn thận, bởi vì mấy ngày nay phát sinh nhiều chuyện ngoài ý muốn khiến cô rất ngạc nhiên, lại cảm thấy chồng cô dường như không giống trước đây, vốn tưởng rằng anh không để ý đến cô, nhưng anh lại biết cô không thích ăn gì, thậm chí còn có hành động dịu dàng chu đáo.

Còn có ngày sáng qua anh đưa cô đi làm, hỏi cô có phải thật sự muốn ly hôn với anh hay không, lúc ấy ánh mắt của anh thoạt nhìn có chút âm trầm, biểu cảm cũng có chút cô đơn, giống như không muốn cô rời đi, khiến cho cô thoáng nghĩ, có phải cô nhầm rồi không? Nếu không chồng cô tại sao lại không muốn cô rời đi chứ?

Lục Duy Đình về nhà, đưa tay đặt chìa khóa lên bàn, đi vào phòng bếp rót cốc nước đá, sau đó trở lại phòng khách.

Đến khi nào cuộc sống của anh mới có thể khôi phục như trước đây?

Nếu khi này không phải Ưông Từ Thiên đột nhiên xuất hiện, giờ phút này anh và vợ hẳn đang có một thời khắc rất đẹp .

Anh biết Từ Nhân đột nhiên muốn ly hôn, phần nhiều cũng liên quan tới cô em gái, anh tin nếu không phải con bé xúi bẩy chị mình đi tìm độc lập, anh tin vợ anh sẽ ngoan ngoãn ở nhà chờ anh như trước, nhưng mà, vấn đề hai người hình như không chỉ có vậy?

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Tìm Đến Cửa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8

Ưông Từ Nhân theo Trương Nghĩa Vĩ đi Cao Hùng, thời tiết cực kì nóng bức, dù đã là chạng vạng vẫn khiến người ta choáng váng.

Chỗ họ tới là một công trình kiến trúc, ở đây có rất nhiều vật liệu, tuy bên ngoài giống nhau nhưng ông chủ hi vọng mỗi một loại sẽ có những chủ đề khác nhau. Trương Nghĩa Vĩ chụp ảnh lại, mấy ngày sau sẽ tiếp tục cùng ông chủ bàn bạc.

Cô nhìn anh cất máy ảnh đi.”Trương chủ nhiệm, anh không làm nữa?”

“Có, mai còn tiếp tục chụp”. Một mõi cả ngày, mai lại tiến hành tiếp.” Nghe nói vùng gần đây có quán ăn Nhật rất ngon, muốn đi ăn không? Ăn đồ lạnh là thoải mái nhất.

“Được”.

Hai người đi vào quá ăn lạnh nổi tiếng, hương vị rất khác lạ.

Uông Tử Nhân nhìn di động trên bàn của Trương Nghĩa Vĩ đến xuất thần. Duy Đình nói muốn liên lạc với cô, nhưng anh thực sự sẽ gọi sao? Trước kia anh rất ít khi gọi cho cô, ngẫu nhiên mới gọi về nhà nói cô cầm đồ đến công ty.

Nhưng cô hi vọng vẫn như trước, anh không rảnh để gọi cho cô, bởi vì điện thoại cô còn ở chỗ Tử Thiên, nếu hai người nói chuyện với nhau, chắc em gái lại khắc khẩu với anh.

“Ông chủ đúng là kì lạ, biết rõ tôi hâm mộ cô lại bắt tôi đi cùng cô, muốn biết tôi thành sỏi sao?” Thấy vẻ kinh ngạc của cô, Trương Nghĩa Vĩ bật cười. “Tôi hay nói giỡn! Nhưng mà cô rốt cục cũng hoàn hồn lại, vừa mới suy nghĩ gì thế? Nghĩ đến ngày người. Hôm nay tôi thấy cô không yên, sao vậy?”

“Chủ nhiệm, tôi xin lỗi”. Cô rất xin lỗi chuyện mình phân tâm.

“Tôi không có ý trách cô, tôi nghĩ nên như cần giúp đỡ, cô có thể nói ra. Còn nữa, cô nhìn điện thoại của tôi chăm chăm như thế, cô muốn gọi điện sao? Tôi cho cô mượn”.

Uông Tử Nhân thấy thế không tốt. “Thực sự xin lỗi anh, không phải tôi muốn gọi điện thoại”. Cô không nên nghĩ đến chuyện Duy Đình mà ảnh hưởng công việc như thế.

“Cô không cần xin lỗi, nếu có gì cần giúp, cứ nói với tôi”.

“Cám ơn anh”.

“Cô biết không, ngày thứ 6 chồng cô tới tìm, chúng tôi cũng giật nảy mình, hóa ra chồng cô là tổng giám đốc Lục Duy Đình tập đoàn Sáng Tiên”. Cũng bởi vì anh ta đến tìm Tử Nhân, họ mới biết hóa ra chị em nhà họ Uông là thiên kim tiểu thư, Tử Nhân tao nhã thì rất giống, nhưng Uông Tử Thiên sao lại là thiên kim được, ăn mặc còn tùy tiện hơn cả họ.

Nghĩ lại, lúc trước Uông Tử Thiên đến công ty, làm việc thì loạn thất bát tao, ngay cả máy hút bụi cũng không biết dùng, làm cho cả phòng náo loạn, lúc ấy cô ấy nói cô ấy chưa làm qua, mọi người còn thấy lí do này buồn cười, hóa ra... đúng là chưa làm qua thật.

“Trước kia em gái tôi ly hôn với chồng, nó mang theo con gái ba tuổi về nhà mẹ đẻ, tôi sau đó mới biết lí do hai đứa nó ly hôn, là vì em rể quá mê chơi điện tử, ngày nghỉ đều ngồi trước máy vi tính, chuyện gì cũng không lo, em gái tôi không chịu nổi nên ly hôn”

Vì trò chơi trên mạng mà ly hôn? Uông Tử Nhân không tin nổi.

“Cô không phải là thấy rất khoa trương chứ, chỉ là trò chơi trên mạng sao lại nghiêm trọng đến mức vợ chồng ly hôn. Thực ra trò chơi đó chỉ là ngồi nổ, bọn nó sớm đã xuất hiện vấn đề, nhưng nó lại không giải quyết, cuối cùng mới thành như thế”.

Trương Nghĩa Vĩ cười khẽ: “Tôi nghĩ, cho dù cô và chồng ly hôn, nhưng ít ra phải giải quyết vấn đề đã, nói cho rõ mọi chuyện, có phải thực sự không thể ở chung nữa không?” Lục Duy Đình tìm tới cửa, bọn họ mới biết hóa ra Tử Nhân tự bỏ nhà ra ngoài, nhưng lại không giải quyết chuyện gì.

Uông Tử Nhân mới biết vì sao anh ta lại kể chuyện em gái với mình. “Chủ nhiệm, cảm ơn anh quan tâm, tôi sẽ làm rõ, nhất định thế”.

Cô thực sự cảm ơn ý tốt của Trương chủ nhiệm, nhưng tình huống của cô và em gái anh không giống nhau, vì giữa họ còn có bên thứ ba. Mà bên thứ ba kia, với cô là Lăng Dao, nhưng với Lăng Dao, cô mới chính là kẻ thứ ba giữa cô ấy và Duy Đình.

Lăng Dao lần trước đã nói, năm đó cãi nhau với Duy Đình mới chia tay, không ngờ Duy Đình giận mà kết hôn với cô, nghe ý cô ấy nói thì cô chính là kẻ thứ ba chen vào chuyện của họ.

Tóm lại, hôn nhân của họ xuất hiện bên thứ ba.

Tử Thiên nói đúng, nếu cứ như thế cô sẽ không buông anh ra được, cô cũng sẽ không sống độc lập được, công việc cũng bị ảnh hưởng. Có lẽ lúc này đây cô nên hạ quyết tâm.

Tám giờ tối, Uông Tử Nhân một mình ở phòng khách sạn, nhớ ra lâu không gọi điện cho mẹ, cho nên cô nhắc máy gọi qua thăm hỏi.

“Tử Nhân, sao lại gọi điện, Duy Đình không về nhà sao?”

“Nhớ mẹ nên gọi thôi”. Nghe giọng mẹ, cô thấy mũi chua chua, gần đây xảy ra quá nhiều việc.

Tử Nhân, con sao thế? Nghe giọng lạ quá?” Hà Tú Bình lo lắng hỏi.

“Lạ sao ạ? Người ta nhớ mẹ mà”.

“Tử Nhân, có chuyện với Duy Đình sao?”

Giống như cô xảy ra chuyện gì, mọi người lập tức nghĩ đến liên quan tới chồng, lần trước Từ Thiên cũng thế.”Không sao ạ, chúng con tốt lắm”.Vốn cô muốn nói thật, cuối cùng cũng không có dũng khí nói ra.

“Vậy là tốt rồi”.Hà Tú Bình thở nhẹ ra.”Mẹ biết Duy Đình công việc bận rộn, con phải ở nhà một mình.Như vậy này, mai về nhà, mẹ nói đầu bếp làm món con thích”.

“Mẹ đối với con tốt nhất , nhưng mai con có việc rồi”.

“Con có việc gì?”

“À...con có hẹn với bạn”.

“Phải không?Đúng rồi, chị dâu con có thai, hai tháng rồi”.

“Chị dâu lại mang thai?”Chị dâu và anh hai kết hôn sáu năm, sinh ra ba cô bé đáng yêu.

“Đúng thế, anh con muốn có con trai, nên chị con phải sinh nữa, hi vọng lần này là con trai, phụ nữ sinh con rất khổ”.

“Anh con sao lại truyền thống thế, sao phải nhất định có con trai”.Thực ra không chỉ anh hai, gia tộc cô đàn ông luôn thế.

“Không có cách nào, là người kế thừa mà”.Hà Tú Bình tuy đau lòng cho người phụ nữ phải mang nặng đẻ đau nhưng cũng không biết làm sao, sinh con trai mới truyền thừa hương khói được.”Con thì sao?Lần nào đến bệnh viện kiểm tra một chút”.

“Dạ, mẹ, con sao phải đến bệnh viện?”

“Con tuổi không nhỏ nữa, phải có con thôi, hơn nữa nếu như chị dâu con, liên tục sinh con gái, đến khi lớn tuổi lại càng vất vả”.

“Sinh con gái không tốt sao?Mẹ mẹ không thích con gái à?”

“Các con không phải không biết, bảo bối của mẹ là con và Từ Thiên mà, nhưng nói dối tông đường không thể tránh, hơn nữa nhà chồng con cũng vội phải không?Nói sau đi, có con rồi, đàn ông sẽ chú tâm gia đình hơn”/

Không ngờ mẹ lại nói giống mẹ chồng thế, cô càng thấy đau đầu.

Đừng nói sinh con, giờ cô còn đang muốn ở riêng với Duy Đình kia.

“Mẹ con đi ăn gì đã, lần sau lại gọi cho mẹ”.

Uông Từ Nhân đập máy, nhớ tới chị dâu, cô lại thấy đau lòng, chị dâu là người hiền lành, nếu lại là con gái thì làm sao đây, áp lực nhất định rất lớn.

Chồng cô thích con gái hơn nhĩ?

Nếu cô liên tục sinh vài con gái, anh sẽ vẫn bắt cô sinh sao?Uông Từ Nhân cười khổ, cô không thể tưởng tượng, huống hồ cô chưa bao giờ nói với chồng chuyện sinh con.

Nếu có con, hôm nay chắc sẽ không rơi vào tình trạng này.

Nhưng cũng không nhất định, có lẽ cô sẽ mang con rồi đi.

Nghĩ lại, có lẽ may mắn là bây giờ hai người vẫn chưa có con, nếu không ba mẹ chia tay, đứa nhỏ lại càng đáng thương.

Uông Từ Nhân phát hiện đầu óc mình đều là chuyện về ông xã, cô đoán, cho dù mình và anh tách ra, chỉ sợ phải rất lâu nữa cô mới quên được anh đi.

Hoặc có thể không quên được?

“Lục Duy Đình, điện thoại chị tôi giờ tôi giữ, anh đừng gọi đến nữa”.

“Chị em đang ở đâu?”

“Tôi giấu chị tôi rồi, không muốn cho anh tìm thấy, anh chờ đơn ly hôn đi”.

Lục Duy Đình tức giận ấn phím tắt, nghiêng răng nghiêng lợi.

Mấy ngày nay gọi cho Từ Nhân đều là Uông Từ Thiên nhận điện, anh thậm chí đi qua nhà trọ của cô cũng không có ai, Từ Nhân đi đâu rồi...Uông Từ Thiên thật sự giấu cô rồi?Chẳng lẽ cô ta sẽ không thể không động vào chuyện vợ chồng anh sao?

An Chí Thành vào văn phòng tổng giám đốc, thấy anh đang thịnh nộ nắm chặt di động, như muốn bóp nát nó luôn.

“Tổng giám đốc, có chuyện gì sao?” Theo giám đốc nhiều năm, lần đầu tiên anh thấy giám đốc giận như thế.

Lúc Duy Đình âm u hơn ngày thường, lửa giận khiến anh không thể nào làm việc nổi nữa, chẳng lẽ cứ thế, con mèo nhỏ đó sẽ không bao giờ về lại bên cạnh anh nữa.

Rất cục là chuyện gì? Trước kia cho dù Uông Tử Thiên nói gì, Tử Nhân cũng chưa từng trốn anh, chẳng lẽ cô thực sự muốn li hôn sao?

Nghĩ đến cô gái luôn bên cạnh mình, nghe lời mình giờ lại rời đi, bất an trong lòng lại dâng lên.

Phút chốc, thân hình cao lớn đứng lên. “Trợ lý An, tôi ra ngoài chút”.

“Tổng giám đốc, anh định đi đâu? Hội nghị chủ quản thì sao, chủ tịch không ở công ty, nếu anh lại ra ngoài hội nghị làm sao bây giờ?”

Đang chết, Lục Duy Đình xanh mặt, khuôn mặt cứng ngắc.

“Tổng giám đốc?”

“Hủy bỏ hội nghị” Nói xong Lục Duy Đình đi ra khỏi văn phòng, An Chí Thành ngơ ngẩn đứng tại chỗ, không tin được giám đốc cuồng công việc lại có thể nói hủy hội nghị như thế.

Xem ra tổng giám đốc có việc rất gấp, xảy ra chuyện gì?

Uông Tử Thiên thấy Lục Duy Đình xuất hiện trước công ty, không ngờ rằng hắn còn tìm tới cửa. Sao nào, tôi cho cô mắng sao? Vậy cô không cần khách khí nhỉ.

Trước kia cô đã muốn mắng cái tên khiến chị cô khổ sở rồi.

Uông Tử Thiên hùng hùng đi tới, vóc dáng thua người ta một cái đầu, nhưng khí thế thì không hề thua kém.

“Lục Duy Đình, anh tới đây làm gì?”

“Tử Nhân ở đâu?” anh nhìn qua nhìn lại vào văn phòng nhỏ, không thấy vợ mình ở trong.

“Không phải tôi đã nói sao, tôi giấu chị tôi rồi, anh có tìm cũng không thấy đâu”.

“Uông Tử Thiên!” Anh bị cô ta làm cho tức chết mất.

“Lục Duy Đình, anh kì quái quá đấy, rõ ràng là không coi trọng chị tôi, giờ chị tôi đã quyết định ly hôn với anh, anh sợ mất mặt mũi nên cứ tiếp tục dây dưa sao. Tôi nói cho anh biết, tôi không để chị tôi trở về đâu, cái loại mà luôn luôn để mình chị tôi về nhà mẹ đẻ còn mình thì bề bộn công tác suốt ngày”.

“Việc của chúng tôi sẽ tự mình giải quyết”. Anh thực sự không thể nói chuyện với cô ta được. “Nói cho tôi biết, cô ấy ở đâu?”

“Tôi sẽ không nói cho anh biết chị tôi ở đâu đâu, miễn cho anh lại kéo chị tôi đi, anh cứ mơ tưởng gặp lại chị tôi đi”.

“Uông Tử Thiên!”

“Tôi đứng ngay trước mặt anh đây, không cần kêu lớn thế”. Cho dù phải liều mình với hắn cô cũng phải bảo vệ chị. “Lục Duy Đình, anh buông tay đi, anh không thể trở về với chị tôi đâu”.

“Tôi không buông tay, cả đời cũng không buông”. Rống lên xong, Lục Duy Đình quay người rời đi.

Tương Lập Hàn bước lên phía trước. Nhúng tay vào chuyện nhà người ta thì không tốt, nhưng ở trước cửa lớn tiếng như thế, họ không muốn nghe cũng không được.

“Uông Tử Thiên, tôi thấy Lục Duy Đình không giống như cô nói”. Theo miêu tả của cô, anh rể cô là một tên đàn ông hư hỏng vô lương tâm, nhưng nghe họ nói chuyện, lại nhìn thái độ của Lục Duy Đình, hình như không như cô nói.

Thực sự không cần, thì sao có thể tìm tới đây? Chịu đựng Uông Tử Thiên châm chọc khiêu khích, nếu là anh, cứ việc chinh cái cô nhóc tùy hứng này cho nhanh cho rồi.

“Lập Hàn, đó là bởi vì anh không biết hắn, cho nên mới nói thế”.

“Cô thực sự hiểu anh rể cô sao?”

Uông Tử Thiên nhất thời im lặng. “Tóm lại anh ta không cần chị em”.

“Nếu hắn không cần, vì sao lại bỏ cả công việc mà tới đây tìm chị em?”

“Việc này... là vì hấn bị chị em bỏ, nên sợ xấu mặt thôi mà”.

“Tổng giám đốc tập đoàn Sáng Tiên có tiền lại tuấn tú, đàn ông như thế muốn phụ nữ nào chẳng được, nếu không cần, hấn sẽ không tới tìm tận cửa”.

“Trương Lập Hàn, sao anh cứ thay Lục Duy Đình nói thế?” Uông Tử Thiên đột nhiên kêu to, “Chẳng lẽ anh về phe anh rể trước của em sao? Trách không được chuyện em nói với anh, anh cứ từ chối, hóa ra là thế”.

Bốp! Anh không khách khí đánh vào đầu ai đó: “Cô rốt cuộc nghĩ cái bậy bạ gì thế hả? Giờ tôi đang nói chuyện chị cô và anh rể, sao lại chuyển thành chuyện tôi và cô rồi!”

“Đó là vì anh vẫn từ chối em, giờ em mới biết, hóa ra anh thích anh rể em

“Uông Tử Thiên, không phải như em nói!”

“Nếu muốn chứng minh anh không phải đồng tính luyến ái thì qua lại với em đi”.

Anh đúng là bị cô đánh bại rồi!” Đầu tôi còn chưa ngóc, sao có thể qua lại với đứa quái quỷ như em? Hơn nữa, em mà giống con gái sao”.

“Em sẽ cho anh thấy em là con gái”.

Uông Tử Nhân đưa tay ra, nhanh chóng cởi áo trên người, Trương Lập Hàn hoảng quá, vội ngăn cản cô không để cô trần truồng, hóa ra cô còn mặc một áo không tay bên trong nữa.

“Tử Nhân cô làm cái gì thế hả. Cởi áo quần mình để chứng minh, sao còn mặc áo trong làm gì?” Giọng có chút mất mát.

Cô cũng kinh ngạc. “Hóa ra buổi sáng em chưa cởi áo ngủ, mặc đồ đi làm rồi đi luôn, hèn gì em thấy hôm nay thật nóng”.

Đồng nghiệp nghe cô nói cười ha ha, Uông Tử Thiên cũng cười ngây ngô.

Rõ ràng cô và bạn tốt với tổng giám đốc Lã Duẩn Hàm, gia thế tốt, nhưng nhìn cái dạng này, sao có thể giống thiên kim hào môn chứ!

Mà anh vừa rồi còn sợ cô tiếp tục chứng minh, xem ra đầu anh đầu toàn bã đậu rồi.

Ba ngày sau.

Uông Tử Nhân trở về Đài Bắc, tới chỗ em gái lấy lại di động.

“Có người gọi cho chị sao?”

“Không có”. Cô đã xóa lịch sử rồi.

“Thật sao?” Xem ra Duy Đình vẫn bận rộn như trước.

“Chị à, chị thấy không tốt sao?”

Uông Tử Nhân cười cười. “Ừ, vẫn nên giải quyết chuyện chị và anh rể em, chị sẽ đi tìm luật sư”. Có lẽ anh cũng không có thời gian tìm luật sư đâu, nhưng cô tìm cũng được, đến lúc đó anh chỉ cần tới kí tên thôi

Một ngày nào đó, hai người sẽ xa nhau, níu kéo hay không cũng không còn ý nghĩa.

“Chị, em hi vọng chị có thể nhanh chóng tìm được người yêu thương chị”.

Cô không trả lời. Đòi ngày, cô không biết mình còn có thể yêu người đàn ông khác hay không...

Trong lòng không buồn được, nhưng cô vẫn sẽ bắt đầu cuộc sống mới.

Lục Duy Đình nhận được điện thoại của luật sư Uông Tử Nhân ủy nhiệm, anh tức giận từ chối thẳng thừng.

Sau đó lập tức gọi cho phòng làm việc của Lập Hàn tìm Uông Tử Thiên, cuối cùng cũng có người nhận máy, lại là giọng của cô.

“Xin chào, tôi là Uông Tử Nhân”.

“Em thực sự muốn ly hôn với anh sao?”

“Duy Đình?”

“Trả lời anh!”

“...Dạ”.Uông Tử Nhân cúi đầu trả lời.

“Em ở công ty chờ anh, giờ anh qua tìm em ngay”.

“Duy Đình..”.Định nói anh đừng sang tìm cô, nhưng đầu dây đã tắt máy.

“Chị, là anh rề trước sao?”Uông Tử Thiên vừa lúc đến lấy đồ đi tới bên cạnh cô.

“Ừ”.

“Anh ta muốn cái gì?”

“Xem ra luật sư mới gọi điện thoại cho anh ấy, giờ anh ấy định sang đây tìm chị”.Vừa nghe Duy Đình muốn tới tìm mình, tâm trạng cô lại cuống lên.

“Luc Duy Đình rốt cuộc muốn làm gì, sao lại cứ gọi cho chị chứ?Sao chứ, anh ta mà tới em nhất định đuổi đi”.Uông Tử Thiên nói.

Uông Tử Nhân kinh ngạc.”Tử Thiên, lúc chị đi công tác Duy Đình gọi cho chị sao?”

Nói dối bị lộ, cô ho khụ khụ.”Vâng, anh ta gọi nhiều lần nhưng bị em mắng, sau đó có tới chỗ trọ tìm chị, cuối cùng còn chạy tới công ty, em đuổi về, muốn hấn dẹp lòng đi”.

Nghe em gái nói, Uông Tử Nhân càng đau lòng hơn.

Cô biết em gái nhất định sẽ không nói cho anh nghe gì hay ho, nhưng anh sao cứ gọi tới, để bị mắng chứ?Anh thậm chí còn tới nhà trọ, công ty tìm cô, rồi còn bị đuổi đi, rốt cuộc vì sao lại tìm cô?”

Cô nhóc lòi chủ nhiệm Trương lần trước đã nói, cho dù muốn lu hôn, cũng nên nói cho rõ, vậy cô có phải cũng nên nói với anh chuyện Lăng Dao không?

Lòng cô vẫn không thể thản nhiên đối mặt với chồng chuyện Lăng Dao, cho nên cô bản năng trốn tránh, dù biết anh muốn nói chuyện nhưng cô vẫn không muốn nhìn gặp, thậm chí còn ủy nhiệm luật sư đi tìm, có phải cô nên đối mặt với vấn đề này rồi không?

Nhớ tới bộ dạng anh bị em gái đuổi đi, tuy không tận mắt nhìn thấy nhưng vẫn lo.Người đàn ông đó rốt cuộc vì sao lại chịu bị mắng vì cô chứ?

Uông Tử Nhân chờ chồng đến, cô sẽ nói cho rõ ràng.

Kết quả đợi hồi lâu cũng không chờ được.

Sau đó cảnh sát gọi cho cô, bảo chồng cô xảy ra tai nạn xe cộ, hiện đang được đưa đến bệnh viện.

Đầu cô trống rỗng, cô cảm giác tìm mình không đập nổi nữa, một bóng đen sợ hãi chiếm cứ lòng cô.

Đặt điện thoại xuống, cô vội vã tới bệnh viện.

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Tìm Đến Cửa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9

“Hu hu...”

Ở trong bệnh viện, Uông Tử Nhân tựa vào giường bệnh, khóc đau lòng.

“Ông xã, em xin lỗi, huhu..”

Lục Duy Đình nằm trên giường bệnh, tay anh vuốt ve vợ mình.

“Đừng khóc.” Nhìn thấy cô trở về bên cạnh anh, anh thấy thật an tâm.

“Nếu anh có chuyện gì, biết làm sao bây giờ?” Uông Tử Nhân ghen ngào nói.

Vừa nghe chồng bị tai nạn xe, nếu anh xảy ra chuyện cô chắc chắn không sống nổi nữa, lúc đó cô mới biết, cô thực sự thực sự thương anh, cô không muốn rời khỏi anh.

“Yêu anh như thế, sợ anh bị làm sao, sao lại cứ muốn ly hôn với anh?” Còn tìm luật sư nữa?

Có lẽ quá mức kích động, tốc độ xe quá nhanh, nên không thắng xe kịp lao vào xe trước, tai nạn xe cộ anh để trợ lý An xử lý, may đối phương không có việc gì, về phần anh, ngoài trừ tay bị mảnh thủy tinh bắn vào gây mấy vết thương ngoài, bác sĩ cũng kiểm tra thêm, giờ đang chờ kết quả.

“Đó là bởi vì.....” Ông Từ Nhân hấp háy mũi.

“Bởi vì sao?”

“Bởi vì em đã biết chuyện anh và Lăng Dao rồi.”

Lục Duy Đình buồn bực. “Anh và Lăng Dao?”

Cô nâng đôi mắt ngập nước nói: “Em biết lần trước anh đi Nhật Bản, ngoài trợ lý An còn có Lăng Dao đi cùng.”

“Em rốt cuộc là nghĩ bậy bạ cái gì thế hả?”

“Đây không phải là em nghĩ bậy bạ, mà là.....”

“Là cái gì?” Anh nóng lòng muốn biết vì sao vợ mình lại nói anh và Lăng Dao cùng đi Nhật Bản? Chẳng lẽ đây là nguyên nhân cô muốn ly hôn?

“Em nhận cho anh một bưu phẩm từ Mỹ, em sợ là chuyện gấp nên gọi sang Nhật cho anh, sau đó..... là Lăng Dao nhận máy.”

Lục Duy Đình nghĩ lại, “Hóa ra tối đó em là người gọi sao?”

Thực ra lúc đó anh đã nghĩ có phải cô gọi hay không, nếu khi đó anh gọi lại cho cô thì cũng không sinh ra hiểu lầm như thế, hóa ra vấn đề vẫn là thuộc về anh.

“Từ Nhân, anh thừa nhận đêm đó Lăng Dao đúng là ở phòng anh, nhưng anh và cô ta không có chuyện gì cả.”

“Em hiểu được.”

“Em hiểu cái gì?”

“Ngày đó trong bữa tiệc ở Bách Ân, anh thấy chân Lăng Dao bị thương, lo lắng thay cô ấy băng bó, anh vẫn rất yêu cô ấy.”

“Cái gì?” Anh thề, lần sau anh nhất định sẽ không làm chuyện như thế nữa! “Em nghe anh nói, anh chỉ sơ cứu thôi, dù là ai anh cũng sẽ làm thế, em vì thế mà nghĩ anh vẫn còn yêu Lăng Dao sao?”

“Không chỉ là như vậy.” Nếu đã nói, Ông Từ Nhân quyết định sẽ nói hết ra. “Ngày anh từ Nhật Bản về Đài Loan, thực ra em có đến sân bay đón anh, sau đó em thấy.....” Nhớ tới hình ảnh Lăng Dao hôn chồng mình, cho tới bây giờ cô vẫn đau lòng như thế.

Cô tới sân bay? Lục Duy Đình biết cô thấy cái gì, lúc ấy trợ lý An còn đùa, nói nếu bị vợ anh thấy nhất định sẽ hiểu lầm, hóa ra cô thấy thật.

Anh cực kì đau đầu. “Nếu anh nói anh và Lăng Dao không có chuyện gì, em có tin anh không?”

Ông Từ Nhân nhìn chồng không nói cũng không gật đầu, bởi vì cô cũng không biết mình có thể lại tin tưởng lời nói của anh lần nữa không.

Lục Duy Đình thở dài, nói: “Anh đi Nhật Bản mới gặp Lăng Dao, cô ấy vừa lúc đến ở khách sạn nhà chúng ta, tối đó cô ấy sở dĩ tới phòng anh là vì cô ấy hi vọng có thể đến với anh là nữa, nhưng bị anh cự tuyệt.”

“Anh từ chối? Vì sao?” Anh thực sự từ chối Lăng Dao sao?

“Vì sao gì chứ? Anh kết hôn rồi, có em bên cạnh đương nhiên anh từ chối.”

“Nhưng mà..... anh không phải còn yêu cô ấy sao?”

Khuôn mặt cứng ngắc. “Mấy trăm năm trước anh đã không yêu cô ta nữa rồi.”

“Anh không thương cô ấy nữa?”

Nhìn vẻ mặt nghi ngờ của cô, Lục Duy Đình thấy đúng là mình tự làm tự chịu rồi. Lăng Dao cũng bởi vì anh hôm đó băng bó giúp mà hiểu lầm, vợ anh cũng thế.

“Năm đó anh và Lăng Dao bởi vì hay khác khẩu, tình cảm cũng bị ảnh hưởng, nếu khi đó cô ta không nói chia tay anh cũng sẽ chia tay, cho nên anh với cô ta không còn gì nữa.”

“Nhưng là, không phải là vì anh bức hôn không được do cô ấy từ chối sao?”

“Làm gì có chuyện này.” Lục Duy Đình cực kì kiên định nói: “Nếu anh yêu cô ta, em sẽ không để cô ta đi, cũng như thế, anh không yêu, cho nên dù cô ta làm cái gì, anh cũng không muốn ở cùng với cô ta nữa.”

Uông Tử Nhân nghe chồng nói thế, thầm nghĩ: Vậy thì anh tìm cô, không muốn cô rời đi, là vì tìm cô thật nhanh.

Cô tin lời anh nói bây giờ sao? Anh thực sự không cùng Lăng Dao nói lại tình xưa?

Lúc này bác sĩ đi đến trước giường bệnh, y tá theo sau, thông báo kết quả kiểm tra, “Lục tiên sinh rất may, chỉ bị thương ngoài da, cais khác đều ok.”

Uông Tử Nhân nghe xong mới có thể nhẹ nhàng thở ra.

“Vậy tôi có thể về không?” Lục Duy Đình hỏi.

“Có thể.”

Y tá bảo chỉ cần đến quầy thanh toán tiền, nhận thuốc là xong.

Uông Tử Nhân đóng phí nhận thuốc xong, trợ lý An cũng xử lí chuyện tai nạn bên kia rồi, đưa xe đi sửa, biết tổng giám đốc và phu nhân phải về, anh vội lái xe tới đón.

Xuống xe, Lục Duy Đình dặn dò, “An trợ lý, hôm nay tôi không tới công ty, có chuyện gì cậu gọi cho tôi.”

“Tôi biết rồi, tổng giám đốc, anh cứ nghỉ ngơi cho tốt, mai tôi sẽ lái xe tới đón.”

“Ngày mai nói sau.”

Anh nắm tay Uông Tử Nhân cùng nhau về nhà.

Uông Tử Nhân rót ly nước đưa cho chồng uống thuốc.

“Bác sĩ nói tay anh miệng vết thương lớn, hai ngày nay đừng chạm vào nước.” Cô nhắc nhở, nhìn thấy bưuphẩm cô kí nhận cho chồng hôm đó ở trên bàn. “Em hôm đó gọi cho anh, chính là định nói bưuphẩm từ Mỹ này.”

“Thực ra bức thư này là định đưa cho em”

“Cho em?” Uông Tử Nhân kinh ngạc nói.

“Em mở ra xem sẽ biết.”

Cô hoang mang, ai ở Mỹ mà gửi đồ cho mình chứ, vừa mở ra thấy bên trong là một bức thư và hai tấm ảnh, cô nhìn mà kích động muốn khóc.

“Ông xã, đây là.....”

“Trước kia em không phải gọi điện thoại hỏi Vui về chuyện đi đâu sao? Anh tìm giúp em, giờ nó thực sự rất vui về. Vui về là con chó nhỏ màu đen, ở cạnh siêu thị, sống cùng bà cụ Tiêu, mỗi lần cô đi siêu thị mua đồ, luôn đến chào hỏi bà cụ, sau đó cũng thành bạn tốt của Vui về, nó rất có linh tính, bà Tiêu mắt không tốt, nó luôn cẩn thận dẫn đường cho bà cụ qua đường, có lúc cô đi siêu thị bị cướp, nó chạy tới dọa người đó cứu cô, từ đó cô thường lấy đồ cho nó ăn.

Nhưng tháng năm năm trước, bà Tiêu và Vui về bị lừa lên xe, nghe nói Vui về có thể chạy nhưng nó lại quay về bảo vệ bà, may mắn bà thoát nạn, Vui về thì bị thương nặng. Cô đi dò hỏi xem giờ Vui về đang ở chỗ nào, còn đi tìm bác sĩ chữa chân sau cho nó, nhưng nó lại bị đưa đến khu chó lạc, nhưng đến nơi hỏi thì họ lại bảo không có con chó đen nào như thế.

Cô tìm hiểu rất lâu, nhưng mãi không thấy, lúc đó tâm trạng cô cũng không tốt lắm, có nhắc qua với ông xã việc này một lần, thấy anh cũng không nói gì thêm, dần dần cô nguôi ngoai, không ngờ, bây giờ Vu về lại ở Mỹ, nó thiếu một chân nhưng vẫn có thể chạy, còn cười khi được chụp ảnh, cô nhin không được mà bật khóc.

“Ông xã, anh...”

“Em không phải vẫn không tìm thấy nó sao, anh sai người đi tìm hiểu, biết nó được hội nhân đạo của Mỹ nhận, điều tra rất lâu đến anh cũng nghĩ sẽ không tìm được, ai ngờ lại thấy”.

“Ông xã”. Uông Tử Nhân nước mắt không ngừng rơi xuống, Lục Duy Đình đi qua, ôm cô vào lòng.

“Em hôm nay thích khóc quá”.

Cô cũng không muốn khóc mà, nhưng ông xã bị thương, khiến cô sợ hãi, giờ lại còn chuyện của Vui về, cho tới bây giờ cô cũng không biết ông xã làm

chuyện này giúp mình. “Nếu không tìm được, anh sẽ không nói với em phải không, cứ thế giấu chuyện anh đi tìm nó thay em sao”.

“Bởi vì không có gì đáng nói, không phải sao?”

“Ông xã”.

Cô vẫn nghĩ chồng không cần mình, nhưng, thực ra anh rất dịu dàng, rất tri kỉ.

Sau đó, cô nhìn thấy một vật nhỏ trên bàn phòng khách, cái này cô chưa từng thấy qua, là một bức tượng cô bé Nhật Bản, cô hoang mang bước tới cầm lên xem.

“Đây là.....”

“Anh mua ở Nhật Bản”.

“Vì sao anh lại mua cái này?” Rất khó tưởng tượng được ông xã cực kì đàn ông của cô lại có thể đi vào cửa hàng mua cô bé này. Nhưng cô bé mặc kimono rất đáng yêu, hơn nữa rất giống cô...

“Anh vừa nhìn thấy nó đã thấy đáng yêu rồi, cho nên mua”.

“Cô nhóc này...”

“Giống em đúng không? Lúc anh nhìn lần đầu tiên cũng thấy thế, cho nên mới mua”.

“Ông xã”. Ưông Tử Nhân khó khăn lắm mới cầm được nước mắt, giờ lại vỡ òa khóc lần nữa.

“Cô bé này rất giống em, bình lặng, luôn cười với anh, khiến cho người ta càng nhìn càng thích”.

“Cô cảm động không chịu nổi, nước mắt lưng tròng nhìn anh.” Ông xã, em muốn hỏi, anh có yêu em không?”

“Anh không biết”.

“Sao?”

Lục Duy Đình ôm vợ vào lòng. “mỗi lần anh về, thấy em ở nhà, anh rất an tâm, trong lòng cũng thả lỏng, ôm em như thế anh rất thích, có thể thoải mái mà ngủ ngon”.

“Ông xã”.

“Thờ gian này em không ở đây, anh thực sự không chịu nổi, không cách nào ngủ được, anh muốn tìm em về, nhưng em vẫn cự tuyệt... Nói cho anh biết đi, anh phải làm thế nào em mới bằng lòng trở lại bên anh?”

Ưông Tử Nhân vui mừng rơi nước mắt. “Em sẽ luôn ở bên cạnh anh”.

Duy Đình kinh ngạc nhìn vợ: “Em không đòi ly hôn nữa?”

“Vâng, không ly hôn nữa”.

“Không để cho anh tìm không thấy em nữa?”

Cô vừa cười vừa khóc: “Vâng, sẽ không để anh tìm không thấy em nữa”.

“Em bị em vợ mắng cũng xem như đáng giá rồi”/

“Ông xã, em xin lỗi”.

Đây có lẽ là lần đầu hai người nói chuyện với nhau nhiều như thế, cô rất vui, cũng rất cảm động, hai người không tránh khỏi ôm hôn, càng lúc càng nồng nhiệt, nụ hôn tràn miên hơn.

Lục Duy Đình ôm chặt vợ, Ưông Tử Nhân cũng chủ động gần sát bên anh, giữa hai người không còn chút khe hở, nóng bỏng, hôn sâu, khát vọng nguyên thủy sôi trào trong cơ thể.

Ôm vợ, hơi thở anh nói rục, nói: “Chúng ta về phòng đi”.

Hai người vừa vào phòng lại dán chặt nhau, hôn nồng nhiệt, nóng bỏng khát vọng đối phương.

“Cởi cho anh”.

Ông Từ Nhân giúp chồng cởi quần áo, không cẩn thận đụng phải cánh tay bị thương, nghe tiếng anh kêu đau, cô vội xin lỗi.

“Em xin lỗi, em thấy chúng ta vẫn nên để lần sau...”

“Ngay bây giờ, nhanh chút”.

Giọng nói tràn ngập dục vọng thúc giục cô, Ông Từ Nhân mặt đỏ bừng, cơ thể cũng nóng dần lên, vuốt ve cơ thể anh, cứng cáp, nóng bỏng.

Lục Duy Đình với tay mở ngăn kéo lấy bao cao su, không có, hình như lần trước đã dùng quá nhiều.

“Vẫn để lần sau đi anh”. Cô biết ông xã vẫn luôn cẩn thận như thế.

Anh giữ chặt cô xuống giường. “Đừng đi, chúng ta có thể không cần mũ một lần không em? Anh cam đoan anh sẽ bắn bên ngoài, được không?”

“Sao anh lại hỏi em?” Ông Từ Nhân đỏ mặt, kinh ngạc không hiểu sao chồng lại hỏi mình như thế.

“Em không phải không muốn sinh con sớm sao, cho nên anh vẫn rất cẩn thận”.

“Cái gì?” Cô ngây ngơ. “Em nói thế hồi nào?” Cô vẫn nghĩ vì chồng không muốn sinh con, sao lại tại cô chứ?

“Ngày chúng ta kết hôn, anh nghe em nói thế”.

Ngày kết hôn? Ông Từ Nhân cố gắng nhớ lại ngày kết hôn năm năm trước, suy nghĩ. Cô sao có thể nói điều này... Có, cô nhớ ra, lúc ấy bạn cô chúc mau sớm sinh quý tử, cô vì thẹn thùng quá nên mới trả lời: “Mình không muốn sinh con quá sớm, đợi vài năm đã”.

Trời ạ! Cô thực sự có nói như thế, mà anh lại nghe được.

“Em đã nói, đợi vài năm rồi nói sau, không phải à?”

“Em khi đó là vì...” Vì thẹn thùng mà.

“Em muốn có con không?” Lục Duy Đình vuốt ve khuôn mặt ngượng ngùng của vợ, rồi đến cơ thể. Bộ dạng thẹn thùng đỏ mặt của cô thực sự rất mê hoặc. “Mẹ anh không phải mua thuốc Đông y cho em uống sao”.

Ông Từ Nhân mặt nóng lên. “Anh có biết thuốc Đông y đó để làm gì không?”

“Biết”. Anh hôn xuống đôi môi đỏ mọng của cô. “Nếu em không muốn sinh, anh sẽ không miễn cưỡng, nhưng mà bây giờ, đừng từ chối anh được không?”

“Em muốn sinh”

“Cái gì?”

“Em vẫn rất muốn sinh con của chúng ta”. Cô đỏ mặt, lớn tiếng nói.

Lục Duy Đình cười khẽ, vợ mình đúng là đáng yêu mà. “Nói lớn tiếng như thế, xem ra em thực sự rất muốn sinh rồi, vậy làm theo lời anh nói đi”.

Sao lại biến thành sai lầm của cô rồi? Nhưng mà cẩn thận nghĩ lại, hình như là cô sai thật.

Nếu cô có thể nói với anh sớm hơn một chút...

Anh thẳng hướng dục vọng, khiến cho Ông Từ Nhân kêu thất thanh. Cô động thân dưới, nghênh đón anh tiến vào.

“Em cảm giác được không?”

Khuôn mặt nhỏ nhắn rục rịch hồng, không thể trả lời nổi.

“Cảm giác ở đâu?” Dục vọng nóng bỏng càng xâm nhập sâu hơn.

Kết hợp chặt chẽ, xuyên sâu, khiến cho người cô chìm xuống, bật thành tiếng.

“Xem ra em thực sự rất nhạy cảm”.

Ông Từ Nhân không biết vì sao hôm nay anh lại nói nhiều như thế, trước kia anh chỉ làm là được rồi. “Anh đừng thế...”

“Thế nào?”

“Nhanh một chút”.

“Được, anh đã biết, về sau nhớ phải nói ra, biết không?”

Trước kia cô có chuyện gì đều nói với anh, nhưng không bao gồm chuyện này, bởi vì quá mất mặt.

Lục Duy Đình bắt đầu động trong cơ thể cô. Hôm nay, không chỉ cô có cảm giác đặc biệt, mà anh cũng thế, cô thẹn thùng như vậy, cực kì đáng yêu.

Còn có, không có bao cao su, cũng khiến anh càng phấn khởi. Từ khi kết hôn với cô đến nay, anh chưa ăn vụng bên ngoài bao giờ, không phải không có thời gian, mà vì anh biết rõ, mình chỉ với cô mới có cảm giác.

Là yêu sao? Nếu thế anh đã yêu cô từ rất lâu rồi.

Yêu bao nhiêu?

Hôm nay anh không muốn để cô xuống giường, bởi vì anh muốn đòi hết.

Thân thể cứng rắn chuyển động rất nhanh, không chỉ thỏa mãn về thân thể, tinh thần anh cũng thế, vui sướng, con mèo nhỏ của anh đã trở về, hân hoan.

Lục Duy Đình tỉnh lại, thấy sắc trời sẩm tối, trên giường chỉ còn mình anh.

Từ Nhân đâu?

“Từ Nhân?” Anh hét hoảng gọi, trong phòng không có ai đáp lại.

Vợ sẽ không đi nữa chứ?

Tinh thần khủng hoảng, anh vội vã xuống giường, tùy tiện mặc quần áo lao ra khỏi phòng.

Vừa mở cửa phòng đã thấy vợ đứng ngay ngoài cửa, vừa lúc cũng định mở cửa ra, thấy anh, khuôn mặt nhỏ nhắn e lệ cười.

“Anh tỉnh rồi à, em đang định đi vào gọi anh đây”.

Lục Duy Đình ôm cô vào lòng, anh thích cô cười với anh như thế, ngọt như thế, đẹp như thế.

“Ông xã...” Uông Từ Nhân thẹn thùng không thôi.

“Anh yêu em”. Anh thực sự rất yêu cô.

Tuy cô rất vui khi nghe anh nói thế, nhưng dù anh không nói, cô cũng hiểu rồi, chỉ là hiện tại...” Anh à, anh buông em trước, mẹ chồng và mẹ em đến đây”.

“Xem ra con tôi không sao rồi”. Phan Lan Anh cười nói.

“Đúng vậy, con rể không bị gì rồi”. Hà Tú Bình cũng cười.

Hai người mới gặp nhau ở quán Hiếu Thiện, rồi nghe được trợ lý An nói tổng giám đốc bị tai nạn giao thông, cho nên vội tới thăm.

Uông Từ Nhân mặt đỏ bừng, không dám nhìn hai người nữa.

“Mẹ, mẹ vợ à”. Lục Duy Đình ân cần thăm hỏi.

“Nếu nó không sao, bà thông gia à, còn thời gian, có muốn đi uống trà tiếp không?”

“Được, đi uống trà nào”.

Hai người vu vơ nhìn mấy người trẻ tuổi trước mặt. “Các con cứ tiếp tục yêu đương đi, chúng ta về trước”.

Nói xong, hai thông gia vui vẻ rời đi.

Mặc dù có người nói đám cưới này không tốt, nhưng hôn sự này hai đứa đều gặt đầu, các trưởng bối cũng đâu ép uống, là chúng nó tự nguyện kết hôn.

Nhìn cặp vợ chồng yêu nhau như thế, chắc chắn sắp có tin vui rồi, haha.

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Tim Đến Cửa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10: Kết thúc.

“Vợ à, lên xe cẩn thận”.

“Cám ơn anh, ông xã”.

Lục Duy Đình giúp bà bầu ngồi vào trong xe, ánh mắt giao nhau, tình nồng ý mật.

Hôm nay anh và vợ cùng nhau về nhà mẹ đẻ ăn cơm trưa, mẹ vợ đưa thêm thuốc bổ an thai cho cô.

Uông Tử Thiên đứng bên cạnh thấy chị và anh rề buồn nôn như thế, da gà nổi đầy người.

“Em xin hai người, đây không phải chỉ có hai người mà, đừng nói mấy câu buồn nôn thế được không?Định để em phun hết cơm trưa mới ăn ra à?”Đúng là, đáng ghét.

Nhưng mà cô vừa nói ông, mẹ ngồi bên đã vỗ vào đầu: “Con nhiều lời”

“Con không có, con ăn ngay nói thật mà, là họ làm quá , chỉ mới mang thai thôi, có phải bầu chín tháng đâu, che chở thế chứ?Vợ à, lên xe cẩn thận, cám ơn anh, ông xã, buồn nôn quá đi”.Uông Tử Thiên nhái lại câu nói của hai người.

Từ Thiên, không được nói”./Hà Tú Bình mắng con.

“Mẹ...”

“Con đừng có ghen tị, chờ con kết hôn sinh con, cũng thế thôi”.

“Con không có ghen tị”.Uông Tử Thiên chu môi đáp.

Được rồi, cô thừa nhận, có chút xíu ghen tị thôi, chút xíu thôi, bởi vì cô cũng muốn sớm kết hôn, nhưng mà Trương Lập Hàn còn chưa cầu hôn, cũng chịu.

Hơn nữa gần đây thân thể thực sự của anh lộ ra, hóa ra công nhân ở sở luật bình thường lại là anh trai Duẩn Hàm, đại thiếu gia tập đoàn Nhân Anh, nghĩ lại cô thật đúng là có mắt nhìn người mà.

Về phần chị cô và anh rề...

Lần trước anh rề gặp tai nạn, chị vào bệnh viện xong thì quyết định trở về bên anh,

“Từ Thiên, xin lỗi em, chị muốn về với Duy Đình...Chị thực sự yêu anh ấy, chị không thể không có anh ấy được, cũng không muốn chia tay”.

Nếu chị nói chị yêu anh, thì cô còn gì mà nói nữa.”Được rồi, chị về đi, nhưng lần sau nếu anh ta còn bắt nạt chị, hoặc là làm cho chị buồn, lúc đó em sẽ không tha cho hắn”.

“Cám ơn em Từ Thiên”.

“Chị phải hạnh phúc, chị nhé”.

Ngày đó cô không thể không miễn cưỡng đồng ý cho chị trở về, nhưng không biết có phải vì tai nạn xe đó không, nghe nói anh rề không bị thương gì mà, chẳng lẽ đụng phải đầu?

Anh rề vẫn làm việc như cũ, nhưng thái độ với chị lại thay đổi, cực kì dịu dàng săn sóc, hơn nữa ngày nghỉ rảnh rồi sẽ chở chị về nhà mẹ đẻ, như biến thành người khác. Tuy cô và anh rề vẫn không hợp nhau, nhưng ít ra cũng thuận mắt hơn trước.

Bởi vì chị cô về rất hạnh phúc.

Khi chị nào loạn rồi nhà, cuối cùng anh rề cũng thay đổi, cực kì yêu chị, vậy cô có phải cũng rời xa người kia một thời gian không nhỉ, anh ấy mới để ý đến cô.

Nhưng lỡ mà rời đi giả một thời gian, có người phụ nữ khác tiếp cận anh, hấp dẫn anh thì sao bây giờ?

Không được, thịt đến miệng sao có thể để hồ ly khác mang đi, không đúng, là vì cô thực sự thích anh, cho nên chỉ có cô mới được ở bên cạnh.Nếu lúc đó không chịu được nữa, cô phải chuốc anh say, rồi ăn, hahaha...

“Hahaha”.

“Từ Thiên, con đứng một mình cười cái gì hả?Chị con và anh rề về rồi”.

“Về sao cả câu chào cũng không nói”.Uông Tử Thiên nhìn phía trước, xe anh rẽ đã đến tận đầu đường.

“Người ta sao lại không chào chứ, không biết con đang suy nghĩ cái gì thôi?”hà Tú Bình đứng là hết cách với đứa con gái này.CÓ phải chính là ngơ ngác trong tiểu thuyết người ta hay viết?

Aiz, bà không phải lo cho Tử Nhân nữa rồi, còn Tử Thiên thôi, đúng là tiếp tục phải đau đầu.

” Duẩn Hàm không phải qua lại với con sao, mang nó về nhà đi”.

“Mẹ, mẹ muốn làm gì người ta?”

“Tôi có thể làm gì cậu ta chứ?Đương nhiên là nói chuyện hôn sự của con”.Lúc đầu nói người ta là kiến trúc sư, sau lại nói là mở một văn phòng luật, giờ lại về bảo thân thể của hấn lại là cháu cụ La, đúng là đặc biệt.

Đứa bé Tử Thiên này, từ nhỏ đến lớn suốt ngày lông bông, giờ quen bạn trai cũng đổi qua đổi lại, tuy chưa gặp qua người gọi là Trương Lập Hàn kia nhưng xem ra cậu ta cũng hợp với Tử Thiên.

“Mẹ, giờ còn chưa được”.

“Vì sao?”

“Anh ấy không nhận thân phận anh trai Duẩn Hàm và nhận ông La”.

“Sao lại không nhận?Là đại thiếu gia La gia kia mà”.

“Anh ấy không thèm đại thiếu gia, chỉ muốn tự làm việc kiếm tiền”.

“Thật sao?”Xem ra con gái chọn chồng rất tốt.”Mẹ hỏi con, phải chờ tới khi nào, tuổi còn đâu còn nhỏ”.

“Con sẽ xem xét, cùng lắm thì con bỏ thuốc, lên giường với anh ấy, lên xe rồi mua vé sau cũng được”.Uông Tử Thiên biết mẹ nhất định sẽ đánh mình, nằng nặc không đứng đắn cho xem.Cô lấy tay che chắn, nhưng mà chò tay mẹ vẫn không có đánh tới.

“Được, mẹ đồng tình với con”.Hà Tú Bình cười giả tạo, sau đó xoay người về phòng.

Uông Tử Thiên ngậy người.Không mắng cô không đứng đắn, lại còn khen?” này, phu nhân trước mặt ời, bà là mẹ tôi sao?”

Ngồi trong xe, Lục Duy Đình nhẹ nắm tay vợ.”Một sao em?”

“Không sao?”Uông Tử Nhân cười, giờ phút này cô thấy thực hạnh phúc.”Ông xã, em xin lỗi, Tử Thiên đối với anh vẫn không phải thật thân thiết”.

“Không sao,anh không để ý.”Anh thấy cách tốt nhất để ở chung với em vợ, chính là đừng để ý tới lời nói của cô.

“Lần sau em sẽ nói với nó”.

“Không cần, dù sao cũng ngẫu nhiên gặp thôi mà”.

“Thật không?Cảm ơn anh, ông xã”.nghe được chồng nói sẽ không để tâm mấy lời em mình nói, Uông Tử Nhân thở nhẹ.Thực ra cô rất hi vọng em mình và chồng có thể hòa bình ở chung, vì họ đều là người cô yêu nhất.

“Nếu em không lo nữa thì chúng ta đi mua đồ cho baby được không?

“Mua cho baby?”mắt cô mở lớn.”Nhưng chúng ta đã mua rất nhiều mà”.

“Thì để đứa tiếp theo lại dùng”.

Uông Tử Nhân cười hạnh phúc, cô cũng không biết nói sao nữa.

“Vừa muốn đi mua baby gì đó?” Nàng mở lớn ánh mắt hỏi. “Nhưng là chúng ta đã muốn mua rất nhiều nha.”

“Dù sao về sau đứa nhỏ lại dùng.”

Uông Tử Nhân thấy kéo cung nói được thực thỏa mãn, nàng không biết nên nói cái gì.

Từ khi mang thai, cô mới biết hóa ra chồng cô rất thích em bé, sau khi về chuyện đầu tiên chính là ôm cô, sau đó là hỏi thăm cục cưng.Còn đồ dùng trẻ con, anh mua không ít.

Nhưng mà người vui nhất không phải là chồng cô, mà chính là mẹ chồng.

Cô mang thai hai tháng, mà mẹ đã mua nhiều tới mức phòng em bé không còn chỗ để, nhưng nhìn bà vui như thế, cô cũng không nói được, bởi vì gần đây chú út chia tay bạn gái, cô lại mang thai nên không khí trong nhà mới vui hơn một chút.

Cô nhìn đồ bà mua, dù cũng có cho bé gái, nhưng hầu như toàn đồ cho con trai, xem ra bà rất chờ mong cô sinh con trai.

Nghĩ tới con mình không biết là trai hay gái, cô lại lo.

“Anh à, anh thích con gái không?”

“Con gái”.Lục Duy Đình không chút do dự nói.

Ông xã rất thích bé gái, bởi vì đồ anh mua đều là đồ cho cô nhóc.”Nhưng dù sao cũng có thể sinh con trai mà?”

“Em đừng lo. dù là nam hay nữ anh đều thích, chúng ta sinh hai đứa, đều là nữ thì tốt quá”.

“Anh không tiếc sao?”

“Không, có em có con, đời này anh thỏa mãn rồi”.Lục Duy Đình cười nói.

Ông xã hiếm khi cười anh tuấn như thế, Uông Tử Nhân thấy mà còn mê say.”Được rồi, vợ à, chúng ta xuống xe đi mua đồ cho con gái nào”.Dừng xe xong, anh hôn má cô, rồi giúp cô bước xuống.

Như lời anh nói, dù là con gái, chỉ cần họ ở chung với nhau, đã khiến anh thỏa mãn rồi.Nắm tay chồng, hai người vui vẻ bước về nơi hạnh phúc...

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Tìm Đến Cửa* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.